

Giải thưởng Man Booker Quốc Tế 2016

HAN KANG

Người ăn chay

Tác phẩm: **Người ăn chay**

Nguyên tác: **채식주의자**

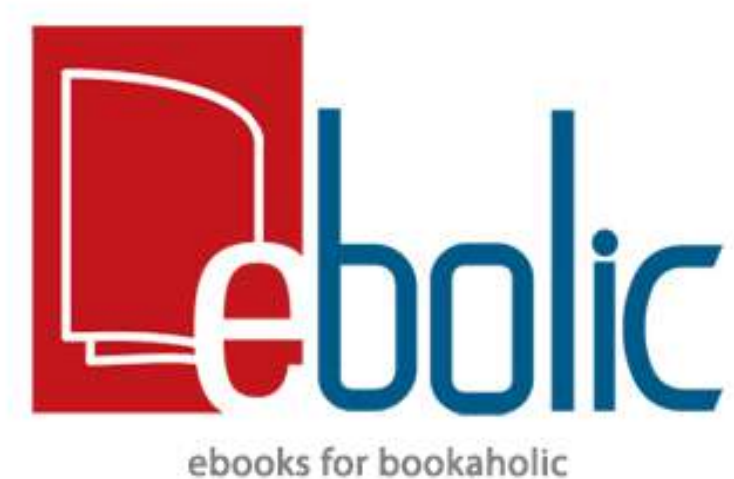
Tác giả: **Han Kang**

Thể loại: **Tiểu thuyết**

Dịch giả: **Hoàng Hải Vân**

Nhà xuất bản: **Trẻ**

Năm xuất bản: **12/2010**

Dự án Ebolic #5

Shooting: **Hanki**

Typing: **Tornad**

Checking: **Nmds**

Leading & Packaging: **Tornad**

Ngày hoàn thành: **28/3/2017**

Ebolic là dự án chế bản ebook do **Bookaholic** thực hiện. Chúng tôi hoạt động hoàn toàn phi lợi nhuận và dựa trên tinh thần tự nguyện, với mục đích mang đến cho độc giả những đầu sách hay và lan tỏa văn hóa đọc cho cộng đồng. Chúng tôi khuyến khích độc giả mua sách in, và chỉ nên tìm đến ebook này khi không thể tiếp cận sách.

Ba truyện ngắn hay, độc lập nhưng cũng có thể gộp gọi tiểu thuyết (bản gốc không định rõ). Bởi vì cũng những con người đó, nền tảng, xuất xứ đó, nhưng tác giả xây dựng thông qua cái nhìn của các nhân vật khác nhau theo từng sự chuyển biến của câu chuyện. Han Kang giải mã những vùng tăm tối nhất trong con người họ, bắt đầu từ những khao khát bình thường hay đặc biệt, dần dần trở thành những chấn thương không thể nào chữa được. Các nhân vật đi tìm những ảo ảnh, hình bóng chập chờn cho quên đi nỗi đau, để rồi cuối cùng biến mất theo chúng.

Nhà văn Hàn Quốc Han Kang đoạt giải Man Booker Quốc tế 2016

Tối thứ hai, ngày 16/5/2016, tại lễ trao giải Man Booker Quốc tế 2016, nhà văn Hàn Quốc Han Kang đã được công bố là người chiến thắng với tác phẩm *The Vegetarian* (Người ăn chay). Cuốn tiểu thuyết đã được dịch sang tiếng Anh bởi Deborah Smith và được phát hành bởi nhà xuất bản Portobello Books. Ra đời nhằm tôn vinh các tác phẩm văn học dịch xuất sắc nhất, giải thưởng Man Booker Quốc tế được trao cho cả tác giả lẫn dịch giả, mỗi người một phần thưởng trị giá £25.000 cùng với một kỷ niệm chương. Các tác giả lọt vào chung khảo cũng nhận được £1.000.

Han Kang là tác giả người Hàn Quốc hiện đang dạy viết văn tại Viện Nghệ thuật Seoul. Cô đã rất thành công ở Hàn Quốc, từng được trao giải thưởng văn học Yi Sang, giải thưởng Nghệ sĩ trẻ đương thời và giải thưởng Tiểu thuyết Văn học Hàn Quốc. *Người ăn chay* là cuốn tiểu thuyết đầu tiên của cô được dịch sang tiếng Anh.

Deborah Smith, 28 tuổi, người chuyển ngữ tác phẩm *Người ăn chay* sang tiếng Anh, chỉ mới bắt đầu học tiếng Hàn ở tuổi 21. Trước đó, Smith chưa từng học bất cứ ngoại ngữ nào. Chưa học xong đại học, cô quyết định trở thành dịch giả tiếng Hàn và chuyển đến Hàn Quốc để đạt được mục tiêu này. Cô đã thành lập một tổ chức xuất bản phi lợi nhuận của riêng mình mang tên Tilted Axis Press, chuyên chuyển ngữ các tác phẩm văn học châu Á và châu Phi sang tiếng Anh. Ngoài *The Vegetarian* và tác phẩm của Bae Suah, Smith cũng đã dịch một cuốn tiểu thuyết khác của Han Kang mang tựa đề *Human Acts*.

Người ăn chay là một cuốn tiểu thuyết gồm ba phần kể lại câu chuyện của Yeong-hye, một người vợ ngoan hiền, bị thúc đẩy bởi một giấc mơ, một ngày kia, quyết định trở thành người ăn chay. Hành động thay đổi này đã gây ra một số xung đột trong cuộc sống gia đình cô và được xem như một cuộc nổi loạn của Yeong-hye. Cô ngày càng kỳ lạ và đáng sợ, biến các mối

quan hệ dường như bình thường trở thành những quan hệ tình cảm có xu hướng bạo lực, tủi hổ và đầy dục vọng.

Tờ *The Guardian* nhận xét về cuốn sách rằng: “Ba câu chuyện trong tác phẩm quây chặt chúng ta trong những kết cấu cứng nhắc nhất của một xã hội – các kỳ vọng về hành vi, sự vận hành của các thể chế – và ta quan sát các kỳ vọng ấy, các cơ chế vận hành ấy thất bại lần lượt từng cái một... nó bổ sung một nhận thức có tính bản năng, đầy hăng hái và gây sửng sốt đối với chế độ ăn kiêng của bạn đọc người Anh. Với những hình ảnh thuyết phục, các màu sắc choáng ngợp và những câu hỏi quấy rầy tâm trí, tác phẩm là một bức tranh gợi dục, gây kích thích nhưng khắc nghiệt và làm người ta buốt nhói.”

Nmds (Theo Man Booker)

MỤC LỤC

[Người ăn chay.](#)

[Vết chàm Mongolia](#)

[Cây pháo hoa](#)

Người ăn chay

Trước khi vợ bắt đầu ăn chay, tôi chưa từng nghĩ cô ấy là người đặc biệt. Thành thật mà nói, ngay từ lần đầu gặp cô ấy, tôi cũng không thấy lôi cuốn lắm. Chiều cao vừa phải, đầu cắt vuông không ngắn cũng không dài, nước da vàng nhạt đôi chỗ bị khô, gò má hơi nhô ra trên đôi mắt một mí, kiểu ăn mặc không chút màu mè như thể sợ bị coi là người có cá tính. Đi đôi giày đen với thiết kế đơn giản nhất, cô tiến gần đến bàn tôi ngồi đợi với nhịp bước không nhanh không chậm, không mạnh mẽ quá mà cũng không nhẹ nhàng quá.

Tôi lấy cô ấy bởi vì thấy cô không có khuyết điểm gì đặc biệt, cũng như chẳng có gì hấp dẫn đặc biệt. Cái tính cách bình thường khó tìm thấy sự tươi mới, dí dỏm, tinh tế đó lại khiến tôi thấy thoải mái. Nhất là không cần phải tỏ ra ta đây hiểu biết để chinh phục cô ấy, không phải vội cuống lên vì sợ trễ giờ hẹn, cũng không có lý do gì phải mặc cảm khi tự mình so sánh với đám đàn ông trong catalogue thời trang. Cô ấy không hề để ý đến cái bụng dưới bắt đầu có từ khi ngoài hai mươi tuổi của tôi, bắp tay bắp chân gầy nhằng chẳng có tí cơ bắp dù đã cố gắng tập tành, đến cả cái “của quý” bé tí từng là nguyên nhân của nỗi tự ti không ai biết của tôi.

Tôi thuộc tuýp người không thích cái gì quá. Hồi nhỏ tôi từng cầm đầu đám trẻ con bé hơn mình hai ba tuổi, làm thủ lĩnh trong ngõ, lớn lên tôi đăng ký thi vào trường đại học có học bổng kha khá, rồi vào làm ở một công ty nhỏ biết quý cái năng lực vừa phải của tôi, thỏa mãn với mức lương bình bình nhận đều đặn hàng tháng. Thế cho nên việc tôi kết hôn với cô – một cô gái bình thường nhất trên thế giới này – cũng là sự lựa chọn tự nhiên. Những cô gái xinh đẹp, thông minh hay con nhà giàu ngay từ đầu chỉ làm tôi cảm thấy không thoải mái.

Phù hợp với mong đợi của tôi, cô ấy đã thực hiện vai trò của người vợ bình thường mà không gặp khó khăn gì. Mỗi sáng cô dậy từ sáu giờ, chuẩn bị cho tôi bữa cơm có canh và một khúc cá, rồi phụ việc cho một cửa hàng

nhỏ mà cô ấy làm thêm từ hồi con gái. Cô còn làm giảng viên phụ ở một trung tâm dạy máy tính, đồ họa mà cô từng học ở đó một năm, nhận thêm tại nhà việc đánh máy lời thoại vào truyện tranh cho một nhà xuất bản.

Vợ tôi là người ít nói. Hiếm khi nào cô yêu cầu tôi việc gì, tôi đi làm có về muộn đến đâu cô cũng không hề phàn nàn. Trong khi tôi ôm cái điều khiển tivi nằm lăn lóc suốt cả buổi chiều thì cô cũng cắm rể trong phòng. Chắc có lẽ cô ấy làm việc hay đọc sách gì đó – cái có thể gọi là sở thích của vợ tôi thì chỉ có đọc sách, mà những quyển sách đó thì đa số chỉ mới nhìn bìa chứ chưa mở ra cũng đã biết là những quyển chán ngắt – chỉ đến bữa thì cô ấy mới mở cửa lạng lẽ ra nấu cơm mà chả nói với tôi lời nào. Thú thật, sống với cô ấy tôi chả có ngày nào thú vị. Nhưng so với nỗi khổ khi sống cùng những bà vợ ngày vài lần hết đồng nghiệp lại bạn bè gọi điện đến, hay những bà vợ cứ chu kỳ lại cảm ràm để gây lộn với chồng thì tôi thấy mình có điểm phúc lắm rồi.

Duy chỉ có một điều có thể gọi là khác người của vợ tôi, đó là cô ấy không thích mặc áo lót. Lúc mới quen nhau, có lần tôi vô tình đặt tay lên lưng cô ấy thì nhận ra dưới lớp áo len không có dây áo lót, tôi đã hơi hưng phấn. Thoáng ngạc nhiên, tôi đã quan sát xem liệu có phải cô ấy đang gởi tín hiệu gì đó cho tôi không. Nhưng kết quả là cô ấy hoàn toàn không có ý bật đèn xanh hay tín hiệu gì với tôi cả. Nếu không phải là tín hiệu thì phải chăng việc không mặc áo lót là do lười biếng, hay sự vô ý? Tôi không thể hiểu nổi. Thật ra với bộ ngực gần như “không có gì” của cô ấy thì không hợp với kiểu đó. Thà rằng cô ấy mặc áo ngực độn đầy lên thì tôi còn có cái mà sĩ diện với bạn bè.

Cưới nhau về, cô ấy hoàn toàn không mặc áo lót khi ở nhà. Vào mùa hè khi đi ra ngoài chốc lát, vì sợ cái đầu nhũ hoa tròn tròn nhô ra, cô ấy buộc phải mặc nhưng cũng tháo bớt một móc ra. Khi mặc áo mỏng hay màu nhạt hoặc áo hơi bó, cái móc không cài đó hiện ra rõ mồn một nhưng cô ấy hoàn toàn không để ý đến nó. Tôi có phàn nàn thì cô khoác một chiếc áo gi-lê giữa trời nóng như thiêu như đốt để thay cho áo lót. Vợ tôi thanh minh rằng loại áo đó làm cô khó chịu khi mặc vào vì nó cứ thít lấy bộ ngực của cô. Tôi

chưa bao giờ thử mặc cái áo đó nên không thể hiểu nổi cảm giác ấy khó chịu đến cỡ nào. Nhưng có điều chắc chắn là tất cả các phụ nữ khác không đến nỗi ghét loại áo đó như vợ tôi, tôi tự hỏi liệu cô ấy có quá nhạy cảm chẳng.

Ngoài chuyện đó ra thì mọi thứ đều bình thường. Năm nay là năm thứ năm kể từ khi chúng tôi kết hôn, ngay từ đầu tình yêu cũng không lấy làm cuồng nhiệt cho lắm nên đến giờ cũng không có gì đặc biệt nhằm chán. Chỉ có điều cho đến mùa thu năm ngoái chúng tôi mới mua được ngôi nhà này nên phải lùi việc có thai lại, nhưng giờ cũng đã đến lúc tôi muốn nghe tiếng trẻ con gọi bố rồi. Tôi cũng không thể tưởng tượng được rằng có một ngày cuộc sống vợ chồng của chúng tôi lại thay đổi. Đó là một ngày của tháng một, khi tôi phát hiện ra vợ mình đang mặc váy ngủ, đứng trong bếp vào lúc gần sáng.

* * *

– Đứng đấy làm gì thế?

Tôi hỏi, tay định với bật đèn phòng tắm rồi lại thôi. Lúc đó khoảng bốn giờ sáng thì phải. Đúng lúc tôi tỉnh giấc vì vừa khát nước vừa buồn đi vệ sinh do bụng có chai rưỡi soju uống trong bữa liên hoan.

– Hả, đang làm gì thế?

Tôi thấy ớn lạnh, nhìn về phía vợ đang đứng. Cơn ngái ngủ và hơi rượu đã hoàn toàn tan hết. Vợ tôi không nhúc nhích, đứng nhìn thẳng vào cái tủ lạnh. Không thể nhìn thấy sắc mặt cô ấy vì khuôn mặt chìm trong bóng tối nhưng có cái gì đó rất ghê rợn. Mái tóc không nhuộm vừa dày vừa đen của cô ấy rối phồng lên. Phần vạt chiếc váy ngủ màu trắng dài chấm gót chân cũng vẫn hơi xoắn lên như mọi khi.

Khác với phòng ngủ, phòng bếp khá lạnh. Vốn là người sợ lạnh nên nếu bình thường thì cô ấy đã vội khoác áo len, tìm dép bông đi trong nhà rồi. Nhưng không biết cô đứng đó từ bao giờ, chân không, áo ngủ mỏng mặc mùa xuân-thu. Cô không nói tiếng nào, đứng như trời trồng, như thể đang

chống lại ai đó hay ma quỷ mà tôi không thể nhìn thấy ở chỗ để cái tủ lạnh kia.

Cái gì nhỉ, phải chăng là bệnh mộng du mà tôi chỉ từng nghe chứ chưa được chứng kiến.

Tôi tiến đến bên cạnh vợ đang đứng đờ ra như tượng đá.

– Sao thế? Gì thế này...

Khi tôi đặt tay lên vai vợ, không ngờ là cô ấy lại chẳng hề ngạc nhiên. Không phải cô ấy đang mộng du, cô ý thức được tất cả, từ việc tôi từ phòng ngủ bước ra hỏi và cả việc tôi đến gần cô ấy. Nhưng cô ấy mặc kệ tất cả.

Giống như thỉnh thoảng khi cô ấy đang say mê với phim truyền hình buổi đêm, nghe thấy tiếng tôi về nhưng cũng mặc kệ. Nhưng vào lúc bốn giờ sáng trong phòng bếp tối om, lý do gì khiến cô đứng nhìn chăm chăm vào cánh tủ lạnh 400 lít màu trắng đục kia?

– Mình à!

Khuôn mặt vợ hiện ra trong bóng tối. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy cắn chặt môi, ánh mắt long lên sắc lạnh.

– Em đã mơ.

Giọng cô ấy rất rành rọt.

– Mơ? Em nói gì thế. Giờ là mấy giờ rồi?

Cô quay người đi, bước từ từ, hướng về phía phòng ngủ đang mở cửa. Vừa qua khung cửa, có đẫy tay ra sau, cánh cửa lặng lẽ khép lại. Để lại mình tôi trong căn bếp tối om, đứng nhìn cửa phòng nuốt lấy bóng dáng phía sau mờ mờ của cô.

Tôi bật đèn phòng tắm bước vào. Dạo này nhiệt độ bên ngoài thường xuống đến âm mười độ. Tôi mới tắm cách đây mấy tiếng nên chiếc dép trong đó vẫn còn dính nước lạnh buốt. Tôi cảm nhận được nỗi u sầu của tiết trời lạnh lẽo từ ô cửa thông gió đen sì phía trên bồn tắm và nền gạch trắng của bức tường và sàn nhà.

Vào đến phòng ngủ, tôi không nghe tiếng động dậy nào từ phía vợ nằm co quắp. Hệt như tôi đang có một mình trong phòng. Đương nhiên đó là sai lầm của tôi. Nếu lắng nghe thật kỹ sẽ thấy có tiếng thở rất nhẹ. Nó không giống như tiếng thở của người ngủ. Chỉ cần duỗi tay ra là có thể chạm vào da thịt ấm áp của cô. Nhưng chẳng hiểu sao tôi không thể chạm vào. Cũng không muốn nói gì với cô ấy nữa.

Nằm trong chăn, thoáng chốc tôi mất đi cảm giác về hiện thực, thần thờ nhìn ánh nắng của sáng mùa đông đang chiếu xuyên qua tấm rèm màu trắng vào ngập phòng. Lúc nhấc nửa đầu lên nhìn đồng hồ trên tường, tôi bật dậy đạp của chạy ra. Vợ tôi đang đứng trước cái tủ lạnh trong bếp.

– Điên à? Sao không đánh thức tôi? Giờ là mấy giờ rồi...

Chân vấp phải cái gì đó nhũn nhũn, tôi ngừng lời. Tôi không thể tin vào mắt mình nữa.

Vợ tôi đang ngồi bó gối, đầu tóc rối mù xõa xượi vẫn với bộ đồ ngủ đêm qua. Xung quanh cô ấy là những túi nilon trắng, đen và cả những hộp kín bằng nhựa để đầy trên sàn nhà đến nỗi không còn chỗ len chân. Thịt bò để nấu lẩu, thịt lợn ba chỉ, hai đôi xương chân bò to đùng, những con mực trong túi nilon, cá chình đã làm sạch mà mẹ vợ tôi gửi lên cách đây không lâu, một dây cá khô buộc bằng cái dây gai màu vàng, những cái bánh bao còn nguyên trong túi và rất nhiều những bọc mà không biết trong đó có gì. Vợ tôi đang sột soạt mở chiếc bao đựng rác thật to, cho từng túi đồ ăn đó vào.

* * *

– Làm cái gì thế hả?

Cuối cùng tôi không thể bình tĩnh được nữa, hét to lên. Cũng như đêm hôm qua, cô ấy không thèm đếm xỉa đến sự có mặt của tôi, tiếp tục cho các túi thịt vào bao rác. Thịt bò, thịt lợn, thịt gà chặt thành miếng, rồi chỗ cá chình biển kia ít nhất cũng phải hai trăm ngàn won¹.

– Đầu óc cô có bị sao không thế, sao lại bỏ hết thức ăn đi?

Tôi đá các túi, chạy tới túm lấy tay cô ấy. Không ngờ cổ tay vợ tôi lại khỏe thế, tôi phải gồng đến đỏ cả mặt mới làm cho cô ấy bỏ chiếc túi xuống được. Tay phải cô xoa xoa tay trái đang đỏ ửng lên, vợ tôi nói bằng ngữ điệu bình tĩnh không khác gì ngày thường:

– Em đã mơ.

Lại chuyện đó. Nét mặt vẫn hoàn toàn thản nhiên, cô ấy nhìn thẳng vào mắt tôi. Đúng lúc đó có tiếng chuông điện thoại của tôi reo.

– Mẹ kiếp!

Tôi bắt đầu bới lục chiếc áo khoác vứt ngoài sofa ở phòng khách từ đêm qua. Cuối cùng thì cũng vớ được chiếc điện thoại ở túi áo trong.

– Dạ tôi xin lỗi ạ. Nhà vừa có việc đột xuất... tôi thật sự rất xin lỗi. Tôi sẽ cố gắng đến ngay ạ. Dạ không ạ.

– Tôi đi ngay đây ạ. Làm ơn đợi... dạ không ạ. Anh đừng về vội, làm ơn đợi tôi một chút nữa thôi. Tôi thật sự xin lỗi. Dạ vâng...

Tôi dập điện thoại, chạy vào phòng tắm. Cạo râu vội quá nên có hai chỗ bị chảy máu.

– Có cái áo nào là sẵn rồi không?

Không có tiếng trả lời. Tôi bật tiếng chửi thề, bới vội giỏ đựng đồ giặt trước phòng tắm và tìm được chiếc áo sơ mi hôm qua ném vào đó. May là không quá nhàu. Tôi quàng cái cà vạt vào cổ như quàng khăn, đi tất, rồi vớ lấy cái ví và quyển sổ, cho đến lúc đó vợ tôi vẫn không ra khỏi bếp. Năm năm kể từ sau ngày cưới đây là lần đầu tiên tôi đi làm mà không có sự chuẩn bị và tiễn chân của vợ.

– Điên mất rồi. Đúng là hết chịu nổi...

Tôi nhét hai chân vào đôi giày mũi hẹp mới mua cách đây không lâu. Đạp cửa ra ngoài, thấy thang máy đang dừng ở tầng trên cùng tôi đành chạy bộ từ tầng ba xuống. Phải đến khi nhảy lên được toa tàu điện ngầm chuẩn bị chạy rồi tôi mới nhìn được khuôn mặt mình phản chiếu qua cửa kính tối tối

của toa tàu. Tôi vuốt lại đầu tóc, thắt cà vạt, lấy tay vuốt những chỗ nhàu của áo sơmi. Rồi sau đó khuôn mặt lạnh đến rợn người và giọng nói khô khốc của vợ mới hiện lên.

Vợ tôi đã nói hai lần câu “Em đã mơ”. Khuôn mặt cô ấy vụt hiện lên trong bóng tối của đường hầm qua tấm của kính tàu điện ngầm. Một khuôn mặt lạ lẫm như người mới gặp lần đầu tiên. Nhưng do bận tâm tới cách thanh minh với khách hàng và đề án lát nữa phải trình bày trong ba mươi phút nên tôi không có tâm trí để nghĩ tới những hành động lạ lùng của vợ nữa. Rồi tự nhủ trong đầu, dù sao thì hôm nay cũng phải về sớm mới được, từ khi chuyển phòng, mấy tháng nay chưa hôm nào tôi về trước mười hai giờ rồi.

* * *

Rừng tối om. Không một bóng người. Quệt phải những chiếc cây có lá nhọn đâm ra nên mặt và cánh tay bị xước hết. Rõ ràng là có người đi cùng nhưng có lẽ tôi bị lạc một mình. Sợ quá. Lạnh quá. Qua một con suối bị đóng băng tôi phát hiện thấy một tòa nhà sáng nhưng giống như nhà kho bỏ hoang. Tôi vén tấm màn rơm bước vào. Hàng trăm tảng thịt to đùng, đồ ối treo trên những thanh gậy to dài. Có những tảng thịt còn chưa kịp khô, tiết đỏ vẫn chảy xuống ròn ròn. Tôi cố gắng đẩy những tảng thịt để thoát ra ngoài nhưng phía đối diện không có cửa ra. Chiếc áo trắng đang mặc đã bị dính máu đỏ tươi.

Không biết làm thế nào mà tôi đã thoát ra khỏi chỗ đó. Mãi miết chạy ra suối, rồi lại chạy tiếp. Bỗng nhiên cả khu rừng sáng bừng lên, những cây cối mùa xuân dày đặc một màu xanh mướt. Rất nhiều trẻ con tập trung chạy nhảy, có mùi thức ăn thơm lừng. Nhiều gia đình đang đi picnic. Quang cảnh tươi đẹp vô cùng. Tiếng nước suối chảy róc rách, bên cạnh đó người ta trải chiếu ngồi, ăn cơm cuốn rong biển. Phía bên kia có một số người nướng thịt, tiếng hát, tiếng cười nói vui vẻ.

Nhưng tôi thì rất sợ. Áo tôi vẫn còn dẫm máu. Trong lúc không ai nhìn thấy, tôi vội vàng núp trộm sau lùm cây. Tay tôi dính máu. Miệng cũng dính

máu. Vì trong cái nhà kho ấy tôi đã nhặt một tảng thịt bị rơi lên ăn. Miếng thịt sống mềm oặt đã nhuộm tiết đỏ ối vào lợi và vom họng của tôi. Trên sàn nhà, mắt tôi nhấp nháy phản chiếu trên cục tiết.

Không thể sống động hơn được nữa, cái cảm giác của thịt sống bị nhai giữa hai hàm răng. Khuôn mặt tôi, ánh mắt tôi, hết như khuôn mặt lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng rõ ràng đó là mặt tôi. Không, không phải, mà ngược lại, hết như khuôn mặt đã nhìn thấy nhiều lần, nhưng không phải khuôn mặt tôi. Tôi không thể giải thích được. Vừa quen vừa lạ... cái cảm giác vừa lạ lùng sống động, vừa khó hiểu đến rợn người ấy.

* * *

Thức ăn bữa tối mà vợ tôi dọn lên là rau xà lách với tương, canh rong biển nấu suông không có thịt bò cũng chẳng có nghêu, với kim chi nữa là hết.

– Cái gì thế này. Vì cái giấc mơ vợ vẫn ấy mà bỏ hết thịt đi à? Chỗ đấy là bao nhiêu tiền thế?

Tôi rời khỏi bàn ăn, ra mở ngăn đá tủ lạnh. Trống không. Chỉ còn lại mỗi túi bột nếp, túi ớt bột với túi tỏi băm sẵn.

– Làm cho tôi quả trứng ốp la đi, hôm nay tôi quá mệt mỏi. Buổi trưa cũng không ăn được tử tế.

– Trứng cũng vứt đi hết rồi.

– Cái gì?

– Cả sữa cũng vậy.

– Điên thật rồi. Cô bảo cả tôi cũng không được ăn thịt nữa à?

– Không thể để những thứ đó trong tủ lạnh được. Không thể chịu đựng nổi.

– Sao lại chỉ biết mình thế nhỉ.

Tôi nhìn thẳng vào mặt vợ. Đôi mắt cô ấy sụp xuống, nét mặt trông bình thản hơn lúc nào hết. Không thể tưởng tượng được. Hóa ra cô ta lại có cái

tính ích kỷ và tùy tiện như thế. Cô ta mất lý trí đến mức độ đó ư?

– Thế là sao, từ giờ trở đi không ai trong nhà này được ăn thịt nữa à?

– Đẳng nào thì anh cũng chỉ ăn ở nhà buổi sáng thôi. Buổi trưa, buổi tối anh thường xuyên ăn thịt rồi... một bữa sáng không ăn thịt cũng không chết được đâu.

Vợ tôi trả lời từ tốn, thản nhiên như thể sự lựa chọn của mình là rất đúng đắn, rất hợp lý vậy.

– Thôi được rồi. Tôi thì thế cũng được nhưng còn cô? Từ giờ trở đi cô sẽ không ăn thịt nữa à?

Cô ấy gật đầu.

– Vậy hả? Cho đến khi nào?

– Cho đến một lúc nào đó.

Tôi thấy ghen hợm. Tôi cũng biết dạo này có phong trào ăn chay. Những người muốn thay đổi thể trạng hay bị dị ứng, nổi mẩn đỏ của mình để được sống lâu hay bảo vệ môi trường gì đó trở thành những người ăn chay. Tất nhiên với các nhà sư trong chùa thì khác, họ còn có chí lớn là không sát sinh, còn đây có phải trẻ con mới lớn gì đâu mà giờ trò gì thế không biết. Không phải muốn giảm cân, cũng chẳng phải để chữa bệnh hay bị ma ám gì, một lần gặp ác mộng mà thay đổi cả thói quen ăn uống thế này sao? Thậm chí còn ngoan cố không thèm đếm xỉa đến sự can ngăn của chồng. Nếu ngay từ đầu mà vợ không ăn thịt thì còn chấp nhận được. Từ trước khi lấy nhau, thói quen ăn uống của cô ấy đã rất tốt, riêng điểm đây tôi đặc biệt ưng ý. Nhìn cái cách cô ấy cắt miếng thịt sườn thành thạo, một tay cầm cái kẹp, một tay cầm kéo cắt phăng phăng trông rất đáng tin cậy. Sau khi cưới, những món ăn cô ấy làm vào Chủ nhật cũng vậy. Thịt ba chỉ ướp gừng và mật ong rán vừa ngọt vừa thơm, một món đặc biệt theo kiểu riêng của cô ấy là thịt bò loại để nấu lẩu cô ấy ướp với hạt tiêu, muối và dầu vừng, lăn qua một lớp bột nếp rồi đem nướng ăn dẻo dẻo như bánh nếp. Thịt bò xay với cơm, rang lên với dầu vừng, rồi cho giá đỗ tương vào hấp

cùng làm thành món cơm trộn giá đỗ. Hay món thịt gà ướp gia vị om với khoai tây cắt to, nước húp cay cay đậm đà, tôi ăn mỗi lần phải đến ba bát.

Cô ấy đang ngồi nghiêng nghiêng trên ghế, múc ăn cái món canh rong biển mà vừa nhìn đã biết là không ngon, rồi gói cơm với tương vào lá rau xà lách cho vào nhai phồng cả mồm.

Bỗng nhiên tôi bật ra suy nghĩ, mình hoàn toàn không hiểu chút gì về người đàn bà kia.

– Không ăn à?

Cô ấy hỏi tôi bằng cái giọng từng từng như của một bà trung niên đã đẻ khoảng bốn đứa con rồi ấy. Không thèm đếm xỉa đến việc tôi đang ngán ngẩm đứng nhìn, cô ấy còn nhai kim chi rau ráu thật lâu.

* * *

Cho đến mùa xuân, vợ tôi vẫn không thay đổi. Mỗi bữa sáng, dù phải ăn toàn rau nhưng tôi không phàn nàn gì thêm nữa. Một người đã thay đổi một cách ngoan cố đến thế thì người khác chỉ có cách làm theo.

Cô ấy ngày càng gầy đi. Gò má vốn đã cao nay nhô ra nhọn hoắt trông mất cảm tình. Nếu không trang điểm thì trông da cô nhợt nhạt như người bệnh. Nếu ai không ăn thịt mà cũng gầy đi như vợ tôi thì việc giảm cân sẽ không còn là nỗi khổ nữa. Tôi biết, vợ tôi suy yếu đi không hẳn chỉ vì ăn chay. Mà vì mơ. Mà không, thật ra hầu như cô ấy không ngủ.

Vợ tôi không phải là người chịu khó. Rất nhiều lần tôi đi làm về muộn cô ấy đã ngủ trước rồi. Thế nhưng bây giờ quá nửa đêm tôi mới về, tắm rửa rồi vào phòng ngủ mà vẫn chưa thấy cô ấy vào phòng. Không phải đọc sách, không phải chat, không phải thức đêm xem phim trên truyền hình cáp, cái việc đánh máy lời thoại vào truyện tranh cũng không cần thức đêm nhiều thế.

Phải đến năm giờ sáng cô ấy mới vào giường, ngủ lơ mơ khoảng một tiếng rồi dậy ngay khi phát ra một tiếng rên ngắn. Khuôn mặt sạm với cái

đầu rối mù, mắt đầy các tia đỏ, cô ấy ngồi bên bàn ăn sáng nhưng không hề chạm đĩa.

Điều đáng nói nữa là cô ấy không còn muốn quan hệ với tôi. Trước đây vợ tôi luôn đáp ứng nhu cầu của tôi, đôi khi cô ấy còn vuốt ve người tôi trước. Nhưng bây giờ chỉ vừa động vào vai là cô ấy đã né tránh. Có lúc tôi đã hỏi lý do:

– Có vấn đề gì thế?

– Mệt lắm.

– Thế nên phải ăn thịt vào. Không ăn thịt mới không có sức như thế. Trước đây có bị thế đâu.

– Thật ra thì...

– Sao?

– ... Vì có mùi.

– Mùi gì?

– Mùi thịt. Mùi thịt bốc ra từ người anh.

Tôi bật cười lớn.

– Anh vừa tắm xong, mùi thịt ở đâu ra?

Cô ấy trả lời rất nghiêm trọng:

– ... ở từng lỗ chân lông.

Thình thoảng tôi bỗng chợt nghĩ đại, liệu đây có phải triệu chứng giai đoạn đầu không nhỉ? Nếu là giai đoạn tiếp theo của chứng hoang tưởng hay ảo tưởng mà tôi mới chỉ nghe nói thôi thì sao nhỉ.

Nhưng khó có thể nói là cô ấy bị mắc chứng điên hay tâm thần nào đó. Cô ấy vốn dĩ vẫn ít nói, nhà cửa vẫn được dọn sạch sẽ như mọi khi. Cuối tuần cô làm khoảng hai món rau trộn, rồi miến xào với nấm thay cho thịt.

Nếu biết rằng chuyện ăn chay đang là trào lưu thì việc này cũng chẳng có gì là lạ. Chỉ có điều cô ấy không ngủ được, trông mặt cứ thần thờ, đờ ra

như thể đang có điều gì đó đè nặng trong lòng, buổi sáng tôi thức dậy hỏi làm sao thì bảo “Em mơ”. Tôi không hỏi giấc mơ đó thế nào, vì không muốn nghe những chuyện đại loại như ngôi nhà hoang trong rừng tối, hay khuôn mặt lấp lóe trên cục huyết.

Cô ấy cứ rạc người đi trông rất đau khổ sau mỗi giấc mơ mà tôi không thể nghe và hiểu nổi. Tưởng chỉ gãy đứt như vũ công là cùng, nhưng dần dần cô ấy chỉ còn da bọc xương. Mỗi khi thấy vợ lo lắng chuyện không hay, tôi lại nghĩ, bố mẹ vợ làm xưởng mộc và có cửa hàng ở một thành phố nhỏ, vợ chồng chị gái và em trai đều là người tốt thế, còn cô ấy thì không hợp tí nào với một gia đình như thế cả.

Nghĩ đến người nhà cô ấy, tự nhiên mùi tỏi nướng và khói ngào ngạt cũng chọt hiện ra trong đầu tôi. Những chén soju nâng lên đặt xuống, mỡ thịt cháy bốc lên, đám phụ nữ nói chuyện riu rít trong bếp. Cả gia đình – đặc biệt là bố vợ – thích món gỏi thịt bò trộn sống, mẹ vợ biết làm gỏi cá sống, ông anh đồng hao và vợ là những người có thể chặt một con gà thành những miếng vuông vức bằng dao chuyên dùng ở cửa hàng thịt. Tôi cũng từng thích sự mạnh mẽ của vợ khi thấy cô ấy có thể lấy bàn tay đập mấy con gián một lúc. Chẳng phải cô ấy là người đàn bà bình thường nhất trên thế gian này mà tôi đã chọn đấy sao.

Thế cho nên, dù tôi nghi ngờ về tình trạng của cô ấy, nhưng không hề tính đến chuyện đi điều trị hay tư vấn gì đó như người ta thường nói. Thật sự, tôi hoàn toàn không để tâm tới những chuyện vợ vẫn đó.

* * *

Buổi sáng trước hôm mơ giấc mơ đó, em đang đứng thái miếng thịt đông lạnh cứng đờ thì anh cúi kính giục em.

– Còn đứng đấy mà lè mề nữa hả?

Em biết ngay mà, anh mà giục là em cuống lên và trở nên vụng về như thành người khác vậy, vì thế làm cho mọi việc rối hơn. Nhanh lên, nhanh nữa lên. Em cầm dao thái liên tục nên cổ tay nóng ran lên. Đột nhiên chuôi

dao bị đẩy về phía trước, đúng vào khoảnh khắc ấy lưỡi dao đưa ra cửa vào ngón tay.

Em đưa ngón tay cái lên, ngay lập tức một giọt máu đỏ tươi chảy xuống. Tròn tròn. Cho ngón tay vào miệng ngậm, tự nhiên thấy lòng nhẹ đi. Thật lạ lùng, cái vị lờ lợ cùng với cái màu đỏ tươi đó dường như làm cho em thấy trấn tĩnh trở lại.

Lần thứ hai là khi anh nhai ngắc ngứ miếng thịt bò rồi nhổ ra, tìm thấy cái gì đó sáng lấp lánh anh hét lên:

– Cái gì thế này, trời ạ mảnh lưỡi dao!

Em thần người ra nhìn anh đang nhảy dựng lên với khuôn mặt nhăn nhó.

– Chẳng may nuốt phải thì làm thế nào! Suýt chết còn gì!

Chẳng hiểu sao lúc đó em không thấy ngạc nhiên chút nào. Trái lại còn thấy bình tĩnh hơn mới lạ. Dường như có một bàn tay lạnh ngắt bóp vào trán em. Đột nhiên hết như đang ở biển lúc thủy triều xuống, tất cả mọi thứ xung quanh em như trơn tuột, bị đẩy lùi đi. Bàn ăn, anh, tất cả các đồ dùng trong bếp. Dường như chỉ có em với cái ghế em ngồi còn lại trong một không gian vô tận.

Đêm hôm sau, em nhìn thấy cục máu trong căn nhà hoang và khuôn mặt mình chiếu trên đó.

* * *

– Sao cái môi nhợt nhạt thế kia. Không trang điểm à?

Tôi cười giày. Kéo tay vợ mặc chiếc áo khoác dạ đen đang đứng lóng ngóng vào trong phòng.

– Trông thế này mà cô định đi à?

Hình ảnh tôi và vợ phản chiếu trong gương.

– Trang điểm lại đi.

Vợ lẳng lẳng đẩy tay tôi ra. Cô ấy mở hộp phấn rồi dặm phấn lên mặt. Lớp phấn mù mờ. Mặt cô ấy hết như một con búp bê vải bị một lớp bụi phủ.

Bôi lớp son màu cánh sen đậm vẫn hay dùng lên đôi môi xám xịt, may thay khuôn mặt của vợ thoát khỏi cái màu trắng bệch của bệnh nhân – Tôi tự an ủi.

– Muộn rồi, nhanh lên.

Tôi ra trước, mở cửa. Một tay bấm nút thang máy, tôi sốt ruột nhìn vợ đang lơ rờ xỏ chân vào đôi giày thể thao màu xanh lục. Mặc áo dạ mà lại đi giày thể thao, biết là không hợp nhưng cũng không còn cách nào khác. Cô ấy chẳng có đôi giày nào cả. Vì đã vứt hết những gì có liên quan đến các loại da.

Lên xe và khởi động máy trước, tôi mở chương trình phát thanh giao thông. Lắng tai nghe để kiểm tra tình hình giao thông quanh khu vực nhà hàng truyền thống trong trung tâm thành phố mà giám đốc đặt, tôi cài thắt lưng an toàn, nhả phanh. Trong lúc đó vợ ngồi vào ghế bên cạnh, đập giũ cái hơi lạnh vừa bám vào áo khoác, rồi cài dây an toàn.

– Hôm nay phải khéo léo đấy nhé. Đây là lần đầu tiên tổng giám đốc cho cấp trưởng phòng như tôi tham gia buổi họp mặt vợ chồng đấy. Điều đó có nghĩa là tôi đang được đánh giá tốt.

Nhờ đi đường mới gần hơn, chúng tôi đến nơi vừa kịp thời gian. Đó là một nhà hàng ở tầng hai, có bãi đỗ xe riêng rất rộng, nhìn đã biết ngay là cao cấp.

Đợt lạnh cuối mùa đang ủa về. Vợ tôi mặc áo dạ mỏng của mùa xuân, đứng hứng gió buổi tối bên bãi đỗ xe, trông co ro vì lạnh. Suốt quãng đường đi đến đây vợ tôi không nói câu nào, nhưng tôi cũng chẳng buồn quan tâm vì cô ấy vốn là người ít nói. Điều đó cũng tốt thôi, mấy người lớn tuổi thích phụ nữ như thế, nghĩ vậy nên tôi dễ dàng gạt bỏ chút khó chịu khi này.

Gia đình tổng giám đốc và các phó tổng giám đốc đã đến cả. Vợ chồng phó giám đốc cũng đến ngay sau chúng tôi. Sau khi cười và cúi đầu chào, tôi và vợ cởi áo khoác treo lên mắc. Theo sự hướng dẫn của bà vợ tổng

giám đốc đeo chiếc vòng cổ bằng đá to đùng và có đôi lông mày tia mỏng, tôi và vợ đứng trước bàn dài của buổi tiệc.

Trông tất cả rất thoải mái như đang ở một nơi quen thuộc lắm. Ngược nhìn lên trần nhà trang trí như ngôi rỗng, tôi liếc nhìn những chủ cá vàng đang tung tăng trong cái bể làm bằng đá rỗng ngồi xuống ghế. Vô tình lúc quay sang nhìn vợ, bộ ngực của cô ấy đập vào mắt tôi.

Vợ tôi mặc chiếc áo màu đen hơi ôm, hai đầu ngực nhô lên rõ mồn một. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, cô ấy không mặc áo trong. Tôi quay đầu để kiểm tra ánh mắt của mọi người thì chạm ngay ánh mắt của bà vợ phó tổng giám đốc. Trong đôi mắt đang vờ tỏ ra thản nhiên của bà ta, tôi nhận ra sự tò mò, sừng sốt, và cả một chút khinh bỉ trong đó.

Tôi thấy má mình nóng bừng lên. Vợ tôi không tham gia vào những câu chuyện xã giao của đám phụ nữ mà đứng thẩn thờ, nhận ra những cái nhìn dò xét cô ấy, tôi cố gắng trấn tĩnh lại. Có lẽ lúc này, cách tốt nhất tôi có thể làm là hành xử sao cho tự nhiên nhất.

– Anh tìm đến đây có khó không? – Vợ tổng giám đốc hỏi tôi.

– Trước đây em có đi qua rồi. Phía sân trước đẹp quá nên em muốn đến đây thử một lần đấy ạ.

– Ồ thế hả... Khu vườn của họ đẹp thật. Đến vào ban ngày còn đẹp hơn đấy. Vì nhìn thấy cả rặng hoa ngoài cửa sổ kia.

Nhưng khi đồ ăn bắt đầu được bưng lên phục vụ thì sự cố gắng đến căng người ra mà tôi đang khổ sở duy trì đó bị sụp đổ hoàn toàn.

Món đầu tiên được đặt trước chúng tôi là món rau câu xào. Một món ăn rất mát, rau câu thái chỉ, xào với nấm đông cô và thịt bò. Vợ tôi từ đầu cho tới giờ ngồi im lặng, đúng lúc người phục vụ cầm muống định xúc món đó vào đĩa thì cô ấy nói nhỏ:

– Tôi không ăn đâu.

Tuy câu nói rất nhỏ nhưng cũng làm cho mọi người sững lại. Những ánh mắt nghi ngại dồn vào vợ tôi, lần này cô nói to hơn một chút:

– Tôi không ăn thịt.

– Thế hóa ra là chị ăn chay à?

Tổng giám đốc hỏi với ngữ điệu hồ hởi.

– Ở nước ngoài có những người ăn chay nghiêm túc lắm còn nước mình hình như bây giờ trào lưu này mới bắt đầu hình thành. Đặc biệt dạo này báo chí đã kích chuyện ăn thịt nhiều quá... người ta bảo muốn sống lâu thì phải bỏ ăn thịt, kể ra cũng không phải vô lý đâu.

– Nhưng dù sao đi nữa, bỏ hẳn ăn thịt liệu có sống được không?

Vợ tổng giám đốc vừa nói vừa tủm tỉm cười.

Trong lúc đĩa của vợ tôi trống trơn thì người phục vụ xúc thức ăn cho chín người rồi đi ra. Câu chuyện về ăn chay vẫn rôm rả.

– Cách đây không lâu người ta phát hiện ra xác ướp của người cách đây năm trăm nghìn năm đấy. Có cả dấu vết săn bắn ở đấy. Ăn thịt là bản năng của con người rồi. Ăn chay chỉ là cưỡng lại bản năng thôi. Không thể nói là tự nhiên được.

– Gần đây người ta còn ăn chay theo thể trạng nữa, tôi cũng đi vài nơi để tìm hiểu thể trạng của mình nhưng mỗi nơi lại nói mỗi khác. Mỗi lần như thế lại thay đổi cách ăn nhưng lúc nào cũng thấy không thoải mái. Thế cho nên tôi nghĩ, cứ ăn đều mọi thứ là tốt nhất.

– Đúng là người ăn được mọi thứ mới là người khỏe nhất. Khỏe về thể chất lẫn tinh thần.

Vợ ông phó tổng giám đốc – người lúc nãy nhìn soi mói ngược vợ tôi – cuối cùng cũng chìa thẳng mũi tên vào cô ấy:

– Chị ăn chay vì lý do gì thế? Vì sức khỏe à... hay là vì tôn giáo?

– Không ạ.

Như thế hoàn toàn không ý thức được rằng mình phải thận trọng khi đang ở một nơi như thế, cô ấy mở miệng nói, thản nhiên, nhẹ nhàng. Tôi sờn gai ốc, vì đoán ngay được cô ấy định nói gì.

-... Tôi đã mơ.

Tôi vội vàng lấp liếm lời của vợ:

– Nhà em bị đau dạ dày từ lâu. Thế cho nên không ngủ sâu được. Từ khi nghe lời bác sĩ đông y không ăn thịt thì thấy đỡ nhiều.

Lúc này mọi người mới gật đầu.

– Thế thì may quá. Tôi chưa bao giờ ngồi chung mâm với người ăn chay thật sự. Giả sử mình ăn thịt mà họ nhìn thấy ghê thì ngại lắm. Ăn chay vì một lý do tinh thần nào đấy, tức là họ có phần kính sợ các món thịt, phải không ạ?

– Giống như mình đang gắp ăn ngon lành cái đuôi bạch tuộc vẫn còn ngoe nguẩy, còn cái bà ngồi đối diện thì trợn mắt nhìn mình như nhìn động vật ấy nhỉ!

Mọi người cười ồ lên. Tôi cười theo nhưng vẫn ý thức được rằng gương mặt vợ mình lạnh tanh. Cô ấy không để ý đến bất cứ câu chuyện nào đang diễn ra, mà cứ chăm chú nhìn vết dầu vừng của món rau câu xào bóng nhảy trên môi mọi người. Và tất cả đang cảm thấy khó chịu.

Sau đó là món thịt tẩm bột chiên. Món tiếp theo là gỏi cá hồi. Trong lúc tất cả mọi người ăn, vợ tôi không hề động đũa. Hai đầu nhũ hoa như hai hạt dẻ nhỏ lộ rõ mồn một dưới lớp áo. Cô ấy ngồi chăm chăm quan sát những cái mồm đang cử động như thế muốn mút lấy chúng vậy.

Cho đến khi hết cả mười món ăn sang trọng, vợ tôi chỉ ăn xà lách, kim chi và súp bí ngô. Bát cháo gạo nếp mới hạt nhỏ rất ngon cô ấy cũng không ăn. Dần dần mọi người nói chuyện như thể không hề có sự tồn tại của cô ấy ở đó. Cũng có người thương hại thỉnh thoảng hỏi tôi gì đó, nhưng tôi cảm thấy họ đang tạo khoảng cách ngay cả với mình.

Khi món ăn tráng miệng là hoa quả được bưng lên, vợ tôi ăn một miếng cam và một miếng táo.

– Chị có đói bụng không? Gần như có ăn gì đâu?

Bà vợ tổng giám đốc tỏ ra lo lắng cho vợ tôi bằng giọng nói xã giao, khách khí. Vợ tôi không cười, mặt cũng không đỏ, không ừ không hử, mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của bà ta. Cách ứng xử đó dường như làm cho mọi người khiếp hãi. Chẳng biết vợ tôi có biết buổi họp mặt này quan trọng đến thế nào không. Cô ấy có biết người đàn bà trung niên kia là ai không. Trong giây lát, tôi mừng tượng bên trong cái đầu của người vợ tôi là một vùng tối đen, sâu thăm thẳm.

* * *

Phải có biện pháp gì đó mới được.

Đêm đó, cảm thấy tất cả mọi thứ trở nên bế tắc, tôi suy nghĩ miên man trong lúc lái xe cho đến khi về tới nhà. Cô ấy trông vẫn thản nhiên, dường như không hề biết mình vừa gây ra chuyện gì, chỉ nghiêng mặt tựa vào cửa xe như mệt hay buồn ngủ. Nếu là ngày thường chắc tôi đã nổi giận đùng đùng. Muốn chòng bị đuổi ra khỏi công ty hả? Làm cái trò gì thế?

Nhưng tôi để ý rằng tất cả sẽ chẳng có ý nghĩa gì. Không có sự phẫn nộ hay thuyết phục nào có thể lay chuyển được cô ấy. Không còn ở giai đoạn tôi có thể làm gì được nữa rồi.

Sau khi rửa ráy, khoác áo ngủ, vợ tôi không vào phòng ngủ mà vào phòng riêng của cô ấy. Sau một hồi đi đi lại lại trong phòng khách, tôi cầm chiếc điện thoại. Từ một thành phố xa, mẹ vợ nhận điện thoại. Vẫn còn lâu mới đến giờ đi ngủ nhưng giọng bà nghe đã như ngái ngủ.

– Mấy đứa khỏe cả chứ? Lâu lắm không thấy liên lạc gì...

– Con xin lỗi. Con bận rộn quá. Bố có khỏe không ạ?

– Bố mẹ vẫn thế thôi. Công việc của con có tốt không?

Tôi ngập ngừng nói:

– Con thì không sao, nhưng nhà con thì...

– Yeong-hye làm sao, có chuyện gì à?

Giọng mẹ vợ đầy lo lắng. Bình thường bà tỏ ra không quan tâm đặc biệt tới cô con gái thứ hai, nhưng dầu sao con thì vẫn là con.

– Cô ấy không ăn thịt mẹ ạ.

– Cái gì?

– Cô ấy bảo bỏ hẳn không ăn thịt, chỉ ăn rau để sống thôi mẹ ạ. Từ mấy tháng nay rồi ạ.

– Thế nghĩa là sao? Ăn kiêng giảm cân thì chắc không phải rồi.

– Con cũng không biết nữa, con can ngăn thế nào cũng không nghe mẹ ạ. Lâu lắm rồi con có được biết đến miếng thịt ở nhà đâu.

Mẹ vợ như ghen lời. Tôi đổ thêm dầu vào lửa:

– Nhà con người yếu đi nhiều lắm rồi.

– Thế thì không được rồi. Yeong-hye có bên cạnh thì đổi máy đi.

– Cô ấy đi ngủ rồi ạ. Để sáng mai con bảo cô ấy gọi.

– Thôi cứ để đấy. Sáng mai mẹ sẽ gọi. Trước nay nó có thể đâu... mẹ không biết nói thế nào với con nữa...

Sau khi ngắt điện thoại tôi giở số, bấm số điện thoại nhà chị vợ. Thằng cháu ba tuổi hét lên trong điện thoại “A lô”.

– Chuyển máy cho mẹ đi.

Chị vợ tuy cũng giống vợ tôi nhưng mắt to nên đẹp hơn, và có phần nữ tính hơn vợ, chị cầm ngay ống nghe.

– A lô.

Giọng nói của chị vợ trong điện thoại lần nào cũng gọi cho tôi đôi chút cảm xúc nhục dục. Tôi thông báo việc vợ ăn chay, và cũng nhận được sự kinh ngạc, xin lỗi, dằn dò như những lần trước đây, rồi dập điện thoại. Cuối cùng tôi định gọi cho cậu em út của vợ nữa nhưng sợ như thế hơi quá đáng nên lại thôi.

* * *

Lại mơ nữa.

Ai đó đã giết người, một người khác nữa giấu nhem cho chuyện đó, nhưng thoáng chốc tôi quên mất. Tôi là kẻ thủ ác, hay là người bị sát hại? Nếu tôi là kẻ giết người thì nạn nhân là ai đây? Hay đó là anh? Một người nào đó rất gần. Hay anh đã giết tôi?... Nếu thế thì người giấu chuyện này là ai? Rõ ràng không phải là tôi hay anh... Cái cuốc. Chỉ cái đó là rõ ràng. Bị chết bởi cái cuốc lớn đập vào đầu. Khoảnh khắc của sự va chạm giữa cái cuốc và đầu, rung lên từ từ... trong bóng tối cái bóng đổ sập xuống rõ mồn một.

Giấc mơ này không phải lần đầu tiên, mà lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Giống như cứ say rượu là lại nhớ đến lần say rượu trước, trong mơ lại nhớ ra giấc mơ trước. Không biết bao nhiêu lần, ai đó đã giết người, mờ mờ ảo ảo, không rõ ràng... nhưng cảm giác sợ hãi đến rợn người thì rõ mồn một.

Thật không thể hiểu nổi. Trước đây chỉ cần thấy ai cầm dao đâm con thằn lằn tôi cũng thấy sợ. Dù là chị gái, mà không, ngay cả với mẹ tôi cũng không sao giải thích được. Chỉ tự nhiên thấy có cảm giác chán ghét đến không thể chịu được. Bởi vậy mà tôi cố tỏ ra có tình cảm với họ. Nói như vậy không có nghĩa là trong giấc mơ hôm qua nạn nhân hay kẻ giết người là mẹ hay chị tôi. Chỉ còn lại cảm giác rợn người, nhớp nháp, tàn nhẫn khủng khiếp hay một cảm giác tương tự như vậy.

Nếu ai chưa trải qua cảm giác giết chết ai đó bằng chính đôi tay của mình, hoặc ai đó sát hại mình thì sẽ không thể hình dung được... hoảng hốt, mộng mị, âm ỉ như dòng máu chưa kịp ngưng.

Vì cái gì? Tất cả mọi thứ trở nên lạ lẫm. Dường như tôi bị đẩy vào sau một cái gì đó. Hay bị nhốt sau một cánh cửa không có tay nắm để mở. Mà không, phải chăng vốn dĩ tôi đã ở đó nhưng bây giờ mới bỗng nhiên nhận ra? Mịt mù. Tất cả mọi thứ bị dồn cứng ngắc lại trong tâm tối.

* * *

Không như tôi kỳ vọng, sự thuyết phục của mẹ vợ và chị vợ chẳng gây được chút ảnh hưởng nào tới cách ăn uống của vợ tôi. Cứ cuối tuần mẹ vợ

lại gọi điện hỏi.

– Yeong-hye vẫn chưa ăn thịt à?

Đến bố vợ cả đời chưa từng gọi điện thoại cũng phải thét lên. Ông quát to đầy giận dữ đến nỗi âm thanh lọt ra ngoài đến cả tai tôi.

– Làm trò gì thế hả, mà thế thì đã đành, còn chồng nó đang tuổi sung sức thế thì sao chịu nổi?

Vợ tôi không vâng cũng không dạ, cứ câm lặng thì ống nghe vào tai.

– Sao không trả lời, mà có đang nghe không đấy?

Vợ tôi không nói không rằng đặt ống nghe xuống bàn, bỏ vào bếp tiếp tục nấu nồi canh trứng. Cô ấy không quay lại nữa. Thấy bố vợ hò hét đến tội nghiệp mà không có ai nghe, tôi đến cầm ống nghe lên.

– Con xin lỗi bố.

– À không, tôi không biết phải nói với anh thế nào nữa.

Bố vợ vốn là người rất gia trưởng, làm rể đã năm năm nhưng đây là lần đầu tiên tôi nghe ông nói câu xin lỗi, khiến tôi không khỏi ngạc nhiên. Ngay cả những lời lẽ quan tâm đến người khác cũng không hợp với ông. Niềm tự hào lớn nhất của ông là đã từng tham gia chiến tranh và nhận được huân chương. Ông có giọng nói rất to và con người cũng mạnh mẽ không kém gì giọng nói đó. Tôi ít nhất là hai lần được nghe những câu chuyện bất hủ về chiến tranh của ông. Nghe nói vợ tôi lớn lên với những trận đòn băng bóng súng của người bố đó cho đến năm mười tám tuổi.

– Đẳng nào tháng này tôi cũng định lên trên đó, đến lúc đấy tôi sẽ ngồi nói chuyện với nó.

Tháng Sáu là tháng có ngày sinh nhật mẹ vợ. Thường thì do ở xa nên các anh chị em của vợ tôi ở Seoul gửi quà và gọi điện hỏi thăm thay vì tổ chức tiệc mừng. Nhưng đúng dịp đầu tháng Năm chị vợ chuyển sang nhà mới rộng hơn nên cả gia đình có dịp lên thăm. Thế là buổi họp mặt vào một ngày chủ nhật đầu tháng Sáu ấy bỗng trở thành sự kiện lớn của gia đình vợ.

Tuy không ai nói thẳng ra nhưng rõ ràng là cả nhà đang chuẩn bị để lên án vợ tôi vào hôm đó.

Chẳng rõ vợ tôi có biết điều đó hay không nhưng cô ấy vẫn rất thản nhiên sống từng ngày. Ngoại trừ việc vợ cố ý né tránh chuyện quan hệ vợ chồng với tôi – cô ấy mặc quần bò đi ngủ – thì bề ngoài chúng tôi vẫn là một cặp vợ chồng bình thường. Sự thay đổi, có chăng chỉ là thân hình cô ấy ngày càng mỏng mảnh hơn, và mỗi buổi sáng sớm tôi quay người mò tìm cái đồng hồ báo thức để tắt chuông thì thấy cô ấy nằm thẳng đơ, mắt mở trừng trừng trong bóng tối. Sau bữa ăn tối ở nhà hàng hôm trước, mọi người ở công ty đối xử với tôi không được thoải mái lắm, nhưng dự án tôi làm thành công mang về một khoản tiền đáng kể khiến cho tất cả lãng chìm đi.

Đôi lúc tôi nghĩ, cứ coi như sống với một người đàn bà hơi khác thường một tý thì cũng chẳng đến nỗi tệ lắm. Hãy coi cô ấy như người lạ, mà không, như một người chị nấu cơm, dọn nhà cho mình, hay chỉ ít cũng như một người giúp việc. Nói là không mấy quan tâm nhưng với một người đàn ông sung sức và vẫn đang duy trì cuộc sống hôn nhân thì việc bị “cấm vận” trong một thời gian dài quá là khó chịu đựng. Có hôm tôi về muộn vì có liên hoan, mượn hơi rượu tôi thử chồm lên vợ, ấn hai tay cô ấy xuống để cởi phần dưới, tôi thấy hưng phấn lạ lùng. Vợ tôi chống cự mãnh liệt khiến tôi bật câu chửi thề, đến lần thứ ba thì thành công. Khi đó, cô ấy làm như thể mình bị cưỡng chế lôi đi theo quân lính ra trận để làm vật giải khuây, khuôn mặt đờ đẫn trong bóng tối, đôi mắt vô cảm nhìn lên trần nhà. Xong việc, ngay lập tức cô ấy lăn sang cái chăn bên cạnh giấu mặt vào đó. Trong lúc tôi đi tắm, cô ấy dọn dẹp lại, khi tôi quay lại giường thì cô ấy đã nhắm mắt nằm thẳng đơ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mỗi lúc như thế tôi lại bị ám ảnh bởi một linh cảm chẳng lành kỳ lạ. Tính cách tôi vốn thô thiển chẳng phải người sống với cái thứ gọi là linh cảm nhưng bóng tối và cái lạnh ngắt của phòng ngủ làm tôi thấy rợn người.

Sáng hôm sau bên bàn ăn, tôi không buồn giấu ánh mắt chán ngán của mình, nhìn sang vợ với cái mồm mím chặt, khuôn mặt trơ héo ra như thể

không thèm để lọt tai bất cứ lời nói nào. Tôi thấy lạ lắm và ghét cay ghét đắng cái khuôn mặt như mới trải qua hết phong ba bão táp đến tàn tạ kia.

Hôm đó là buổi tối trước ngày họp mặt gia đình bốn ngày. Những ngày đó thời tiết Seoul rất nóng, các tòa nhà lớn và hàng quán đều đồng loạt bật máy lạnh. Tôi về nhà, người mệt lử vì suốt cả ngày phải chịu hơi lạnh của gió điều hòa. Vừa mở cửa nhìn thấy vợ tôi vội vàng phải sập ngay cánh cửa lại vì sợ những người đi qua hành lang sẽ nhìn thấy. Vợ tôi mặc mỗi chiếc quần cotton mỏng màu xám còn nửa trên để trần ngời tựa vào chiếc bàn trước tivi gọt khoai tây. Dưới khung xương quai xanh xao nhô ra rõ mồn một là bộ ngực chỉ còn một chút thịt nhấp nhô bởi cô ấy gầy đi quá nhiều.

– Sao lại cởi áo ra thế kia?

Tôi hỏi, miệng cố gượng cười. Vợ tôi không hề ngẩng đầu lên, vẫn tiếp tục quay dao với củ khoai tây, trả lời:

– Nóng quá.

– Ngẩng đầu lên xem nào.

Tôi cắn răng, nói không thành tiếng trong lòng. Ngẩng đầu và cười đi. Để tôi thấy câu trả lời đó chỉ là đùa. Nhưng cô ấy không cười. Lúc đó là 8 giờ tối, cửa ban công mở, căn phòng ở chung cư không hề nóng. Vai cô ấy nổi hột như da gà. Vỏ khoai tây chất cao trên tờ báo. Khoảng hơn ba mươi củ khoai tây, chồng lên nhau như một ngọn đồi nhỏ.

– Khoai định làm gì thế? – Tôi hỏi, cố tỏ ra thản nhiên.

– Hấp lên ăn.

– Hết chỗ đây á?

– Ừ.

Tôi cười ruồi, chờ cô ấy cười theo. Nhưng cô ấy đã không cười. Thậm chí đến mặt tôi cũng không thèm nhìn.

– Tự nhiên thấy bụng đói đói.

* * *

Trong giấc mơ. Cắt cổ ai đó. Năm cái đuôi tóc lủng lẳng vì chưa cắt hết nên cầm dao cắt nốt. Để tròng mắt nhót nhát lên lòng bàn tay, thế rồi bừng tỉnh. Lúc tỉnh, tự nhiên muốn giết con chim bồ câu đang đi xiêu vẹo trước mặt, muốn thắt cổ con mèo nhà hàng xóm đã để ý từ lâu, chân run lẩy bẩy toát mồ hôi hột, dường như tôi trở thành người khác, khi đó...

Nước bọt trong miệng nghẹn lại. Khi đi ngang qua cửa hàng bán thịt tôi phải bịt mõm lại. Vì nước bọt từ cuống lưỡi tứa ra đây mõm. Vì nước bọt trong miệng cứ chực chảy ra ngoài.

** * **

Giá như có thể ngủ được. Giá như chỉ cần thả lỏng được ý thức trong vòng một tiếng thôi. Trong đêm không thể đếm được số lần tôi tỉnh dậy, đi đi lại lại bằng chân không, ngói nhà lạnh dần đi. Lạnh như bát cơm nguội, canh nguội. Cửa sổ tối đen không nhìn thấy gì. Cửa ra vào thỉnh thoảng có tiếng va đập nhưng không có ai gõ cửa. Quay lại cho tay vào chần, chần cũng lạnh ngắt.

** * **

Bây giờ thì tôi không thể ngủ quá năm phút. Chỉ cần thả lỏng đầu óc một tí là mơ. Không, có lẽ cũng không thể gọi là mơ. Những cảnh tượng ngắn đoạn cứ liên tiếp ập tới. Đôi mắt của những con thú nhầy nhụa, hình ảnh của máu, đầu lâu xương sọ bị đào xới, rồi lại đến mắt của mãnh thú. Đôi mắt dường như chui ra từ ruột gan tôi. Run lẩy bẩy tôi mở mắt kiểm tra tay mình. Xem móng tay mình có còn mềm không, răng mình có còn tròn trịa không.

Tôi chỉ tin vào ngực mình. Tôi thích bộ ngực tôi. Vì nó không thể giết ai được. Tay, chân, miệng, lưỡi, thậm chí ngay cả ánh mắt, tất cả đều là vũ khí có thể giết chết hay làm hại bất cứ thứ gì. Nhưng ngực thì không thể. Chỉ cần có bộ ngực tròn này thì tôi vẫn ổn. Vẫn không sao cả. Nhưng sao nó cứ teo dần. Bây giờ nó không còn tròn nữa. Sao thế nhỉ. Sao tôi ngày càng gầy đi. Định đâm gì hay sao mà cứ sắc mỏng đi thế nhỉ.

** * **

Đó là tầng mười bảy của chung cư. Tuy phía trước bị một tòa nhà khác chặn mất tầm nhìn nhưng phía sau trông ra một ngọn núi xa xa.

– Bây giờ không phải lo lắng gì về tụi bay nữa. Hai đứa ổn định quá rồi.
– Bố vợ vừa nói vừa cầm đĩa.

Đó là căn hộ mà chị vợ mua được từ thu nhập của cửa hàng mỹ phẩm mở trước khi lấy chồng. Cho đến khi sinh con cô đã mở rộng cửa hàng gấp ba lần, sinh con xong cô chỉ ghé qua cửa hàng vào buổi tối để quản lý. Gần đây đứa con ba tuổi được cho đi mẫu giáo cô mới bắt đầu quản lý cửa hàng cả ngày.

Tôi ghen tị với ông anh đồng hao của mình. Anh ấy tốt nghiệp trường Mỹ thuật và là đạo diễn nhưng không giúp được tí nào cho kinh tế gia đình. Tuy anh rể có tài sản thừa kế nhưng việc chi tiêu từ đó cũng có giới hạn.

Từ ngày chị vợ kiếm được tiền, anh ấy có thể sống thoải mái, chỉ chuyên tâm làm nghệ thuật gì đó mà thôi. Chị vợ cũng có tài nấu nướng như vợ tôi trước đây. Nhìn bàn ăn bữa trưa được bày ra thịnh soạn tôi chợt thấy lòng xốn xang. Nhìn chị vợ thân hình có da có thịt vừa phải, cặp mắt hai mí to, giọng nói dịu dàng, tôi lại thấy tiếc nuối cứ như mình đã bị mất nhiều thứ vậy.

Không có đến một lời thăm hỏi xã giao như nhà đẹp quá, hay chị nấu nướng vất vả quá, vợ tôi lặng lẽ ăn cơm với kim chi. Ngoài ra cô ấy không ăn bất cứ thứ gì. Vợ tôi không ăn cả sốt mayonnaise có nguyên liệu từ trứng gà nên đến đĩa xà lách trông rất ngon lành cô ấy cũng chẳng động đĩa.

Khuôn mặt vợ đen sạm lại vì mất ngủ trong một thời gian dài. Người nào không biết, nhìn sẽ tưởng là bệnh nhân lâm trọng bệnh. Cũng như mọi khi cô ấy mặc áo sơmi trắng, không áo ngực, nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy cái đầu nhũ hoa màu nâu nhạt in hằn ra như vết bẩn. Lúc vừa đến, vợ tôi được chị gái gọi vào phòng, một lát sau chị ấy đi ra với bộ mặt thất vọng, hình như vợ tôi không chịu mặc áo ngực vào.

– Ở đây giá bao nhiêu thế ạ?

-... thế ạ? Hôm qua em vào website về địa ốc thấy chung cư này đã lên năm mươi triệu rồi đấy. Nghe nói sang năm tàu điện ngầm cũng xây xong nữa.

– Anh giỏi thật đấy.

– Tôi có làm được gì đâu. Toàn nhà tôi tự lo liệu hết.

Trong lúc những câu chuyện vừa mang tính xã giao vừa thể hiện tình cảm cứ qua lại như thế, trẻ con đánh nhau, đùa giỡn chí chöhe, bôi thức ăn vào má nhau rồi ăn. Tôi hỏi:

– Một mình chị nấu nướng hết chùng này món cơ ạ?

Chị vợ cười tủm tủm.

– Tôi làm từng món từ hôm qua. Nhưng cái món củ cải trộn hào kia là món Yeong-hye thích, tôi cố tình đi chợ mua về làm mà nó không động đũa gì cả.

Tôi nín thở. Chuyện bắt đầu rồi đây...

– Để xem nào. Yeong-hye, bố đã nói hết nước hết cái thế rồi mà...

Tiếp lời câu gắt của bố, chị nhẹ nhàng mắng vợ tôi:

– Mà làm sao thế em? Người ta cần phải đủ chất mới sống được... nếu có muốn ăn chay thì phải lên thực đơn cho đảng hoàng chứ. Mặt mũi để đến mức thế kia sao được.

Cậu em vợ cũng chen vào:

– Em suýt tưởng người khác. Nghe chuyện rồi nhưng em không nghĩ là chị ăn chay mà người lại ốm yếu đến thế này.

– Từ giờ trở đi phải chấm dứt, không có ăn chay gì nữa nhé. Cái này, cái này, cái này, ăn hết đi nhanh lên. Có phải không có mà ăn đâu, giở trò gì thế không biết.

Mẹ vợ bày ra trước mặt vợ mấy đĩa, thịt bò xào, thịt heo tẩm bột, gà rang, bạch tuộc trộn rồi nói:

– Còn làm gì nữa? Ăn mau đi!

Bố vợ gầm lên, giọng như còi tàu hỏa:

– Yeong-hye à, ăn đi. Ăn đi là thấy khỏe ngay. Con người ta phải sống cho mạnh mẽ lên chứ. Các ông sư ở chùa độc thân, lại tu hành dừ lắm thì mới sống được thế.

Chị vợ nhẹ nhàng thuyết phục. Những đứa trẻ mắt tròn xoe nhìn vợ tôi. Vợ tôi nhìn mọi người trong gia đình bằng đôi mắt đờ đẫn... như thể không hiểu nổi những câu nói và tình huống đột ngột đang diễn ra.

Không khí căng thẳng bao trùm. Tôi lần lượt quan sát gương mặt đen sạm của bố vợ. Rồi gương mặt nhiều nếp nhăn của mẹ vợ, đến nỗi không thể tin trước đây bà đã từng là một cô gái trẻ. Tiếp đến là chị vợ với đôi mắt mở to nhưng lộ rõ sự rầu rĩ, trái với vẻ bàng quan của anh đồng hao, còn nét mặt của cậu em vợ tuy không thể hiện lo lắng lắm nhưng có vẻ gì đó không thể hiểu nổi.

Tôi mong vợ nói một câu gì đó. Nhưng hành động đặt đôi đũa đang cầm xuống bàn của cô ấy đã thay cho câu trả lời. Ngay lúc đó mọi người dồn ánh nhìn về phía cô.

Cơn náo loạn nho nhỏ trôi qua. Lần này mẹ vợ lấy đũa gắp một miếng thịt tẩm bột, đưa đến tận miệng vợ tôi và nói:

– Nào, ăn đi, mau!

Vợ tôi mím chặt môi, mắt nhìn mẹ mình như thể không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra.

– Há miệng ra nhanh. Không thích cái này à, thế thì cái này vậy.

Lần này mẹ vợ gắp miếng thịt bò xào. Vợ vẫn mím chặt môi, mẹ vợ lại đặt xuống, gắp miếng nộm hào với củ cải.

– Từ bé con đã thích món này phải không. Có lần còn nói muốn được ăn thỏa thích món này còn gì...

– Phải rồi, con cũng nhớ thế. Vì thế mà đi đâu nhìn thấy hào là lại nhớ đến Yeong-hye.

Chị vợ tiếp lời mẹ, như thế Yeong-hye không chịu ăn món nộm hào củ cái là chuyện lớn hơn bất cứ chuyện gì vậy. Đũa gắp món nộm hào càng tới gần miệng, vợ tôi càng ngả người về phía sau.

– Ăn nhanh lên, mồi tay quá rồi...

– Tay mẹ vợ đã run lên thật sự. Cuối cùng vợ tôi đứng dậy.

– Con không ăn. – Vợ tôi nói câu đầu tiên, giọng rất dứt khoát.

– Cái gì!

Bố vợ và em vợ cũng nổi nóng quát to. Cô vợ cậu em vội túm lấy tay chồng.

– Mà làm tao tức vỡ tim ra mất. Không coi lời bố ra gì hả? Bảo ăn là ăn, nhanh!

Tôi dự đoán vợ tôi sẽ trả lời *Con xin lỗi bố, nhưng con không thể ăn được*, – Nhưng vợ tôi nói tỉnh bơ, giọng không hề tỏ ra người có lỗi:

– Con không ăn thịt.

Mẹ vợ thất vọng thu đũa về. Khuôn mặt già nua của bà như muốn khóc òa. Bầu không khí như sắp nổ tung.

Bố vợ cầm đũa lên. Gắp một gắp thịt tẩm bột, ông quay người, đứng ngay trước mặt vợ tôi.

Với dáng vẻ rần rỏi bởi cả đời lao động và cái lưng hơi còng xuống, bố vợ đưa miếng thịt ra trước mặt cô ấy.

– Ăn đi. Nghe lời bố ăn đi. Ai cũng lo lắng cho con cả. Cứ thế này mà để bệnh ra thì làm sao hả.

Cảm nhận được tình phụ tử đầy xúc động, bất giác khóe mắt tôi cũng nóng lên lúc nào không hay. Có lẽ tất cả mọi người có mặt ở đó đều như vậy. Vợ tôi đưa một tay đẩy đôi đũa bố cầm đang khẽ run run trong hư không.

– Bố, con không ăn thịt.

Phút chốc, cánh tay bố vợ vung lên thật mạnh. Vợ tôi ôm má.

– Bố!

Cậu em thét lên, ôm lấy tay bố vợ. Ông vẫn chưa tìm được cơn giận, môi giật liên hồi. Tuy biết bố vợ tính rất dữ nhưng đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến ông động tay chân với ai đó.

– Yeong-ho, con rě, hai đứa lại đây.

Tôi ngập ngừng rồi đi về phía vợ. Cô ấy bị tát mạnh đến nỗi có một chút máu ở má. Đến lúc đó dường như cô ấy mới hết bình tĩnh nỗi, thở hỗn hển.

– Hai đứa nắm lấy tay Yeong-hye.

– Sao ạ?

– Chỉ cần ăn một lần là sẽ ăn lại được thôi. Thế gian này, giờ có ai không ăn thịt mà sống được đâu.

Cậu em đứng dậy, mặt đầy vẻ bất mãn.

– Chị à, thôi chị cố ăn đi. Việc ăn đơn giản chứ có gì đâu, có nhất thiết phải cố tình làm thế trước mặt bố không?

Bố vợ hét to:

– Nói gì nữa. Nắm chặt cánh tay nhanh. Cả anh nữa.

– Bố ơi đừng làm thế.

Chị vợ nắm lấy cánh tay phải của bố. Giờ ông vút cả đũa, lấy tay bốc một nắm thịt tiến lại gần Yeong-hye. Vợ tôi như muốn khuỵu xuống, cậu em đỡ cô ấy đứng thẳng lên.

– Chị, thôi cố ăn đi. Chị tự lấy ăn đi.

Chị vợ cũng năn nỉ.

– Bố, con xin bố thôi đi.

Ông gạt cả tay con gái, ấn miếng thịt vào mồm vợ tôi. Cô ấy mím chặt môi, miệng phát ra tiếng rên. Có vẻ như cô ấy muốn nói gì đó nhưng sợ mở mồm ra thì bị tống thịt vào nên không thể nói được.

– Bố!

Cậu em hét lên ngăn bố nhưng vẫn không buông cánh tay chị.

– Ừm... ừmm!

Bố vợ cố ấn miếng thịt vào mồm con gái đang vật vã khổ sở. Ông bành miệng bằng hai ngón tay nhưng không thể làm gì với hai hàm răng nghiến chặt.

Cuối cùng, cơn giận lại bùng lên tận mặt, bố vợ tát thêm một lần nữa.

– Bố!

Chị vợ chạy đến ôm lấy lưng bố, nhưng đúng lúc vợ tôi hé miệng, ông nhét ngay miếng thịt vào. Vừa lúc cậu em cũng buông tay, vợ tôi hét lên rồi nhổ ngay miếng thịt ra. Cô ấy gào lên như con thú.

– Lui ra...!

Vợ tôi quay người như định chạy ra phía cửa, nhưng rồi quay lại cầm lấy con dao gọt hoa quả đang để trên bàn.

– Ồ, Yeong-hye à...

Trong sự im lặng đáng sợ, mẹ vợ tôi kêu lên, giọng đứt quãng. Tiếng khóc kiềm chế từ nãy của lũ trẻ con cũng bật ra.

Vợ tôi tay cầm con dao, răng nghiến chặt, mắt đối diện với từng người đang nhìn mình.

– Ngăn lại...

– Tránh ra!

Máu từ tay Yeong-hye phun ra như vòi nước. Máu phun nhuộm đỏ chiếc đĩa trắng. Ông anh đồng hao giữ thái độ bàng quan từ nãy ra gạt con dao khỏi tay vợ tôi giờ đã khuy chôn xuống.

– Còn làm gì đấy! Không mau mang cái khăn nào lại đây!

Thành thạo như một người được huấn luyện đặc công, ông anh đồng hao cầm máu cho vợ tôi rồi công cô ấy lên lưng.

– Cậu xuống trước khởi động xe nhanh đi.

Tôi luống cuống tìm đôi giày. Giày xỏ không đúng đôi, phải đổi hai lần tôi mới mở được cửa đi ra ngoài.

* * *

Bố buộc con chó đã cắn chân tôi vào xe máy. Lấy một ít lông đuôi của nó đốt lên dán vào bắp chân rồi băng chặt chỗ đó lại, tôi lúc đó là một đứa bé chín tuổi, ra đứng tựa cửa. Đó là một ngày mùa hè nóng bức. Chỉ ngồi không mồ hôi cũng chảy ròng ròng. Con chó cũng lè cái lưỡi đỏ lòm xuống tận cằm, ngồi thờ hờ hển. Đó là một con chó trắng rất đẹp, xác còn to hơn cả tôi. Cho đến trước khi cắn con gái của chủ thì nó nổi tiếng trong vùng là một chú chó thông minh.

Bố treo nó lên cây, châm lửa đốt rồi nói sẽ không đánh. Vì ông nghe thấy ai đó nói rằng chó mà phải chạy cho đến chết thì thịt sẽ mềm hơn. Cho xe máy khởi động, bố bắt đầu chạy. Con chó cũng chạy theo cùng. Hai vòng quanh khu, ba vòng, quay đi quay lại một con đường. Tôi đứng ngây người không nhúc nhích giữa khung cửa chứng kiến con chó dần kiệt sức và thờ hống hộc, con người long lên quay cuồng. Mỗi lần chạm phải ánh mắt nhấp nháy của nó tôi lại trợn mắt to hơn.

– Con chó xấu kia, dám cắn tao hả?

Chạy đến vòng thứ năm thì miệng nó bắt đầu sùi bọt. Máu chảy quanh đây quẩn cổ. Nó kêu ăng ăng vì đau cổ, con chó bị kéo chạy đến lê lết. Vòng thứ sáu, từ miệng nó phun ra máu đen. Máu chảy cả ở cổ, ở mồm. Tôi cứ đứng ngây người nhìn đôi mắt đờ đẫn của nó. Khi đứng đợi nó xuất hiện ở vòng thứ bảy thì bố hiện ra, chở theo con chó đã chết, mềm oặt. Tôi đứng nhìn đôi mắt rớm máu, trợn ngược, bốn chân lúng lẳng của nó.

Tối hôm đó nhà tôi như mở tiệc. Các chú mà tôi biết ở chợ trong ngõ kéo đến hết. Nghe nói nếu muốn vết thương chóng mau khỏi thì cũng phải ăn thịt nó nên tôi cũng ăn một miếng. Không, thật ra tôi chán với cơm ăn hết một bát. Mùi thui xông khói không thể át được mùi hôi xộc lên mũi. Trên bát canh cứ hiện lên hình ảnh con chó chạy, đôi mắt đờ dãn, miệng phun ra bọt với máu nhìn tôi. Nhưng thật tình tôi chẳng thấy làm sao.

* * *

Đám đàn bà con gái ở nhà đỡ lũ trẻ con quá hoảng sợ, cậu em lo chăm sóc mẹ té xỉu, tôi và ông anh đồng hao đưa Yeong-hye đến phòng cấp cứu của bệnh viện gần đó.

Vợ tôi vượt qua cơn nguy kịch, chuyển sang phòng bệnh thường hai người, lúc đó hai người đàn ông mới nhận ra áo mình dính đầy máu đã khô kết lại.

Vợ tôi ngủ, tay gấn chiếc kim truyền dịch. Cả tôi và ông anh đồng hao không nói năng gì, đứng nhìn gương mặt cô ấy chìm trong giấc ngủ. Cứ như có thể tìm ở đấy một lời giải đáp nào đó.

– Anh về đi ạ.

– ... À, ừ.

Anh đồng hao như có gì muốn nói rồi lại thôi. Tôi lôi trong túi ra được hai mươi ngàn won rồi chìa ra.

– Anh đừng đi như thế, anh ra cửa hàng mua cái áo thay đi.

– Thế còn cậu?... À, để lát nữa mẹ thằng Ji-woo vào, tôi gửi cho cái áo của tôi.

Đến tối thì chị vợ và vợ chồng cậu em vào. Họ nói bố vợ trong trạng thái bị kích động giờ vẫn đang phải tỉnh dưỡng. Mẹ vợ cũng đòi tới đây nhưng cậu em nói dứt khoát không cho bà tới.

– Không hiểu chuyện gì đây nữa, trước mặt cả mấy đứa trẻ con...

Cô em dâu không biết có phải khóc vì bị sốc hay không mà lớp trang điểm trên khuôn mặt bị xóa gần hết, mắt sưng húp lên.

– Bố cũng làm quá. Ai lại đánh con gái trước mặt con rể thế bao giờ? Ngày xưa bố cũng thế à?

– Chắc ngày xưa cũng thế. Nhìn Yeong-ho đấy không biết à? Nhưng lúc già ông cũng đỡ đi nhiều rồi mà.

– Sao tự nhiên lại lôi tôi vào đây?

– Yeong-hye lại vốn dĩ là cô con gái không bao giờ dám nói năng phản kháng gì nên ông cũng bất ngờ.

– Bố bắt ăn thịt thế cũng quá đáng, nhưng sao chị ấy lại phải cố tình không ăn như thế? Lại còn cầm dao nữa chứ... từ hồi cha sinh mẹ đẻ đến giờ em mới chứng kiến chuyện này. Từ giờ làm sao dám nhìn mặt anh rể nữa.

Trong lúc chị gái trông Yeong-hye, tôi thay áo sơmi của anh đồng hao rồi đi tới một hàng tắm hơi gần đó. Máu khô đen lại được rửa sạch dưới vòi nước ấm. Những ánh mắt đầy nghi ngờ chiếu vào tôi. Tôi muốn ọe. Ghê tởm tất cả cái tình cảnh này. Cứ như không phải hiện thực vậy. Không phải là sự ngạc nhiên hay sững sốt mà tôi cảm nhận nỗi ghê sợ mạnh mẽ về vợ mình.

Sau khi chị vợ ra về, trong phòng bệnh đôi chỉ còn lại một nữ học sinh nhập viện vì bị thủng dạ dày cùng với bố mẹ cô bé, tôi và vợ. Nhận ra họ đang liếc sang tôi thì thầm gì đó, tôi đến bên chỗ vợ nằm, ngồi xuống. Ngày Chủ nhật dài dằng dặc này sắp hết rồi, ngày thứ Hai sắp bắt đầu. Thế là tôi không phải nhìn thấy người đàn bà này nữa. Ngày mai chị vợ sẽ thay chỗ này, ngày kia thì chắc vợ sẽ ra viện. Ra viện, điều đó có nghĩa là tôi phải sống một mình với người đàn bà quái đản, đáng sợ này. Tôi khó có thể chấp nhận được điều đó.

Ngày hôm sau, đến chín giờ tối tôi mới tìm đến bệnh viện. Chị vợ đón tôi với nụ cười.

– Chú mệt lắm phải không?

– Cháu thế nào...

– Hôm nay bố Ji-woo không đi làm.

Nếu có một chỗ nhậu nào đó thì giờ này tôi cũng đã không đến viện. Nhưng ngày thứ Hai, không có sự vụ gì cả. Công việc bận rộn gần đây cũng mới kết thúc nên không phải làm đêm.

– Nhà em thế nào ạ?

– Ngủ suốt thôi. Hỏi gì cũng không nói. Cơm thì ăn được... Chắc không sao đâu.

Lần nào cũng vậy, cách nói năng đẩy quan tâm rất đặc trưng của chị vợ đã xoa dịu hẳn tâm trạng nhạy cảm của tôi. Sau khi tiễn chị vợ về được một lúc, tôi định tháo cà vạt và đi rửa ráy một chút thì có ai đó gõ cửa phòng bệnh.

– Không ngờ lại là mẹ vợ.

– Thật là... không biết phải ăn nói với con thế nào.

Đó là câu đầu tiên bà nói khi vừa đi tới.

– Mẹ nói gì thế ạ. Sức khỏe mẹ thế nào ạ?

– Mẹ vợ thở dài thườn thượt.

– Đến lúc về già rồi mà lại phải thấy cảnh này...

Mẹ vợ đưa cho tôi chiếc túi bà đang cầm.

– Cái gì thế ạ?

Trước khi lên đây mẹ chuẩn bị cái này. Mấy tháng trời không ăn thịt thì người yếu đến cỡ nào... cả hai đứa cùng ăn đi. Thịt dê đen đấy. Mẹ thằng Ji-woo mà biết sợ nó cản nên mẹ giấu mang đến đấy. Cứ nói là thuốc bắc, bảo Yeong-hye nó uống. Mẹ bỏ nhiều thuốc nên không thấy mùi hôi đâu. Người gầy như ma thế, lại còn chảy bao nhiêu máu...

Trước tình mẫu tử sâu nặng của bà, tôi thấy bớt ảm ức.

– Ở đây không có lò vi sóng phải không? Để mẹ đi đến phòng y tá hỏi xem.

Mẹ vợ lôi trong giỏ xách ra một túi rồi đi ra. Nhờ có chị vợ vỗ về an ủi nên bà đã gượng dậy được. Tôi lại để nguyên cái cà vạt. Một lát sau, vợ tôi cũng tỉnh. Tôi nghĩ thà thế còn hơn cô ta tỉnh lại lúc tôi có một mình. Sự xuất hiện của mẹ vợ quả là may mắn cho tôi lắm.

Vợ bắt gặp ánh mắt của mẹ vợ trước cả khi nhìn thấy tôi đang ngồi ở phía dưới chân. Thấy mẹ vợ mở cửa bước vào vợ có vẻ mừng rỡ nhưng rất khó đoán được nét mặt cô ấy. Cả ngày nằm trên giường ngủ nên cũng dịu hần, không biết nhờ dịch truyền hay chỉ đơn thuần là phù lên mà mặt cô ấy trông có thần sắc hơn một chút.

Mẹ vợ một tay cầm chiếc cốc giấy bốc hơi, một tay nắm lấy tay con gái.

– Con à...

Mắt bà đã ngân ngấn nước.

– Uống thử cái này đi. Mặt mũi teo tóp thế kia kìa.

Vợ tôi ngoan ngoãn nhận chiếc cốc.

– Thuốc bắc đấy. Mẹ sắc lên cho con uống bồi bổ. Ngày xưa lúc trước khi cưới, con cũng uống một lần rồi đấy.

Vợ tôi đưa lên mũi ngửi rồi lắc đầu.

– Có phải thuốc bắc đâu mẹ.

Vợ duỗi tay trả lại chiếc cốc cho mẹ, khuôn mặt buồn buồn, lặng thinh, đôi mắt trông có phần đáng thương như một đứa trẻ.

– Thuốc bắc đấy. Bịt mũi vào uống mau lên.

– Con không uống đâu.

– Uống đi con. Mẹ xin con đấy. Đến mong muốn của bà già sắp chết mà mày cũng không nghe cho à.

Bà lại đưa chiếc cốc đến trước mặt Yeong-hye.

– Có thật thuốc bắc không mẹ?

– Đã bảo thật mà.

Vợ tôi ngần ngừ rồi bịt mũi uống một ngụm cái nước đen đen đỏ. Mẹ vợ mặt đầy mẫn nguyệt kêu lên “Nữa, uống nữa đi”. Bên khước mắt đầy nếp nhăn, ánh mắt bà lấp lánh.

– Thôi được rồi, để lát nữa con uống.

Vợ tôi lại nằm xuống.

– Con muốn ăn gì không. Mẹ mua cái gì ngọt về ăn cho đỡ nhạt miệng nhé?

– Không cần đâu mẹ.

Nhưng mẹ vợ vẫn hỏi tôi căng tin ở đâu rồi bà lật đật ra khỏi phòng bệnh. Vợ tôi cũng lật chần đứng dậy.

– Đi đâu đấy?

– Nhà vệ sinh.

Tôi cầm lấy túi dịch truyền rồi đi theo vợ. Vợ tôi giật lấy túi truyền, treo lên móc trong nhà vệ sinh rồi đóng cửa lại. Rồi sau vài tiếng khạc, cô ấy móc ra hết những gì đã ăn vào miệng.

Bước chân chệch choạc, vợ tôi đi ra từ nhà vệ sinh. Người cô ấy bốc mùi chua chua của những thứ ọe ra từ dạ dày. Tôi không cầm túi truyền cho vợ nên cô ấy cầm nó bên tay đang băng bó, không đủ độ cao nên máu bắt đầu trào ra đôi chút. Vợ lóng ngóng di chuyển bước chân, nhắc cái túi dê đen mà mẹ vợ để dưới sàn, tay phải đang cầm kim truyền dịch nhưng cô ấy không hề để ý tới, ra khỏi phòng bệnh. Tôi không buồn kiểm tra xem cô ấy đã làm gì nữa.

Một lát sau, mẹ vợ quay vào làm ầm lên ở cửa khiến cho cô bé và bà mẹ cùng phòng phải cau mày. Một tay bà cầm túi bánh kẹo, một tay cầm túi nước đen bị đổ ra gần hết.

– Làm sao mà cậu có thể đứng nhìn như thế hả? Cậu cũng biết là nó định làm gì cơ mà?

Tôi chỉ muốn ra khỏi cái phòng bệnh đó, biến quách về nhà.

– Mà, mà có biết cái này bao nhiêu tiền không hả? Mà sao dám bỏ đi? Đồng tiền mồ hôi nước mắt của bố mẹ mà đấy. Mà thế mà cũng là con gái tao được ư?

Tôi đứng nhìn vợ đang khụy lưng xuống giữa cửa, máu của cô ấy đang chảy ngược vào túi dịch truyền.

– Mà xem cái bộ dạng của mà đi con. Mà không ăn thịt thì người đời bắt tội mà đấy. Soi gương thử đi, xem cái mặt mà có còn là mặt nữa không.

Giọng nói oang oang của bà mẹ giờ lại chuyển thành tiếng khóc sục sùi.

Nhưng vợ tôi cứ như thể đang nhìn một người đàn bà lạ mặt nào đó, cho nên cô ấy bỏ qua cảnh tượng đó, trèo lên giường, kéo chăn lên tận ngực, nhắm mắt. Lúc đó tôi mới cầm túi dịch truyền mà phân nửa đã là máu, treo lên.

* * *

Tôi không hiểu tại sao người đàn bà kia lại khóc. Không hiểu sao bà lại nhìn như muốn nuốt chửng tôi như thế. Sao tại mà cái cổ tay băng bó của tôi bằng đôi tay run rẩy thế.

Cổ tay tôi không sao cả. Không vấn đề gì cả. Nhưng cái tôi đau là ngực. Có cái gì đó treo ngay ở xương ức. Tôi không biết đó là cái gì. Bây giờ không phải mặc áo lót mà sao tôi cũng cảm thấy có một cục gì đó ở ngực. Dù có cố gắng hít sâu thế nào lồng ngực vẫn không thấy dễ chịu.

Có tầng tầng lớp lớp những tiếng kêu than, gào thét chụm lại, đóng vào đó. Tại thịt thôi. Tại ăn quá nhiều thịt. Những mạng sống ấy treo cả lên chỗ đó. Chắc chắn là như vậy. Máu và thịt, tất cả đều đã tiêu hủy hết, cơ thể cũng tiêu tan, cặn bã cũng thải đi hết rồi nhưng chỉ những linh hồn thì còn dai dẳng bám ở đó.

Tôi muốn hét thật to lên một lần, chỉ một lần thôi. Tôi muốn chạy vù ra ngoài cửa tối đen kia. Để xem cái cục kia có rơi khỏi người tôi được không. Liệu có được không?

Không ai có thể giúp được tôi.

Không ai có thể cứu được tôi.

Không ai có thể làm cho tôi thở được.

* * *

Đưa mẹ vợ ra taxi, tôi quay lại phòng bệnh thì trời đã tối. Cô nữ sinh và mẹ bị tiếng ồn ào làm phiền nên đã kéo rèm, tắt đèn và tivi đi ngủ sớm. Vợ tôi cũng đã ngủ. Tôi nằm xuống cái giường phụ chật chội, tìm đến giấc ngủ. Không biết phải bắt đầu sắp xếp, ổn định lại mọi việc từ đâu nữa. Chỉ có điều, một sự thật rất rõ ràng, là những việc thế này lẽ ra không được xảy ra với tôi.

Vừa chớp mắt tôi đã mơ. Tôi đang giết ai đó. Sau khi chọc con dao vào bụng, ngoáy thật lực rồi lôi hết ruột gan dài lủng nhùng ra. Thịt nhão nhoét và cơ bắp lóc hết ra chỉ để lại xương như xương cẩu. Nhưng người bị giết là ai thì tôi quên ngay lúc vừa tỉnh dậy.

Lúc đó là gần sáng, trời vẫn tối mờ mờ. Tôi bị cú sốc ám ảnh, ra lật chăn của vợ lên. Tôi căng mắt trong bóng tối. Không có máu đỏ, cũng chẳng có ruột gan nào lòi ra cả. Tiếng thở đều đều từ giường bệnh nhân bên cạnh vọng sang, vợ tôi nằm im lặng đến kỳ lạ. Tôi bỗng thấy run run rợn người, đưa thử ngón tay cái vào nhân trung của vợ. Vẫn sống.

Tôi lại thiếp ngủ đi, đến khi tỉnh dậy thì phòng bệnh đã sáng bừng lên.

– Bác ngủ say thế... đến nỗi cơm đến mà cũng không biết.

Bà mẹ trẻ của cô nữ sinh nói. Giọng nói có ý thương hại. Tôi nhìn thấy bàn ăn đặt trên giường. Vợ không thèm mở bát cơm, bỏ nguyên bàn ăn đó đi đâu mất rồi? Dây truyền dịch cũng tháo ra, ở cuối đường dây truyền dài là chiếc kim dính máu.

– Cô ấy đi đâu chị có biết không ạ?

Quệt vết nước bọt dính quanh miệng, tôi hỏi.

– Khi tôi dậy đã không thấy rồi.

– Thế à? Thế nhẽ ra phải đánh thức tôi chứ.

– Trông bác ngủ mê mết quá... nên tôi tưởng...., chúng tôi thì...

Người mẹ trẻ đỏ bừng mặt, như vừa ái ngại lẫn bực mình.

Tôi khoác vội chiếc áo rồi chạy ra ngoài. Qua hết hành lang dài và thang máy, ngó nghiêng khắp nơi mà không thấy bóng dáng vợ đâu. Ruột gan như lửa đốt. Sáng nay tôi đã nói trước với công ty là đi làm muộn hai tiếng để làm thủ tục xuất viện. Trên đường về nhà, tôi tự nhủ hãy coi mọi chuyện như một giấc mơ, với vợ, và với cả mình.

Tôi vào thang máy xuống tầng 1. Ở hành lang cũng không thấy vợ. Tôi thở hắt hắt chạy khắp nơi tìm, nhiều bệnh nhân ăn sáng xong ra ngồi trong khu vườn của bệnh viện để hít thở không khí trong lành của buổi sáng. Có lẽ là những bệnh nhân nhập viện từ lâu nên trông họ có vẻ rầu rĩ, uể oải nhưng dáng vẻ lại có phần an phận. Khi tới gần đài phun nước cạn queo, tôi thấy một đám người đang tụ tập xôn xao ở đó. Tôi lách vai họ, len lên phía trước.

Vợ tôi ngồi trên chiếc ghế băng bên cạnh đài phun nước. Chiếc áo bệnh viện được cởi ra để trên đầu gối, đôi xương quai xanh trơ khăng khiu, bộ ngực lép kẹp và hai đầu vú nâu nhạt phơi ra lồ lộ. Băng ở cổ tay bên trái của cô ấy đã tháo ra, máu như đang từ từ rỉ ra mấp mé bên mũi khâu. Nâng ôm phủ trọn khuôn mặt và tấm thân cô.

– Bị thế từ bao giờ đấy?

– Trời đất ơi... chắc lại chấn động tâm thần gì rồi, cô gái trẻ thế kia.

– Giờ đang cầm cái gì thế kia nhỉ?

– Không phải tay không à?

– Không phải. Hình như đang nắm chặt cái gì đó.

– À, xem kìa. Bây giờ họ mới đến.

Quay đầu lại thì thấy mấy y tá nam và một bác bảo vệ trung tuổi mặt rất nghiêm trọng đang chạy tới.

Tôi cũng như mọi người, cứ như thể chỉ là một trong những người xem đứng nhìn quang cảnh đó. Nhìn khuôn mặt vợ kiệt sức, môi ướm máu như người bôi son nhoe nhoét. Mắt cô ấy long lanh như ngậm nước, ngoài nhìn những người đang đứng nhìn mình chòng chọc, chạm phải ánh mắt tôi.

Mình không quen người đàn bà đó, tôi thầm nghĩ. Đó là sự thật. Không phải dối trá. Nhưng vì cái thứ tình nghĩa gọi là trách nhiệm, tôi đến gần cô ấy với đôi chân không muốn nhúc nhích.

– Mình đang làm gì thế hả?

Tôi thì thầm thật thấp giọng. Cầm lấy cái áo bệnh viện trên đầu gối cô ấy, che đi bộ ngực không có gì để nhìn ấy.

– Nóng quá...

Vợ cười nhạt. Nụ cười đặc trưng của cô – người đàn bà mà tôi từng tin rằng mình biết rất rõ.

– Chỉ tại nóng quá thì cởi thôi.

Vợ che nắng chói chang trên trán mình bằng tay trái vẫn còn rõ vết dao.

– ... làm thế không được à?

Tôi tõe bàn tay phải đang nắm chặt của vợ. Một con chim bị ấn chặt cổ từ lòng bàn tay cô ấy rơi xuống ghế băng. Một chú chim màu trắng, lông rụng xuống lả tả. Vết máu loang lổ dưới vết răng thô bạo như bị loài thú ăn thịt nào đó mổ.

Vết chàm Mongolia

Tấm màn màu tím sẫm phủ xuống sân khấu. Những nghệ sĩ múa ba lê đứng vẫy tay nhiệt tình cho đến khi khuất dạng. Tiếng vỗ tay rất to từ phía khán giả, đây đó còn vọng đến tiếng la to “Hoan hô!” nhưng không thấy sự xuất hiện trở lại của diễn viên. Tiếng hoan hô biến mất trong giây lát, khán giả thu dọn áo, đồ mang theo và tìm lối ra. Anh cũng đứng lên, thả đôi chân bắt chéo ra. Trong năm phút tiếng vỗ tay vang lên, anh không vỗ bất cứ cái nào. Anh im lặng quan sát và thấy rõ đôi mắt đôi môi khao khát của các nghệ sĩ múa đang đầy phấn khích. Anh cũng cảm nhận sự trân trọng và thương cảm trước công lao của họ nhưng lại không muốn dành tặng những tràng pháo tay của mình cho các biên đạo múa.

* * *

Anh đi đường tắt ra phía ngoài nhà hát, mắt lướt qua tấm poster của buổi biểu diễn giờ đây đã trở nên vô dụng. Khi vô tình phát hiện ra tấm poster đó ở hiệu sách trong thành phố, người anh đã run lên. Lo sợ bỏ lỡ mất buổi biểu diễn cuối cùng vừa kết thúc đó, anh vội vàng gọi điện thoại đặt vé. Trong poster là hình ảnh tấm lưng đôi nam nữ ở trần đang ngồi. Từ cổ cho đến hông họ được vẽ đầy những lá, cành, hoa xanh đỏ. Đứng trước hình ảnh đó, anh thấy run sợ, hưng phấn và choáng ngợp. Anh không thể tin được rằng hình ảnh ám ảnh anh suốt từ một năm trước giờ đây lại được tạo ra bởi một người khác, một biên đạo múa hoàn toàn không quen biết. Liệu hình ảnh đó có hiện ra đúng như anh vẫn từng mơ không. Từ khi đèn tắt, buổi biểu diễn bắt đầu, anh đã căng thẳng đến mức không thể uống nổi một ngụm nước.

Tránh giới nghệ sĩ múa trông lòe loẹt, phô trương đứng đầy trong rạp, anh đi về hướng cửa nối liền với ga tàu điện ngầm. Trong những thứ đó, nhạc điện tử, y phục lộn xộn hở hang thái quá và những động tác đầy tính dục chứa đầy trong nhà hát chỉ mấy phút trước đây thôi, không có cái anh

tìm. Cái anh muốn tìm bình lặng hơn, bí ẩn hơn, quyến rũ hơn và sâu sắc hơn.

Tàu điện ngầm chiều Chủ nhật vắng vẻ. Cầm tờ chương trình được in trên giấy ảnh giống như tờ poster, anh đứng gần phía cửa ra vào. Ở nhà, anh có vợ và một cậu con trai năm tuổi. Dù anh biết nỗi mong mỏi của vợ là được ở nhà cùng nhau vào ngày nghỉ, anh vẫn không thể bỏ qua buổi biểu diễn này. Liệu có thu lượm được gì không, hay là lại một lần nữa ném mùi vỡ mộng. Cuối cùng anh ngộ ra rằng chỉ có bản thân mình có thể thực hiện nó. Điều anh hằng mơ thì làm sao ai đó có thể thể hiện thay cho được. Cũng cái cảm giác hụt hẫng giống như lần xem băng video na ná trong tác phẩm nghệ thuật sắp đặt của Y – một tác giả người Nhật cách đây không lâu. Đó là đoạn phim quay cảnh giao hoan của hơn mười nam nữ, cơ thể trần truồng vẽ đầy những nhệt các màu, họ quấn lấy nhau trên nền nhạc quay cuồng. Họ quăn quại, quấy đạp liên hồi như những con cá đang khát bị ném ra khỏi nước. Đương nhiên bản thân anh cũng có khát khao đó. Nhưng không phải cách thể hiện như thế. Nhất định không.

Thoáng chốc tàu điện ngầm đã đi qua khu chung cư anh sống. Ngay từ đầu anh đã không có ý định xuống tàu. Anh nhét tờ chương trình biểu diễn vào chiếc túi đeo trên vai, cho hai nắm tay vào túi áo bludông, ngắm nhìn cảnh trong toa tàu phản chiếu qua cửa sổ. Không khó khăn gì lắm, anh nhận ra người đàn ông trung niên che mái tóc đã bắt đầu rụng bằng chiếc mũ tập bóng chày và che cái bụng đã khá sệ bằng chiếc áo bludông kia là mình.

* * *

Cửa phòng làm việc đang khóa. Chiều Chủ nhật là quãng thời gian anh được một mình sử dụng phòng làm việc. Trong cái không gian tám pyeong² ở tầng hai dưới hầm của tòa nhà trụ sở tập đoàn K được dành riêng cho chương trình bảo trợ văn nghệ này có bốn đạo diễn phim video, mỗi người ôm một chiếc máy tính tác nghiệp. Chỉ riêng việc được sử dụng miễn phí những trang thiết bị đắt tiền cũng đủ để cảm ơn lắm rồi, nhưng với bản tính

nhạy cảm chỉ tập trung được khi có một mình của anh, có lúc anh cũng cảm thấy bất tiện.

Anh mở cửa, lần tay lên tường tối om bật đèn. Anh khóa cửa lại, bỏ chiếc mũ bóng chày, cởi áo bludông, bỏ giày ra, anh để hai tay lên miêng, đi loanh quanh trên lối đi chật hẹp của căn phòng một lúc rồi ngồi trước máy tính, tay ôm trán. Anh mở túi lấy ra cuốn băng gốc, quyển sổ phác thảo và tờ chương trình biểu diễn lúc nãy. Trong cuốn băng có dán nhãn ghi tên, địa chỉ và cả số điện thoại có chứa tất cả bản gốc của các tác phẩm video anh đã từng làm trong suốt mười năm qua. Tác phẩm cuối cùng hoàn thành và được ghi vào cuốn băng này cách đây hai năm. Hai năm tuy không phải là quãng thời gian nghỉ quá dài nhưng cũng là khoảng trống đủ để làm người ta sốt ruột.

Anh mở cuốn sổ phác họa. Hàng chục trang phác họa đã được vẽ với các chi tiết hay phong cách khác hoàn toàn với tờ poster buổi biểu diễn nhưng ý tưởng cơ bản thì là một. Cơ thể để trần của đôi nam nữ được sơn rực rỡ bởi những bông hoa tròn, mềm mại, tư thế giao hợp của họ gần như phơi bày lồ lộ. Có thể cảm nhận được cả độ căng cơ bắp của cặp đùi, mộng thích chặt. Nếu không phải những nét cơ thể khô đét như diễn viên múa thì trông nó chỉ đơn thuần giống như những cảnh làm tình khêu gợi. Cơ thể họ lạnh lẽ và quyết liệt đến mức làm triệt tiêu cả yếu tố kích thích của tình huống.

Trong giây lát, hình ảnh này đã đến với anh. Mùa đông năm ngoái nguồn năng lượng trong người đã bắt đầu trở dậy khiến anh linh cảm dù có thể nào cũng sẽ kết thúc được trạng thái khao khát suốt cả năm trời này. Nhưng anh cũng không ngờ được rằng hình ảnh đó lại tác động đến mức như vậy. Những tác phẩm graphic 3D và phim tài liệu anh làm trước đó hầu hết đều khai thác cuộc sống mòn mỏi của con người trong thời kỳ hậu tư bản chủ nghĩa, so với chúng thì những hình ảnh mang tính bản năng, và chỉ có bản năng như thế này chả khác gì quái vật.

Điều đó có thể đã không đến với anh nếu buổi chiều Chủ nhật hôm đó vợ anh không bảo anh tắm cho đứa con trai. Nếu anh không hỏi khi đứng nhìn

vợ mặc quần lót cho con sau khi anh quấn con vào chiếc khăn tắm lớn và bế nó ra. “Cái vết chàm Mongolia vẫn còn to gớm nhỉ. Không biết bao giờ thì nó hết?” Và nếu như vợ anh không vô tình nói “Không biết nữa... Em cũng không nhớ chính xác nhưng... như Yeong-hye thì đến tận hai mươi tuổi vẫn thấy còn”. – Và nếu trước câu hỏi “Hai mươi tuổi á?” của anh, vợ anh chẳng đáp tiếp “Ừ... vết to bằng ngón tay cái. Xanh xanh. Chắc bây giờ cũng còn đấy”. Ngay lập tức, cảnh tượng bông hoa xanh mở ra ở giữa mông của một cô gái làm anh choáng váng. Sự thật về vết chàm Mongolia vẫn còn trên mông cô em vợ, và cảnh đôi nam nữ cơ thể ở trần, cả người sơn hoa đang giao hợp bỗng kết hợp lại với nhau như một mối liên hệ nhân quả rõ ràng, chính xác đến mức không thể hiểu nổi ấy khắc sâu vào đầu óc anh.

Người con gái trong phác họa của anh, khuôn mặt cắt ngang, là cô em vợ. Không, phải là cô ấy. Tưởng tượng ra cơ thể để trần mà anh chưa từng nhìn thấy của cô em vợ, và lần đầu tiên, chấm vào giữa mông một chấm nhỏ như cánh hoa xanh, anh đã trải qua sự hưng phấn tột cùng với cái rùng mình khe khẽ. Hình như đó là lần đầu tiên kể từ sau khi kết hôn, đặc biệt là khi đã qua tuổi ba lăm anh mới cảm nhận được đó rõ ràng là nhục cảm mãnh liệt. Nếu vậy thì, người đàn ông không có mặt đang tiến vào từ cả hai phía, ôm siết như thịt cổ cô gái kia là ai. Người đó chính là mình, anh biết, chỉ có thể là chính mình. Khi nghĩ đến đó, mặt anh trở nên méo mó.

* * *

Anh đã đi tìm lời giải đáp trong một thời gian dài. Làm thế nào để thoát ra khỏi hình ảnh đó. Nhưng không thể không là nó. Không có bất cứ hình ảnh nào đủ sức quyến rũ và mãnh liệt như nó. Nếu không phải là nó thì anh không muốn làm bất cứ thứ gì khác. Tất cả các bộ phim, triển lãm, buổi biểu diễn đều trở nên nhạt nhẽo. Chỉ với lý do, đó không phải là nó.

Làm thế nào để thực hiện được hình ảnh đó, anh nung nấu điều đó như một giấc mộng không tưởng. Mượn phòng làm việc của người bạn, lắp đặt đèn đóm, chuẩn bị màu sơn vẽ lên người và tắm thơm trắng trải dưới sàn... Các suy nghĩ cứ tiếp nối nhau như vậy, nhưng còn một việc quan trọng nhất

đó là thuyết phục cô em vợ. Khổ sở hồi lâu với suy nghĩ có nên thay thế cô em vợ bằng một cô gái khác, nhưng rồi cuối cùng bất chợt anh nhận ra, rằng liệu anh có thể đạo diễn và quay một mình một bộ phim đầy vẻ khiêu dâm như thế không. Dù không phải là cô em vợ, bất cứ cô gái nào khác cũng không thể đáp ứng được điều đó. Hay trả giá cao để thuê diễn viên chuyên nghiệp? Nếu như phim được làm ra thì liệu có mang đi trình chiếu được không? Có những lúc anh tưởng tượng ra cảnh mình gặp phải tai họa vì tác phẩm trở thành vấn đề nóng mang tính xã hội, nhưng chưa bao giờ anh nghĩ mình sẽ bị quy kết là người sản xuất phim ảnh đồi trụy. Bởi khi sáng tác anh đã luôn tự do, thậm chí anh chưa từng nghĩ đến chuyện không cho phép mình tự do vô giới hạn trong các tác phẩm.

Chỉ cần không phải hình ảnh đó thì anh đã không phải trải qua những nỗi lo âu, bức bối, bất an, nỗi nghi ngờ khổ sở và cả sự kiểm duyệt bản thân này, cũng như không phải trải qua nỗi sợ hãi có thể mất đi tất cả mọi thứ, tuy không phải những gì to tát lắm, nhưng là những gì anh đã đạt được, thậm chí mất cả gia đình vì sự lựa chọn đó.

Có quá nhiều thứ đang giằng xé trong anh. Mình có phải con người bình thường không? Mình có phải là người có đạo đức không? Mình có phải là người mạnh mẽ có thể chế ngự được chính mình hay không? Những câu hỏi dễ với anh trước đây, giờ thật khó trả lời.

Đột nhiên nghe tiếng chìa khóa lách cách, anh che cuốn sổ phác họa, quay người lại. Anh không muốn những thứ kia lọt vào mắt ai đó. Đây cũng là chuyện lạ vì anh vốn là người không hẹp hòi việc cho người khác thấy bản làm việc hay sổ tay của mình.

– Anh!

Người bước vào là J – bạn học khóa dưới có mái tóc dài buộc túm lại phía sau.

– Trời, cứ tưởng không có ai.

Anh từ từ ngả người ra phía sau cười với cậu bạn.

– Anh uống ly café nhé?

J vừa nói vừa lôi tiền xu trong túi ra. Anh gật đầu. Trong lúc J đi lấy café ở máy bán tự động, anh nhìn quanh căn phòng giờ không còn là không gian của riêng mình nữa. Vì ngại người khác nhìn cái đỉnh đầu lơ thơ tóc, anh lấy mũ bóng chày đội lên. Anh thấy có cái gì đó như bị nén xuống từ lâu, đang muốn bật ra như một cơn ho. Anh nhét đồ đạc vào túi rồi ra khỏi phòng làm việc, bước thật nhanh về phía thang máy đối diện cầu thang bộ để tránh đụng với J. Anh nhìn khuôn mặt mình phản chiếu trên tấm cửa bóng như gương của thang máy, thấy đôi mắt gợn đỏ của mình như mới khóc. Chảy nước mắt ở phòng làm việc ư? Chuyện đó chưa từng xảy ra với anh. Thế cho nên, anh muốn nhổ nước bọt vào cái đôi mắt vằn đỏ lên kia. Anh muốn tát cho tóa máu đôi má đầy râu và giày xéo lên đôi môi đang phồng lên vì ham muốn kia.

* * *

– Anh về muộn thế.

Vợ ra đón anh với vẻ mặt cố giấu nỗi phiền lòng. Cậu con trai mừng bố một chút rồi lại say mê với cái máy xúc đất bằng nhựa.

Vợ anh kinh doanh một cửa hàng mỹ phẩm ở khu trường đại học, khi sinh con cô để cho nhân viên quản lý và chỉ ra kiểm tra tiền nong vào buổi tối, nhưng từ năm ngoái khi cho con đi nhà trẻ, cô bắt đầu trực tiếp quản lý lại cửa hàng. Do đó mà vợ anh luôn mệt mỏi, nhưng có vốn dĩ thuộc tuýp người rất cam chịu. Gần như chỉ có một điều duy nhất cô yêu cầu ở anh đó là để trống thời gian ngày Chủ nhật trong tuần.

– Em cũng muốn nghỉ ngơi một chút... Chẳng nhẽ anh không thấy cần phải có thời gian chơi với con hay sao?

Anh cũng biết rằng mình là người duy nhất chia sẻ bớt vất vả cho vợ. Anh biết ơn vợ đã một mình lo chuyện gia đình trong ngoài chu toàn mà không một lời phàn nàn. Nhưng gần đây, mỗi lần nhìn thấy vợ, khuôn mặt của cô em lại hiện lên nên trong lòng anh không thấy thoải mái tí nào những lúc ở nhà.

- Anh ăn tối chưa?
- Qua loa.
- Sao không ăn cho tử tế lại ăn qua loa.

Với ánh mắt ngại ngùng, anh nhìn khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi, buông xuôi của vợ. Mắt hai mí của vợ anh phẫu thuật từ năm hai mươi tuổi giờ đã trở nên tự nhiên và sắc nét. Khuôn mặt cô thon dài, cổ cô cũng thuộc loại đẹp. cửa hàng mỹ phẩm lúc đầu chỉ rộng 2,5 pyeong đã phát triển đến không ngờ cũng nhờ rất lớn vào phong thái xởi lởi của vợ anh. Nhưng ngay từ đầu anh đã biết rằng, có một cái gì đó của vợ không hợp lắm với sở thích của anh. Nét mặt, dáng người, và đến cả tính cách chu đáo với mọi người cũng là hình mẫu mà anh tìm kiếm bấy lâu, anh quyết định cưới khi vẫn còn cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó nhưng không thể chỉ ra được đó là cái gì. Cho đến khi anh nhận ra được chính xác điều đó trong buổi gặp mặt gia đình khi lần đầu tiên được giới thiệu với cô em gái.

Đôi mắt một mí, giọng nói tuy hơi thô nhưng thẳng thắn và không pha giọng mũi như vợ, cách ăn mặc đơn giản và đến cả đôi gò má hơi nhô ra của em vợ, tất cả anh đều thấy hài lòng. Với hình ảnh cô em vợ có thể nói là xấu hơn hẳn so với vợ anh đó, anh cảm nhận một sức mạnh tựa như một loài cây hoang dã không có cành. Nói như vậy hoàn toàn không có nghĩa là anh đã ập ù điều gì khác với em vợ từ lúc đó. Chỉ là suy nghĩ thoáng qua, *cũng được đấy nhỉ, hay hai chị em tuy có nhiều điểm giống nhau nhưng vẫn có gì đó khang khác.*

- Có dọn cơm hay thôi?

Vợ anh hỏi như gắt.

- Đã bảo ăn rồi mà.

Cảm thấy mệt mỏi vì sự xáo trộn trong lòng, anh mở cửa buồng tắm. Lúc bật đèn, tiếng lấm bấm của vợ lọt vào tai.

– Chuyện của Yeong-hye đã làm rối hết cả ruột gan, anh thì suốt cả ngày không có liên lạc, con thì bị cảm không rời được nửa bước...

Tiếp nổi tiếng thờ dài, vợ anh quay sang quát cậu con trai:

– Làm gì đấy, mẹ bảo ra uống thuốc cơ mà.

Biết là có bảo ra thì cậu con trai cũng phải lẩn chần chán chê, vợ anh từ từ dốc thuốc bột ra ngón tay, trộn với một ít nước đường màu dâu tây. Anh đóng cửa buồng tắm bước ra hỏi vợ:

– Yeong-hye làm sao, lại có chuyện gì nữa?

Cuối cùng thì cũng nộp đơn ly hôn rồi. Không phải là nó không hiểu được chồng nhưng mà... quá đáng thật. Thế mới thấy, cái gọi là vợ chồng thật vô nghĩa.

– Anh...

Anh ngập ngừng

– Hay anh thử gặp Yeong-hye xem nhé?

Khuôn mặt vợ ánh lên vẻ tươi tắn.

– Anh làm thế hộ em đi. Lâu lắm rồi nó không ghé nhà mình, anh bảo gặp nó hơi khó nhưng... mà thôi, dù sao thì cũng không bỏ mặc nó được.

Anh nhìn hình ảnh vợ từ phía sau, cô thận trọng giữ chỗ thuốc trên tay, tiến lại gần con trai, vẻ mặt đầy tình cảm, trách nhiệm, và nghĩ: từ đầu cho đến bây giờ vợ anh lúc nào cũng là người phụ nữ tốt. Cô là người chỉ có điểm tốt, tốt đến mức phát ngán.

– Để mai thử liên lạc xem.

– Em cho số điện thoại nhé?

– Thôi, anh có rồi.

Ý thức được lồng ngực mình như đang muốn vỡ tung, anh đóng cửa buồng tắm. Nhìn nước từ vòi hoa sen đang xả vào bồn tắm với âm thanh xối xả, anh cười đờ. Anh biết, đã hai tháng nay mình không gần gũi vợ. Nhưng anh cũng biết, giờ đây cái bộ phận trên cơ thể mình đang căng cứng lên kia không phải vì vợ.

Hình ảnh cô em vợ nằm co quắp trong căn phòng trọ khi anh ghé qua cùng vợ; rồi cảm giác hơi ấm từ cơ thể cô truyền sang trong lần anh công cô vào phòng cấp cứu trước đó ít lâu; và cả giây phút anh tưởng tượng ra vết chàm xanh như một con dấu đóng sau lớp vải quần cô. Tất cả những điều đó khiến cho các dòng máu trong người anh như dồn hết vào chỗ đó.

Nghiền ngấm giấc mộng mềm mại đó, anh đứng tự thủ dâm. Vừa rửa đi dòng tinh khí bắn ra dưới vòi tắm, cổ họng anh vừa phát ra một thứ âm thanh không phải tiếng cười hay tiếng khóc mà là tiếng rên. Phải chăng vì nước quá lạnh.

* * *

Vào đầu mùa hè hai năm trước đó, cô em vợ đã tự cửa vào cổ tay, ở nhà anh. Hôm đó cả gia đình nhà vợ cùng ăn trưa mừng vợ chồng anh chuyển đến nhà mới rộng hơn. Mọi người trong gia đình vợ đều thích ăn thịt, riêng cô em vợ từ lúc nào đó chuyển sang ăn chay, không ăn thịt nữa, việc đó làm bố vợ anh và cả nhà bức bối. Việc họ nhiech móc cô nặng nề cũng là điều dễ hiểu. Nhưng việc ông bố vợ vốn là lính tham chiến ở Việt Nam tát vào má cô con gái đang cố chống cự, rồi cưỡng ép tống miếng thịt vào mồm là điều không thể tin được, hết như một màn kịch phi lý.

Nhưng đọng lại trong trí nhớ anh rõ ràng và hãi hùng hơn cả là tiếng hét của em vợ. Sau khi nhổ miếng thịt ra, giữ chặt con dao gọt hoa quả, cô phóng mắt nhìn tất cả mọi người trong gia đình. Như một con thú bị dồn đến đường cùng, cặp mắt cô đảo điên sợ hãi.

Cuối cùng khi máu phun ra từ cổ tay cô, anh xé vỏ chăn, buộc chặn chỗ đó lại và công thốc cơ thể như ảo ảnh của cô lên chạy một mạch ra chỗ đỗ xe. Anh cũng ngạc nhiên với khả năng quyết đoán, ứng phó kịp thời đó của mình.

Khoảnh khắc chứng kiến cô ngất đi và được cấp cứu, anh bỗng nghe thấy một âm thanh gì đó bật ra từ cơ thể mình. Cảm giác đó là gì, cho đến tận bây giờ anh cũng không thể lý giải một cách chính xác. Ai đó đã định ném mạng sống của chính bản thân mình như ném rác trước mặt anh, máu

của người đó thấm đẫm chiếc áo sơmi trắng của anh, vết máu đỏ hòa với mồ hôi của anh và đang dần đông khô lại thành màu nâu.

Anh cầu mong cho cô sống, nhưng đồng thời cũng tự hỏi điều đó có ý nghĩa gì. Giây phút cô tự tước đi mạng sống của mình giống như một khúc ngoặt của cuộc đời. Không ai có thể giúp được cô. Bố mẹ cưỡng chế bắt phải ăn thịt, ngay cả chồng và các anh chị em cũng bàng quan trước điều đó – tất cả đều trở thành người xa lạ, hay thậm chí kẻ thù của cô. Bây giờ dù cho cô có tỉnh lại đi chăng nữa, thì tình cảnh đó cũng không có cách nào thay đổi được. Lần thứ này là một phản ứng nhất thời nhưng cô có thể lặp lại nó. Nếu lúc đó cô thực hiện mọi thứ chủ động hơn một chút, thì chắc đã không có chuyện bị bức hại thế này. Bỗng nhiên anh nhận ra rằng mình mong thà rằng cô đừng tỉnh lại, bởi tình cảnh của cô nếu tỉnh dậy còn bế tắc, kinh khủng hơn, bởi biết đâu khi mở mắt cô lại muốn lao mình ra ngoài cửa sổ kia.

Cô em vợ đã trải qua cơn nguy kịch, anh đi mua chiếc áo sơmi ở cửa hàng bằng tiền cậu em rể đưa. Thay vì bỏ đi chiếc áo bốc mùi tanh, anh vo tròn nó như quả bóng. Anh lên taxi và chợt nhớ ra công việc anh đã hoàn tất lần cuối cùng. Anh ngạc nhiên bởi chúng đọng lại trong trí nhớ như một nỗi đau khổ khó chịu đựng. Đó là tác phẩm anh biên tập một cách ấn tượng – hình ảnh nước mắt của những đứa trẻ mắc bệnh nan y và người già không nơi nương tựa, siêu thị và cây cầu gãy, khuôn mặt của các chính trị gia, thời sự, vô số những phim truyền hình và quảng cáo mà anh cho là giả dối và đáng ghét, rồi lồng vào đó âm nhạc và phụ đề.

Đột nhiên anh thấy buồn nôn, bởi nỗi đau khổ, ảo tưởng, căm ghét những hình ảnh đó, và cũng bởi đồng thời anh nhận thấy những giây phút anh vật lộn ngày đêm để đi tới tận cùng những cảm xúc đó chính là một kiểu bạo lực. Khoảnh khắc đó tinh thần anh bỗng như vượt quá sức chịu đựng, anh muốn mở cửa taxi đang lao vun vút để lăn lộn xuống nền nhựa đường kia. Anh không thể nào chịu đựng những hình ảnh hiện thực đó thêm nữa. Nói cách khác, khi anh tạo ra chúng có lẽ anh vẫn chưa căm ghét chúng đến mức đó. Nhưng thực tại, khi mùi tanh của máu cô em vợ xộc vào

mũi, tất cả mọi thứ như đang uy hiếp anh trong cái xe taxi hầm hập của buổi chiều mùa hè, làm anh muốn ói mưa và không thể thở được nữa. Khi đó anh suy nghĩ rằng có lẽ phải mất một thời gian dài mình sẽ không sáng tác được nữa.

Khoảnh khắc đó anh thấy mình kiệt sức, chán ngấy và không thể chịu đựng được tất cả mọi thứ của cuộc sống.

Toàn bộ những gì anh làm được trong mười năm qua đang lặng lẽ quay lưng lại với anh. Những thứ đó giờ đây không còn là của anh nữa.

* * *

Đầu đây bên kia, em vợ không nói gì. Rõ ràng cô ấy đã nhận điện thoại, anh đã nghe thấy tiếng hơi thở cô thoáng qua, tiếng gì đó lạch cạch lẫn vào ở đó.

– A lô.

Anh khó nhọc mở miệng.

– Dì à, anh đây. Có đang nghe không đấy? Mẹ Ji-woo...

Tự khinh bỉ chính mình, nổi gai ốc vì sự giả tạo và âm mưu của chính mình, anh nói tiếp:

– Thấy chị em lo lắng quá.

Không thấy đầu đây bên kia đáp lại tiếng nào, anh thở dài và chột nghĩ, cô ấy lúc nào cũng đi chân không và chắc bây giờ cũng vậy. Sau nhiều tháng sống cách ly ở khoa tâm thần, cuộc hôn nhân của cô em vợ gãy đổ, cô không về sống cùng chồng mà lại đến ở tạm nhà anh một tháng trước khi thuê được phòng trọ. Một tháng sống chung cũng không đến nỗi khó khăn hay nặng nề cho lắm. Vì lúc đó anh cũng chưa nghe chuyện vết chàm Mongolia, anh chỉ nhìn cô với lòng trắc ẩn và khó hiểu.

Cô em vợ vốn rất ít nói, ban ngày ra ban công đứng phơi mình dưới cái nắng cuối thu. Cô vẽ nhỏ thành bột những chiếc lá khô rụng từ bồn hoa hay xòe bàn tay, chiếu xuống nền làm thành bóng. Những lúc vợ anh bận, cô

đưa Ji-woo ra phòng tắm, dấm chân không trên nền đá lạnh rửa mặt cho cháu.

Khó có thể tin được, một cô gái như thế đã có lần tự sát, thậm chí từng thản nhiên mặc để hở ngực ngồi trước mặt mọi người – dường như đó là một loại rối loạn tâm thần, di chứng để lại của lần tự sát. Lần công cô chạy đến bệnh viện dù đã gây ảnh hưởng mạnh mẽ tới anh nhưng anh vẫn cảm thấy như đó là một người con gái khác, hay một trải nghiệm vào khoảng thời gian khác. Anh nghĩ, nếu có cái gọi là đặc biệt ở cô thì chỉ ở chỗ cô không ăn thịt.

Còn cậu em đồng hao cho rằng chính việc ăn chay của cô là chứng cứ của việc cô hoàn toàn chưa trở lại bình thường chút nào.

– Chỉ bề ngoài trông thì có vẻ hiền lành vậy thôi. Người vốn đã đờ đẫn nay hàng ngày uống thuốc vào lại càng thêm đờ đẫn chứ chả có gì khá hơn cả.

Điều làm anh ngạc nhiên là cậu em đồng hao nói bỏ vợ với thái độ thản nhiên y như bỏ cái đồng hồ hay đồ dùng hỏng vậy.

– Đừng nghĩ tôi là thằng đê tiện. Tất cả mọi người xung quanh đều biết tôi là người bị thiệt hại nhiều nhất.

Không thể nói lời của cậu em rể là sai hết nhưng khác với vợ, anh giữ thái độ trung lập. Vợ anh năn nỉ hoãn việc ly hôn chính thức lại để chờ một thời gian nữa nhưng cậu em rể vẫn lạnh lùng.

Xua tan những hình ảnh anh vốn không ưa nơi cậu em rể – cái cằm nhọn, cái trán ngắn phản cảm –, anh gọi lại cho cô.

– Dì trả lời đi chứ. Nói câu gì cũng được.

Hay đập máy nhí, nghĩ đến đó anh thở dài.

– Nước sôi.

Giọng em vợ nhẹ như lông tơ. Không u sầu, cũng không đờ đẫn như người bệnh. Nói thế cũng không có nghĩa là nó tươi tắn, sáng khoái. Giọng

nói mang vẻ lăm lỳ và thờ ơ rất lạ.

– Em phải đi tắt bếp.

– Này, anh...

Cô định ngắt điện thoại nên anh nói vội.

– Giờ anh đến đó được không? Hôm nay đi không đi đâu phải không?

Im lặng. Rồi một lát sau điện thoại ngắt. Anh đặt ống nghe xuống. Lòng bàn tay dẫm mồ hôi.

* * *

Anh có ý khác với cô em vợ rõ ràng là từ sau khi nghe chuyện vết chàm Mongolia từ vợ. Có nghĩa là trước đó anh chưa từng có một chút tà ý nào đối với em vợ. Nhục cảm trào lên trong anh mỗi khi nhớ lại những hành động trong thời gian cô ở cùng nhà bất quá cũng chỉ là một kiểu rung cảm hồi tưởng. Cả người anh nóng ran mỗi khi nhớ đến mái tóc xõa và hai chân dạn ra đến một nửa, hình ảnh cô ngồi nghiêng nghiêng xem tivi với tư thế rất thoải mái hay cổ chân trắng muốt lộ ra dưới lớp quần thể thao rộng thùng thình khi cô rửa ráy cho con trai anh, bộ dạng mất hồn của cô khi xòe rộng bàn tay tạo bóng ngoài ban công. Trên tất cả những ký ức đó có dấu ấn của vết chàm Mongolia. Vết chàm đã biến mất hoặc phai mờ ở tất cả mọi người, chỉ còn lại trên mông và lưng của những đứa trẻ. Trộn lẫn với nỗi mê mê của cảm giác mềm mại khi lần đầu tiên anh chạm vào mông con trai khi nó còn sơ sinh cách đây đã rất lâu, cặp mông của cô em vợ dù chưa từng nhìn thấy bao giờ nhưng nó đã phát ra ánh sáng trong trẻo trong tâm trí anh.

Giờ đây, anh cảm thấy ngay cả việc cô không ăn thịt chỉ ăn ngũ cốc, các loại rau sống và lá cây cũng hợp với cô tới mức không thể tách khỏi hình ảnh của vết chàm đó, dòng máu trào ra từ động mạch của cô thấm đẫm áo sơmi trắng của anh và đã đông cứng lại thành màu cháo đậu đỏ sẫm, anh cảm thấy nó như một sự ám chỉ ghê gớm không thể nào giải thoát được khỏi vận mệnh của mình.

Phòng của cô nằm trong một ngõ nhà trọ không đông đúc gần trường đại học nữ D. Theo lời dặn của vợ, mua đây hai tay xách trái cây, anh đứng trước khu nhà trọ. Quýt Che-ju, táo, lê, và cả dâu tây trái mùa. Cánh tay và chỗ nút thắt ở bàn tay anh bị đau. Khi đối diện với cô anh nhận ra một nỗi sợ hãi đang ập đến làm anh chần chừ.

Cuối cùng, anh đặt tất cả trái cây xuống, mở điện thoại di động và bấm số của cô. Chuông reo đúng đến mười hồi nhưng cô vẫn không nhận điện thoại. Anh nhắc chỗ hoa quả và bắt đầu leo lên cầu thang. Đến khu vực tầng ba, anh ấn nút chuông được đánh số 1/16. Đúng như dự đoán, không có tiếng trả lời. Anh thử xoay nắm cửa. Không ngờ cửa lại mở. Anh bỏ chiếc mũ bóng chày lau mồ hôi thấm đẫm tóc tự lúc nào rồi lại đội vào. Chinh lại áo sổng ngay ngắn, hít một hơi thật sâu, cuối cùng anh mở cửa.

* * *

Căn phòng hướng nam với cấu trúc của căn hộ tiện nghi khép kín, nắng mùa thu đầu tháng Mười vào tận khu bếp cho cảm giác ấm áp. Mấy chiếc áo trông quen quen vắt vương trên nền, chắc áo vợ anh mặc rồi cho lại, tuy có vài tảng bụi khoảng bằng đốt ngón tay tung tăng lăn lóc nhưng không hiểu sao không gợi cảm giác bừa bộn. Có lẽ vì căn phòng hầu như không có đồ đạc.

Anh đặt chỗ trái cây đang cầm trên hai tay xuống hiên nhà, cởi giày và bước vào. Không có bóng người. Cô ấy đi đâu nhỉ. Hay là cô ấy biết anh đến nên đã bỏ đi ra ngoài rồi. Không có cả tivi, hai ổ điện và hai lỗ cắm ăngten cạnh đó nằm trơ trọi trên tường. Chỉ có chiếc điện thoại vợ anh lấp nằm lè loi với cái đệm ở cuối căn phòng khách kiêm phòng ngủ. Trên đó là cái chăn cuộn tròn hơi phồng lên như vừa có người chui ra từ đó.

Anh cảm thấy không khí hơi ngột ngạt, đúng lúc anh mở khoảng nửa cửa ban công thì giật bản mình quay lại bởi bóng dáng ai đó đột nhiên xuất hiện. Anh như ngừng thở.

Cô mở cửa buồng tắm bước ra. Vì hoàn toàn không nghe thấy tiếng nước chảy nên anh không thể ngờ rằng cô lại đang ở đó. Nhưng điều làm anh

thực sự ngạc nhiên là cô đang ở trần. Cả người hoàn toàn không dính giọt nước nào, cô đứng thần người vì cũng hơi bất ngờ. Cô kéo mấy chiếc áo vương vãi trên nên nhà để che người lại. Không phải vì xấu hổ, thái độ của cô bình thản như thế trong trường hợp đó thì cần phải làm thế.

Lẽ ra trong lúc cô chẳng thèm quay lưng, thản nhiên mặc áo đó anh phải đảo mắt đi chỗ khác hoặc nhanh chóng chạy ra ngoài. Nhưng không, trái lại anh như bị dính chặt vào chỗ đó, đứng nhìn như xuyên thấu người cô. Cô không còn gầy đét như hồi mới bắt đầu ăn chay. Từ khi ở bệnh viện cô đã dần dần tăng cân, và nhờ có lúc ở nhà anh được ăn uống tốt nên ngực cô cũng có chút da thịt mềm mại. Vòng eo lượn sâu vào thành một đường uốn cong đến sừng sờ, lông tơ trên cơ thể cũng không nhiều, đường nét từ đùi cho đến bắp chân rất quyến rũ ngoại trừ việc hơi thiếu đầy đặn một chút. Một cơ thể khiến cho người ta muốn lặng yên ngắm nhìn chứ không hề gọi dục. Cho đến khi cô mặc xong quần áo, anh mới giật mình nhớ ra mình chưa kịp nhìn thấy vết chàm Mongolia còn lại trên mông.

– Xin lỗi!

Đến lúc đó anh mới lắp bắp thanh minh.

– Thấy cửa mở, cứ tưởng em đi đâu đó.

– Không sao.

Lần này cô cũng nói như thế cần phải trả lời như vậy.

– Lúc có một mình em để thế này thấy thoải mái.

Anh sắp xếp lại cái đầu trống rỗng của mình. Như thế có nghĩa là, lúc ở nhà cô ấy luôn khóa thân. Và thế là, anh bỗng ngộ ra cơ thể mà mình vừa mới nhìn thấy không ngờ lại đẹp đến thế. Anh cởi chiếc mũ bóng chày, lom khom ngồi để che dấu tình trạng xuất khí của mình.

– Em chả có gì để mời anh cả...

Cô đi ra phía bếp, mặc cái quần thể thao màu xám sẫm mà một lúc trước anh nhìn thấy rõ ràng là không có đồ lót. Nhìn thấy cặp mông không quá to

và cũng không gọi dục của cô lắc nhẹ, một cách vô thức thanh quản của anh run lên, anh nuốt nước bọt.

– Thôi... thì ăn hoa quả kia cũng được.

Anh nói để kiếm chút thời gian chế ngự hưng phấn của mình.

– Thế cũng được.

Cô quay ra cửa, nhặt túi lê táo mang vào bộ bếp. Vừa nghe tiếng lạch cạch của đĩa và tiếng nước chảy, anh cố gắng tập trung vào mấy nút bấm điện thoại và những cái lỗ ổ điện trơ trọi. Nhưng không, vùng mu của cô càng hiện lên rõ mồn một trong đầu anh, xen lẫn với hình ảnh cặp mông được vẽ hoa, tư thế giao hợp của đôi nam nữ mà anh đã vẽ đi vẽ lại cứ hiển hiện trong đầu.

Khi cô mang đĩa lê táo lại và ngồi trước mặt, anh cúi đầu để che giấu đôi mắt long lanh của mình.

– Không biết táo có ngon không.

Im lặng một lát, cô nói:

– Lẽ ra anh không cần phải đến thế này.

– Hà?

Cô nói tiếp bằng giọng trầm trầm:

– Không phải để ý đến em đâu. Em đang tìm việc làm. Bác sĩ bảo không nên làm những việc có một mình nên em đang định thử làm những chỗ như siêu thị. Tuần trước em phỏng vấn thử rồi.

– Vậy à?

Thật là điều bất ngờ. Lúc nào đó cậu em rể gọi điện cho anh nói bằng giọng say rượu “Anh có thể chịu đựng được người vợ suốt đời với bộ dạng đó, ngày nào cũng như ngày nào phải uống thuốc tâm thần, sống dựa dẫm hoàn toàn vào chồng như vậy không?” Cậu ta đã suy đoán sai. Cô ấy không điên đến mức đó.

– Thôi đừng, hay em thử làm ở cửa hàng của chị xem?

Mắt sụp xuống, cuối cùng thì anh cũng nói được lý do đến tìm cô.

– Lương cũng không thấp mà phải trả cho người ngoài, làm vậy được thì tốt quá, mẹ thằng Ji-woo mong lắm đấy. Vừa tin tưởng nhau, mà chị được ở gần em thì cũng yên tâm, công việc cũng đâu có vất vả hơn ở siêu thị.

Thấy hưng phấn đã phần nào lắng xuống, anh nói tiếp. Dần dần anh cũng đã có thể nhìn thẳng mặt cô. Giờ anh mới biết, nét mặt cô lãnh đạm như người tu hành. Lãnh đạm quá mức, đó là khuôn mặt của người đã lắng dịu lại sau khi trải qua những điều kinh khủng nhất, thậm chí ánh mắt cô làm người ta cảm nhận được cả nỗi sợ hãi. Anh tự trách mình đã nhìn cô như thể một bức tranh khiêu dâm chỉ với lý do cô không mặc quần áo. Thế nhưng anh không thể phủ nhận được rằng, cảnh tượng trong giây lát đó đã in sâu vào mắt anh như một ngòi lửa của ngọn pháo hoa bất cứ lúc nào cũng có thể bùng lên.

– Anh ăn lê đi.

Cô đẩy đĩa trái cây về phía anh.

– Dì cũng ăn đi.

Thay cho nĩa, cô lấy tay nhặt một miếng lê lên cắn. Anh quay đầu, sợ hãi trước ham muốn ôm chặt lấy bờ vai lạnh lẽo đang chìm trong suy nghĩ của cô, muốn mút cả ngón tay trở dính nước lê ngon ngọt dính dính của cô, muốn liếm đến tận cùng cả dòng nước ngọt đó trên lưỡi trên môi cô.

* * *

– Đợi đã.

Vừa đi giày anh vừa nói.

– Đi cùng anh ra đây chút không?

– Đi đâu ạ?

– Vừa đi bộ vừa nói chuyện một chút.

– Em sẽ suy nghĩ kỹ chuyện anh nói.

– Không, không phải chuyện đó... anh có chuyện muốn nhờ.

Anh nhìn thẳng khuôn mặt đang lưỡng lự của cô. Để có thể thoát ra khỏi nỗi ham muốn và dục vọng khổ sở đang trôi lên từng giây từng khắc thì ở đâu cũng được miễn là không phải trong phòng chỉ có hai người nguy hiểm thế này.

– Anh nói ở đây đi.

– Không, anh muốn đi bộ một chút. Dì ở trong nhà suốt cả ngày thế này không thấy bức bối sao?

Cuối cùng cô cũng xỏ giày, đi theo anh. Không ai nói tiếng nào, qua con ngõ họ đi bộ dọc theo đường lớn. Nhìn thấy tấm biển chuỗi cửa hàng kem, anh hỏi cô:

– Dì có thích kem không?

Cô cười nửa miệng như cô người yêu đồng đánh.

Hai người ngồi chỗ cửa sổ hàng kem. Anh không nói gì, lặng nhìn cô đang múc kem bằng chiếc thìa gỗ rồi lấy lưỡi liếm nó. Đúng lúc đó bỗng như có một luồng điện nổi cơ thể anh với lưỡi của cô, anh nhận ra mình đang run bắn lên như bị kích điện mỗi khi đầu lưỡi của cô đưa ra.

Lúc đó anh nghĩ, có lẽ chỉ còn có một con đường thoát ra khỏi địa ngục này, là phải thực hiện nỗi khao khát đó.

– Anh muốn nhờ...

Kem trắng vẫn còn dính ở đầu lưỡi, cô mở mắt nhìn anh chăm chăm. Trong đôi mắt một mí có đường viền đơn giản đúng kiểu chúng tộc người Mông Cổ, cặp đồng tử không to không nhỏ đang lơ mờ tỏa sáng.

– Dì làm người mẫu cho anh.

Cô không cười, cũng không tỏ ra bất ngờ. Ánh mắt lặng yên đối mặt với anh như muốn nhìn thấu ruột gan anh.

– Em từng đến xem triển lãm của anh rồi đúng không?

– Vâng.

– Cũng kiểu làm phim video giống như thế. Không mất thời gian lâu đâu. Chỉ có điều... phải cởi bỏ quần áo.

Anh cảm thấy mình đã lấy lại được dũng khí, không vã mồ hôi, không run tay nữa. Đầu anh cũng trở nên lạnh như đang đặt trên túi đá vậy.

– Cởi quần áo và vẽ lên người.

Vẫn nhìn sang anh với ánh mắt yên lặng, cô mở miệng:

– Còn gì nữa ạ?

– Làm thế là được rồi, cho đến khi quay xong.

– Vẽ... lên người á?

– Anh sẽ vẽ hoa.

Trong khoảnh khắc ánh mắt cô dường như lay động. Cũng có thể anh nhìn nhầm.

– Không có gì vất vả đâu. Chỉ khoảng một đến hai tiếng là xong thôi. Vào lúc nào đó em rảnh.

Coi như đã nói hết những điều muốn nói, gần như buông xuôi, anh cúi đầu, nhìn cốc kem của mình. Trên đó là những viên lạc và hạnh nhân già nhỏ, chúng từ từ tan ra, mềm mại chảy xuống.

– ... ở đâu anh?

Cô hỏi khi anh đang thả hồn trên cục kem đang tan ra cùng bọt. Cô đang đưa vào miệng thìa cuối cùng. Chút kem trắng dính trên bờ môi không có chút sắc hồng nào.

– Anh định mượn phòng làm việc của bạn.

Khuôn mặt cô tĩnh lặng đến u sầu, anh chịu không thể khám phá được nó.

– À... với chị thì...

Chắc tốt hơn là không nói, nhưng cũng không thể làm khác, linh tính mách bảo mình đang ấp úng, anh nói tiếp:

– Vì là bí mật nên...

Cô không khẳng định, cũng chẳng phủ định trước những điều anh nói. Anh nín thở, mặt đối mặt như muốn nuốt chửng khuôn mặt cô để tìm hiểu xem thái độ im lặng không trả lời kia nghĩa là gì.

* * *

Nhờ có ánh nắng tràn vào qua cửa sổ lớn mà phòng làm việc của M thật ấm áp. Gọi là phòng làm việc nhưng thật ra đó là một không gian giống như phòng triển lãm rộng khoảng 100 pyeong. Tranh của M được treo ở những chỗ thích hợp, dụng cụ vẽ được sắp xếp một cách ngay ngắn, đẹp mắt đến ngạc nhiên. Tuy anh cũng chuẩn bị được cho mình hết những thứ cần thiết cho công việc nhưng cũng có lúc anh muốn được thử một lần sử dụng những dụng cụ được sắp xếp đẹp đẽ kia.

Xuất phát từ việc muốn kiếm phòng làm việc có ánh sáng tự nhiên nên anh đã lựa chọn M – một người bạn cùng khóa thời đại học không thân lắm. Nhanh chân nhất trong số đám bạn cùng khóa, ba hai tuổi đã chắc chắn giáo sư của một trường đại học ở thành phố, M giờ đây từ khuôn mặt, quần áo đến phong thái đã rất ra dáng giáo sư.

– Lạ quá nhỉ. Cậu mà cũng có việc nhờ tớ cơ à.

Tại đây, khoảng một tiếng trước, M đun nước pha cho anh một tách trà, đưa cho anh chìa khóa rồi nói:

– Những việc thế này thì lúc nào cần cứ nói, vì ban ngày mình chủ yếu ở trường.

Anh nhận chìa khóa, chăm chú nhìn cái bụng dưới của M lòi ra tròn hơn bụng mình. Chỉ không thể hiện ra, chứ M cũng có những khát khao, trần trụi riêng. Vòng bụng tròn xoe đã lộ ra nỗi khao khát giấu giếm đó của M, tuy có hơi nhỏ nhen nhưng anh cũng nhận được chút an ủi. Chí ít thì M cũng có đôi chút xấu hổ, băn khoăn về cái bụng bự của mình, hay hoài niệm về cơ thể thời trai tráng nay đã không còn nữa.

Những bức tranh của M che một phần ánh sáng từ cửa sổ – anh nhận thấy lối mòn trong những bức tranh đó, đẹp chúng sang một bên, anh trải tấm thảm trắng lên sàn gỗ tràn ánh nắng. Anh khẽ nằm lên tấm thảm, định hình xem khi cô nằm sẽ nhìn gì để tạo cảm xúc. Hoa văn chạm trổ trên trần gỗ cao, hay bầu trời qua cửa sổ, cảm giác vừa cứng nhưng lại vừa mềm của tấm thảm ở lưng, hơi lạnh một chút nhưng cũng chịu được. Lần này anh nằm úp xuống, những bức tranh của M lọt vào tầm mắt, để bóng lạnh lưng trên sàn gỗ phía đó, rồi lớp bồ hóng của lò sưởi tưởng không dùng đến.

Giờ các dụng cụ vẽ mà anh mang tới, lôi ra chiếc máy quay PD 100, kiểm tra pin, dựng vào góc phòng cây đèn chiếu sáng sẽ dùng trong trường hợp thời gian quay bị kéo dài, mở quyển sổ phác họa rồi lại nhét vào túi, cởi áo khoác rồi háo hức ngồi đợi. Gần đến ba giờ chiều – giờ cô sẽ đến ga tàu điện ngầm –, khoác chiếc áo lên tay, anh đi giày. Hít sâu không khí ngoài ô trong lành, anh rảo bước về phía ga tàu điện ngầm.

Chuông điện thoại reo, anh nghe nhưng không dừng bước.

– Em đây.

Vợ anh gọi.

– Hôm nay chắc em về muộn. Con bé làm thêm lại xù rồi. Đến bây giờ phải đến nhà trẻ đón Ji-woo.

Anh trả lời cắt ngang.

– Anh cũng không được. Trước chín giờ thì không thể được.

Tiếng thở dài của vợ vọng đến.

– Thôi được rồi. Để em nhờ chị bên phòng 709 đến chín giờ vậy.

Không thêm một lời nào nữa, cuộc điện thoại kết thúc. Ràng buộc bởi đứa con, không hơn không kém, một loại quan hệ đồng nghiệp hợp tác, đó là mối quan hệ của anh và vợ thời gian gần đây.

Mấy hôm trước, đêm trở về từ nhà em vợ anh đã ôm chặt lấy vợ trong bóng tối bằng sức mạnh của sự hưng phấn không thể kìm nén, anh ngạc

nhiên với ham muốn mạnh mẽ mà ngay cả hồi mới cưới cũng chưa từng có với vợ, cô cũng vậy.

– Anh sao thế?

Không muốn nghe tiếng rên của vợ, anh chặn mồm cô lại. Trong bóng tối, đôi môi, sống mũi, chiếc cổ trẻ trung của vợ hiện lên mờ mờ làm liên tưởng đến hình ảnh của cô em vợ, anh đẩy mình vào. Ngậm đầu nhũ hoa sần cứng của vợ trong miệng, anh cởi áo lót của cô. Mỗi khi hình ảnh cánh hoa nhỏ xanh mở ra đóng lại hiện lên, anh nhắm mắt xóa đi khuôn mặt của vợ.

Khi mọi chuyện xong xuôi, vợ anh đã khóc. Vì sự mạnh mẽ quá đường đột hay vì một cảm xúc nào đó mà anh không biết, anh không thể biết được.

Đáng sợ. Vợ anh nằm quay lại, lẩm bẩm. Không, anh nghe như là cô nói thế. Sợ anh quá. Khi đó anh đã ngủ gần như chết, nên cũng không chắc có đúng là lời nói phát ra từ vợ không nữa. Tiếng thổn thức của cô kéo dài bao lâu, anh cũng không nghe thấy.

Nhưng sáng hôm sau, thái độ của vợ không có gì khác so với mọi ngày. Cũng vẫn giọng nói như anh vừa nghe điện thoại một phút trước đây. Dư âm của việc đó, tất nhiên, cũng không gọn chút khó chịu nào với anh, ngoại trừ đôi khi giọng nói hay tiếng thở dài đầy nhẫn nhịn của vợ khiến lòng anh day dứt. Anh rảo bước nhanh hơn để xóa đi cảm giác day dứt đó trong lòng.

Không ngờ cô em vợ đã đến trước, đang ở cửa ga tàu điện ngầm. Cô ngồi phịch xuống cầu thang với tư thế duỗi dài như thể đã ra khỏi ga từ rất lâu rồi. Cô mặc chiếc áo len dày màu nâu với quần bò cũ, trông như vừa đi bộ từ mùa đông ra vậy. Thân người cô bị ánh nắng bủa vây, mồ hôi rịn ra trên trán, anh không thể gọi ngay, đứng nhìn như bị hút hồn.

* * *

– Cởi áo ra.

Hạ thấp giọng, anh nói khi cô đang đứng lóng ngóng nhìn ra hàng bạch dương ngoài cửa sổ. Ánh nắng lẻ loi của buổi chiều lấp lánh trên tấm thảm

trắng. Cô cũng không quay lại nhìn anh. Tưởng cô không nghe thấy anh định nói lại thì đã thấy cô giơ hai tay lên cởi áo len. Chiếc áo sơmi trắng cột tay mặc bên trong được cởi lộ ra tấm lưng không mặc áo lót của cô. Rồi đến chiếc quần bò cũ, cặp mông trắng lộ ra hoàn toàn.

Anh nín thở, lặng người nhìn cặp mông của cô. Trên hai ngọn đồi phúc hậu đó có hai lùm đồng tiền hõm sâu mà người ta thường gọi là nụ cười của thiên thần. Và quả nhiên, vết chàm xanh to bằng ngón tay cái, nằm ở phía trên mông bên trái. Làm thế nào mà nó vẫn còn ở đó được nhỉ. Anh không thể hiểu nổi. Hơi giống một vết bầm, nhưng rõ ràng là vết chàm Mongolia, màu xanh lục nhàn nhạt. Nó như một thứ thuộc về thời cổ đại, trước khi tiến hóa hoặc làm cho người ta liên tưởng đến dấu vết của sự quang hợp, điều ngạc nhiên là anh ngộ ra nó không gợi lên cảm giác nhục dục mà trái lại là một cái gì đó mang tính thực vật.

Phải một lúc lâu sau anh mới ngẩng đầu lên khỏi cái vết chàm Mongolia để nhìn toàn bộ thân thể cô. Không giống người lần đầu tiên làm mẫu, xét đến cả mối quan hệ anh rể em vợ thì thái độ của cô bình thản đến ngạc nhiên. Anh chợt nhớ đến chuyện sau hôm cô rạch cổ tay rồi bị phát hiện để ngực trần ở trước đài phun nước của bệnh viện, vì thế mà thành ra cô nhập viện vì chứng tâm thần, và cũng vì ở bệnh viện cứ thường xuyên cởi áo ra phơi nắng mà thời hạn ra viện bị chậm lại.

– Ngồi hả anh?

Cô hỏi.

– Không, nằm úp xuống đi.

Anh trả lời, hạ thật thấp giọng đến mức gần như không bật âm ra. Cô lật úp người trên tấm thảm. Anh đứng im không nhúc nhích, nhíu mày để cố gắng giải mã được cảm xúc dữ dội đang trào lên trong anh bởi cơ thể đang nằm sấp xuống kia.

– Từ từ đã, em cứ nằm im đi.

Anh gắn máy quay cố định vào chân ba chạc và điều chỉnh độ cao của chân. Sau khi chỉnh vị trí cho toàn bộ cơ thể của cô thu vào một khung hình, anh cầm bút lông và bảng màu lên. Anh định sẽ ghi hình cả công đoạn body painting.

Túm gọn phần tóc xõa trên vai cô lên, anh bắt đầu vẽ hoa từ gáy trở xuống. Những nụ hoa đỏ, tím mới hé khoảng một nửa rục rở từ vai xuống lưng, những cành hoa mảnh mai theo đó uốn lượn xuống hai bên sườn. Một bông hoa tím xòe nở trên phần lượn cong của hông bên phải, phần nhụy hoa vàng sậm trôi lên dày dặn. Hông bên trái có vết chàm Mongolia để nguyên. Bù lại xung quanh vết chàm xanh xanh đó là những vết chấm bằng nét bút to màu tím nhạt hơn nó, giống như bóng mờ mờ của bông hoa.

Cảm nhận được cơ thể cô khẽ run lên như bị nhột mỗi khi nét bút lướt qua, anh bỗng rùng mình. Đó không đơn thuần là nhục cảm, mà giống như cái gì đó bị đụng chạm tới tận gốc rễ, rồi cứ liên tục, nó trở thành cảm giác như bị giật bởi dòng điện hàng trăm vôn.

Cuối cùng anh vẽ cành và lá cây qua đùi bên phải, nối đến tận cổ chân mảnh mai, cả người cô ướt đầm mồ hôi.

– Xong rồi.

Anh nói.

– Khoan đã, ở yên đấy.

Anh tháo chiếc máy quay khỏi chân ba chạc và bắt đầu quay cô cận cảnh. Anh kéo zoom tới từng chi tiết của hoa, gí sát máy quay thật lâu vào những sợi tóc vương trên cổ, hai tay ấn xuống thắm như đang căng thẳng, nhất là bên hông có vết chàm Mongolia. Cuối cùng, sau khi đã ghi lại toàn bộ cơ thể cô vào băng, anh tắt máy quay.

– Bây giờ thì ngồi dậy được rồi đấy.

Anh thấy hơi mệt nên ngồi phịch xuống chiếc salon đặt trước lò sưởi tường. Như bị tê cả chân tay, cô chống khuỷu tay xuống sàn để nâng người lên.

– Em có lạnh không?

Anh lau mồ hôi, đứng dậy khoác lên vai cô chiếc áo da của mình.

– Có mệt lắm không?

Lúc đó cô mới nhìn anh cười. Tuy hơi nhạt nhưng có sức sống, nụ cười dường như không từ chối bất cứ cái gì nhưng cũng chẳng ngạc nhiên trước bất cứ điều gì.

Đến giờ anh mới ngộ ra được cảm xúc mãnh liệt khi cô bắt đầu nằm xuống tấm thảm là gì. Một thân thể đã hoàn toàn thoát khỏi mọi dục vọng, song lại mâu thuẫn ở chỗ đó là một thân hình đẹp của một cô gái trẻ tuổi, một sự vô thường kỳ lạ toát ra từ mâu thuẫn đó, nhưng cũng không phải sự vô thường đơn thuần, một sự vô thường mạnh mẽ. Tuy không hiện ra trước mắt nhưng vẻ đẹp của cơ thể ấy đang tiếp tục vỡ tan như muôn nghìn hạt cát, cùng với ánh nắng vỡ òa bên khung cửa rộng... tóm lại, những cảm xúc không thể diễn đạt được cứ ào ạt ập tới, ngay cả ham muốn nhục dục đã dày vò anh khổ sở trong suốt cả năm qua cũng đã dịu đi.

* * *

Cô khoác chiếc áo da của anh, mặc lại chiếc quần đã cởi, tay ôm lấy ca nước bốc khói. Bước nhẹ nhàng trên sàn bằng đôi chân không mang dép.

– Em có lạnh không?

Cô lắc đầu trước câu hỏi lần thứ hai của anh.

– Em có mệt lắm không?

– Em chỉ ở yên một chỗ thôi mà, sàn nhà cũng ấm nữa.

Không một chút hiếu kỳ đến ngạc nhiên, có lẽ nhờ vậy mà cô giữ được vẻ bình thản trong bất cứ hoàn cảnh nào. Không hề tò mò trước một không gian mới, cũng không có chút biểu hiện cảm xúc mà vốn dĩ đương nhiên phải có. Dường như chỉ việc lặng lẽ quan sát tất cả những gì diễn ra với mình cũng đã là quá đủ với cô. Không, biết đâu trong lòng cô lại đang diễn ra những điều rất khủng khiếp, không ai có thể tưởng tượng nổi, chỉ có điều

cô không còn đủ sức để song hành chúng cùng với những việc thường ngày nữa. Có lẽ vì thế mà trong cuộc sống hàng ngày cô không còn năng lượng để phản ứng hay tò mò, khám phá từng chuyện một nữa. Cái vẻ bình thản ấy, không phải vì đôi mắt cô đôi lúc lạng lẽ vô hồn hay thụ động, anh cảm nhận sự mãnh liệt trong đó đồng thời cũng chứa đựng một sức mạnh đang kìm chế nó lại. Giờ đây, giây phút này cô dang hai tay ôm ca nước nóng, co người nhìn xuống bàn chân như chú gà con bị ngấm lạnh, cái tư thế ấy không hẳn gọi lên lòng trắc ẩn nhưng nó như một cái bóng cô độc đến nao lòng, đến mức có thể làm cho người khác thấy khó chịu.

Trong anh bỗng hiện lên khuôn mặt chồng cũ của cô – người mà ngay từ đầu anh đã không có cảm tình và bây giờ cũng không cần phải gọi là anh em đồng hao nữa. Anh bỗng thấy chút thẹn thùng khi tưởng tượng ra khuôn mặt khô khốc như không tin vào bất cứ thứ gì ngoại trừ những giá trị thông thường và cảm tính, cái miệng thô lỗ anh ta đã từng ham hố trên thân thể cô. Liệu con người đần độn ấy có biết đến vết chàm Mongolia của cô không. Giây phút tưởng tượng ra cảnh hai người khóa thân, anh cảm thấy như bị xúc phạm, bị vấy bẩn, bị tra tấn vậy.

Cô cầm chiếc ca đã cạn nước, đứng dậy nên anh cũng đứng dậy theo. Nhận lại chiếc ca cô đưa, anh để lên bàn. Anh lấp cuộn băng vào máy quay, điều chỉnh lại vị trí chân ba chạc.

– Mình bắt đầu lại nhé?

Cô gật đầu, bước về hướng tấm thảm. Lúc đó ánh nắng hầu như đã tắt, anh đặt một cái đèn phía chân cô.

Lần này cô lại cởi áo, nằm ngửa hướng lên trần nhà. Do chỉ một phần bị chiếu đèn nên nửa người trên của cô chìm đi và mắt cô chỉ mở hé như đang bị chói. Vẫn là hình dáng phía trước của lần anh bắt gặp tình cờ ở nhà cô, nhưng hình ảnh cô đang nằm kia và cả lúc nằm sấp, không chút gượng gạo, toát lên vẻ đẹp tuyệt vời. Chiếc xương đòn gầy guộc, bộ ngực lan phẳng như thiếu nữ do tư thế nằm, những chiếc xương sườn nhô ra, đôi chân duỗi dài không chút ý tứ và cả khuôn mặt giống như sa mạc, mở mắt mà như

đang ngủ. Đó là một cơ thể mà ở từng góc ngách đã loại bỏ đi tất cả những gì có thể gọi là thừa thãi.

Lần này anh vẽ một bông hoa to màu vàng và trắng từ xương đòn cho đến ngực cô. Nếu phía sau lưng là những bông hoa của ban đêm thì trên ngực là hoa của ban ngày rực rỡ. Cây hoa hiên màu vàng cam nở trên vùng bụng hõm sâu xuống, những chiếc lá ánh cam lớn nhỏ rơi vãi lác đác.

Nỗi xốn xang rộn rã chưa từng trải qua của người đàn ông gần bốn mươi tuổi, trong tĩnh lặng anh cảm nhận được nó đang âm ỉ lan ra từ nơi nào đó không thể biết trong cơ thể mình, vây lấy ngòi bút của anh. Anh cố gắng níu kéo cảm xúc đó thật lâu. Ánh đèn chỉ chiếu đến cổ nên trông mặt cô tối chìm đi như đang ngủ nhưng khi ngòi bút lướt đến phía bên trong đùi, sự run rẩy ập đến làm cô như khẽ bừng tỉnh. Sự đón nhận bình thản tất cả những điều đó của cô không thể coi là điều gì đó rất thần thánh, rất con người nhưng cũng không thể nói là rất thú vật, anh nghiệm thấy nó như một thực thể lạ lẫm nào đó nằm ở giữa các loài thực vật, động vật và con người.

Cuối cùng, khi đặt bút xuống anh quên mất là mình phải quay, lặng ngắm thân thể cô và những bông hoa xòe nở trên đó. Nhưng ánh nắng đã dần tắt, khuôn mặt cô chìm đi trong bóng thẫm của buổi chiều muộn, anh đứng dậy, nhanh chóng xốc lại tinh thần.

– Năm nghiêng sang...

Thật từ từ, cô co chân, tay, lưng năm nghiêng sang, sự chuyển động cơ thể giống như đang lướt theo một điệu nhạc trầm nào đó. Anh quay đường hông và mạng sườn lượn như đỉnh núi mềm mại, rồi lần lượt đến những bông hoa của đêm ở phía sau, những bông hoa của ngày ở đằng trước. Cuối cùng anh quay đến vết chàm Mongolia còn đọng lại màu xanh nhạt, nơi đón ánh sáng đang tối dần đi. Một chút lưỡng lự, vì đã hứa là sẽ không quay, nhưng rồi anh hướng ống kính quay cận cảnh khuôn mặt cô đang hướng ra phía cửa sổ giờ đã tối hoàn toàn. Đôi môi mờ ảo, bóng chiếc xương đòn nhô ra, vầng trán cao lộ ra giữa làn tóc xõa và đôi mắt trống vắng, tất cả đều được thu vào khuôn hình.

* * *

Cô đứng khoanh tay trước cửa cho đến khi anh chốt tất cả các thiết bị lên thùng sau cửa xe. Theo như lời M, anh nhét chìa khóa vào phía trong đôi giày leo núi ở sảnh rồi nói:

– Xong rồi, giờ đi thôi.

Dù đã khoác áo bludông của anh ra bên ngoài chiếc áo len nhưng cô dường như vẫn đang run lên vì lạnh.

– Đi về phía nhà em rồi ăn gì nhé? Hay nếu đói rồi thì ăn luôn ở đây cũng được.

– Em không đói... Nhưng cái này, rửa bằng nước có xóa sạch hết không anh.

Một tay đặt lên che vùng ngực mình, cô hỏi như thế chỉ còn thắc mắc mỗi điều đó nữa thôi.

– Chắc sẽ không dễ xóa đâu. Phải rửa mấy lần mới sạch được...

Cô ngắt lời anh nói.

– Giá mà không xóa được thì tốt.

Anh thoáng sửng lại, nhìn sang khuôn mặt mà một nửa đang bị bóng tối phủ mất.

Họ ra khu trung tâm, tìm đến ngõ có nhiều quán ăn. Cô không ăn thịt nên anh chọn nơi có tấm biển để món chay. Anh gọi Cheong-sik³, khoảng hai mươi món ăn thơm tất được dọn ra, có cả cơm nấu trong niêu đá với hạt dẻ và nhân sâm. Ngồi ngắm hình ảnh cô cầm đũa, anh đột nhiên nhớ ra mình đã không hề đựng đến một sợi lông tơ của cô trong gần bốn tiếng đồng hồ cô không một mảnh vải che thân. Ngay từ đầu kế hoạch của anh là chỉ quay cảnh cô khóa thân như vậy, nhưng chính anh cũng không ngờ mình lại không hề cảm thấy một chút nhục cảm nào.

Nhưng giờ đây, khi nhìn cô trong bộ dạng mặc áo len lùm xùm, đang cho thìa vào miệng thế này, anh nhận ra rằng dự vọng khổ sở dày vò anh suốt

trong một năm qua đã hoàn toàn biến mất như một kỳ tích trong buổi chiều hôm nay. Hình ảnh đoạn phim anh chụp lấy đôi môi đang mấp máy kia, rồi thô lỗ đè cô xuống khiến tất cả mọi người trong quán phải thét lên kinh hãi vụt qua trước mắt anh như một địa ngục quen thuộc. Anh cụp mắt xuống, nuốt miếng cơm rồi hỏi cô:

– Sao em không ăn thịt thế? Anh thắc mắc mãi mà chưa có dịp hỏi.

Đang định gắp món giá đỗ, cô ngừng đũa nhìn anh.

– Nếu khó nói thì không cần trả lời cũng được.

Anh nói, trong lúc những hình ảnh xác thịt vẫn diễn ra trong đầu.

– Không, không khó. Nhưng chắc anh cũng không hiểu được đâu.

Cô vừa nhai miếng rau vừa bình thản nói.

– Vì em mơ...

– Vì mơ?

Anh hỏi lại.

– Em mơ... nên không ăn thịt được nữa.

– Mơ thấy gì?

– Một khuôn mặt.

– Khuôn mặt?

Nhìn vẻ mặt không thể hiểu nổi của anh, cô khẽ cười. Không hiểu sao anh cảm thấy nụ cười đó thật u ám.

– Em đã bảo là anh sẽ không hiểu được mà.

Nhưng anh đã không hỏi câu “Thế tại sao lại cứ phờn ngược ra nắng – Như thế một loại động vật ở dạng đột biến có tính quang hợp. Việc đó cũng tại giấc mơ ư?”

Dừng xe trước cửa nhà trọ của cô, anh bước xuống cùng cô.

– Thật sự cảm ơn em vì buổi hôm nay.

Cô mỉm cười thay cho câu trả lời. Đầu đó có nét rất giống vợ anh. Hệt như một cô gái bình thường. Không, thực sự đó là một cô gái bình thường. Anh nghĩ. Có điên thì mình điên mới đúng.

Cô khẽ gật đầu chào anh rồi biến mất sau cánh cửa ngôi nhà có nhiều phòng cho thuê. Anh định chờ cho tới khi đèn phòng cô bật sáng nhưng cuối cùng cửa sổ không sáng lên. Khởi động xe, anh vẽ ra trong đầu hình ảnh căn phòng trọ tối của cô, rồi đến cơ thể ở trần, không rửa ráy, cứ thế chui vào tấm nệm. Tấm thân phủ đầy hoa rục rở mà chỉ mấy phút trước đây ở cùng anh, nhưng anh không hề chạm tới dù chỉ là cái móng tay.

Anh thấy khổ sở.

* * *

Lúc anh bấm chuông, đồng hồ chỉ đúng chín giờ hai mươi phút. Một cô bé mở cửa bước ra nói nhỏ, “Lúc này Ji-woo đòi mẹ, giờ ngủ rồi”. Cô bé ở độ tuổi chùng lớp hai lớp ba, có mái tóc rẽ ngôi, đưa cho anh chiếc máy xúc bằng nhựa. Nói lời cảm ơn, anh nhét chiếc máy xúc vào túi. Mở sẵn cửa phòng số 710 nhà mình, anh cẩn thận bế cậu con trai đang ngủ. Đi qua hành lang lạnh lẽo, anh thấy khoảng cách đó cho đến giường trong phòng con trai thật xa. Đứa trẻ năm tuổi vẫn còn mút tay, bị tỉnh giấc vì di chuyển, nên vừa được đặt nằm xuống, nó liền mút tay chùn chụt trong phòng tối nghe thật lạnh lẽo.

Anh ra phòng khách, bật đèn. Khóa cửa rồi ngồi xuống sofa. Chìm trong suy nghĩ một lúc, anh lại đứng dậy, mở cửa ra ngoài. Đi thang máy xuống tầng một, anh chui vào xe, ngồi vào ghế sau tay lái. Anh kéo vào lòng chiếc cặp có hai cuộn băng 6mm và cuộn số phác thảo, một lát sau, anh mở điện thoại di động.

– Con thế nào rồi?

Giọng vợ anh đã dịu lại.

– Ngủ rồi.

– Nó ăn tối chưa?

– Chắc ăn rồi chứ. Khi anh về thì con đang ngủ.

– Thế à, khoảng mười một giờ em sẽ về.

– Con ngủ say lắm rồi... nên...

– Sao cơ?

– Anh đến phòng làm việc một lát rồi về, có việc chưa làm xong.

Không thấy vợ trả lời.

– Ji-woo có vẻ như không thức giấc đâu. Ngủ say lắm rồi. Đạo này nó mà ngủ say thì thường ngủ đến sáng mà.

– ...

– Có nghe không đấy?

– ... mình à?

Không ngờ, dường như vợ anh đang khóc. Hay cửa hàng không có ai? Đây là chuyện hiếm bởi vợ anh rất ngại khóc trước mặt người khác.

– ... anh thích thì anh đi đi.

Giọng nói lúng túng mà anh chưa từng thấy ở vợ, cô nói sau một hồi trấn tĩnh lại.

– Em đóng cửa đi về đây.

Điện thoại ngắt. Vợ anh vốn rất cẩn thận, dù có bận đến mấy cũng không bao giờ ngắt điện thoại trước. Quá bất ngờ, chợt cảm thấy mình tội lỗi, anh cầm điện thoại, thoáng ngần ngừ. Cái ý nghĩ quay về nhà đợi vợ về hiện lên, nhưng rồi ngay lập tức biến mất. Anh dứt khoát khởi động xe. Giờ này không tắc đường nên chỉ hai mươi phút là vợ anh về đến nhà thôi. Trong lúc đó chắc không có chuyện con tỉnh giấc hay phải làm gì đâu. Hơn lúc nào hết anh không muốn ở trong ngôi nhà vắng lặng đến khi vợ về, nhất là cũng không muốn đối diện với khuôn mặt u ám của cô.

Khi anh đến phòng làm việc thì ở đó chỉ còn J.

– Hôm nay anh đến muộn thế. Em định về bây giờ đây.

Anh thầm nghĩ thật may mình đã chạy đến đây không chần chừ. Đây là không gian làm việc của bốn người mà toàn những người hoạt động về đêm nên cũng hiếm có cơ hội được sử dụng phòng một mình cả đêm thế này.

Trong lúc J thu dọn đồ đạc, mặc áo khoác, anh mở máy tính. J tỏ ra ngạc nhiên khi thấy anh cầm trong tay hai cuốn băng.

– Anh mới làm được gì à?

– ... À ừ...

J mỉm cười thay cho những câu nói nhảm nhí tiếp theo.

– Sau này nhất định phải cho em xem đấy nhé.

– Được rồi.

J nghịch ngợm làm tư thế nghiêm chào, rồi vung tay bắt chước tư thế chạy điền kinh ý là sẽ biến thật nhanh rồi mở cửa ra về. Anh cười. Nụ cười vừa dứt, anh chợt nhận ra đã lâu lắm rồi mình mới có được nụ cười như thế.

* * *

Đêm sáng dần, anh lấy cuộn băng ra rồi tắt máy tính.

Đoạn phim quay cô em vợ đẹp quá sự mong đợi của anh. Ánh sáng, không gian, những chuyển động của cô có sức quyến rũ đến nghẹt thở. Anh thoáng phân vân không biết nên chọn nhạc nền nào, nhưng có lẽ sự im lặng như trạng thái chân không sẽ hay hơn. Sự chuyển động mềm mại của cơ thể, những bông hoa xòe nở rực rỡ trên cơ thể ở trần và vết chàm Mongolia hòa quyện với sự im lặng làm liên tưởng đến cái gì đó vĩnh cửu, mang tính bản thể.

Sau hồi lâu đấu tranh với sự chờ đợi nhàm chán của quá trình làm bản nháp, đốt hết bao thuốc, anh say sưa làm việc. Cuối cùng, thời lượng của tác phẩm hoàn thành là bốn phút năm mươi lăm giây. Bắt đầu từ bàn tay của cơ thể nằm sấp được vẽ toàn bộ, mờ dần ở vết chàm Mongolia, sau đó đến

khuôn mặt như sa mạc của cô được xử lý bóng gần như không thể nhận ra, rồi lại mờ dần.

Một mỗi sau khi thức đêm, cả người bứt rứt như bị vô số hạt cát châm vào, lâu lắm anh mới trải qua cảm giác thấy khang khác trong người làm tất cả mọi thứ trông đều lạ lẫm, anh lấy bút đen viết lên gáy cuốn băng: *Vết chàm Mongolia 1 – Hoa của ngày và đêm.*

Vậy là cuối cùng anh vẫn chưa dám thử thực hiện cái điều anh muốn, và nếu có thể thì những hình ảnh sẽ được gắn với tên gọi Vết chàm Mongolia 2. Lúc ấy chắc hẳn nỗi khao khát cồn cào trong anh sẽ được khóa lấp.

Cảnh đôi nam nữ mình vẽ đầy hoa giao hợp trong tĩnh lặng tuyệt đối như trạng thái chân không. Sự tập trung cao độ của cơ thể và những động tác cuốn theo cảm xúc chân thật, lúc mãnh liệt, lúc nhẹ nhàng, cả những góc quay cận cảnh, trần trụi nhưng chính sự trần trụi được đẩy đến cực điểm không ngờ lại đạt đến độ tinh khiết tuyệt vời.

Anh cầm cuốn băng trên tay mãi mê nghĩ, nếu phải chọn một người đàn ông để cùng quay cảnh đó với em vợ thì cũng không thể là anh. Anh biết cái bụng mình đã nhăn nheo, đui và mông cũng chảy sệ ra rồi.

Thay vì lái xe về nhà, anh hướng về một tiệm tắm hơi gần đó. Thay chiếc quần lửng, áo cộc tay trắng mà người phục vụ đưa cho, anh đứng nhìn mình qua gương bằng cặp mắt thất vọng. Không thể là anh được. Vậy thì là ai? Ai có thể làm việc ấy với em vợ đây. Đây không phải là phim sex nên không làm kiểu giả vờ được. Nhưng ai đây? Ai có thể chấp nhận làm chuyện đó? Và liệu có em vợ có đồng ý để làm như vậy không?

Anh biết ranh giới mà mình có thể chạm tới. Nhưng anh không thể dừng lại được. Mà không, anh không muốn dừng lại.

Anh tìm đến giấc ngủ trong phòng tắm hơi đầy hơi nóng, nằm duỗi chân tay ở nơi mà thời gian như đang trôi ngược về một đêm hè khô ráo ấm áp. Trong trạng thái không còn chút năng lượng, chỉ có vầng ánh sáng ấm áp của hình ảnh chưa thể thực hiện đó như đang choàng lên cơ thể mệt mỏi của anh.

Ngay trước khi bừng tỉnh sau giấc ngủ ngắn ngủi anh đã nhìn thấy cô.

Da cô phủ màu tím nhạt. Một cơ thể giống như tán lá vừa mới bị ngắt khỏi cành và chuẩn bị héo nằm sấp ngay trước mặt anh. Trên mông cô, không thấy có vết chàm Mongolia nhưng thay vào đó nó phủ một lớp ánh tím đẹp vô cùng.

Anh lật người cô lại. Ánh sáng chói mắt chiếu cả nửa người trên, giống như khuôn mặt cô là nơi phát ra ánh sáng vậy. Anh không nhìn được phần trên ngực cô. Anh lấy hai tay dang chân cô ra, anh biết cô chưa ngủ qua độ đàn hồi rung rung của hai bắp đùi. Khi anh vào trong cô, một dòng nước màu xanh như tứa ra từ lá cây bắt đầu rỉ ra. Mùi vừa thơm vừa ngai ngái dần nồng lên làm anh khó thở. Anh khó khăn gồng mình rút ra ngay trước khi lên đến đỉnh và nhận ra mình đã ướm đẫm một màu xanh. Không biết là của cô hay của anh, nhưng từ phần dưới bụng cho đến đùi anh ướm đẫm bởi thứ nước xanh xanh nhàn nhạt đó.

* * *

Từ phía đầu đây bên kia, cô lại không nói tiếng nào.

– Em à.

– Dạ!

Rất may là cô đã trả lời mà không im lặng quá lâu. Câu trả lời có chứa một chút vui mừng chẳng? Anh không dám chắc.

– Hôm qua em về nghỉ ngơi được nhiều chưa?

– Dạ rồi anh.

– À, anh có chuyện muốn hỏi em.

– Anh nói đi.

– Những thứ anh vẽ lên người em, em đã xóa chưa?

– Chưa anh ạ.

Anh thở phào.

– Em đừng xóa được không? Ít nhất là đến ngày mai thôi cũng được. Vẫn có cái chưa làm xong, có lẽ phải quay lần nữa.

Không biết có phải cô đang cười. Bên phía đầu đây anh không thể thấy đó, phải chăng cô đang cười.

– Vì không muốn xóa nên em không tắm rửa.

Cô nhẹ nhàng nói.

– Làm thế này em không bị mơ nữa. Sau này nếu có bị xóa đi thì anh vẽ lại cho em nhé.

Không thể hiểu chính xác lời cô nói nhưng anh thấy tay mình nắm chặt lại, tự nhủ trong lòng, được rồi, người thế này chắc sẽ đồng ý đây. Chắc sẽ chịu làm dù có làm thế nào đi nữa.

– Ngày mai, nếu có thời gian em đến đó thêm một lần nữa được không?

– Được.

– Nhưng... một người nữa cũng sẽ đến. Là đàn ông.

– ...

– Người đó cũng cởi quần áo và về hoa lên người. Em có chịu không?

Và anh đợi. Theo kinh nghiệm từ đó đến nay thì sự im lặng của cô hầu như là tín hiệu tích cực nên anh không còn cảm thấy lo lắng nữa.

– Không sao anh ạ.

Anh đặt ống nghe xuống, hai tay xoắn vào nhau, đi qua đi lại trong phòng khách. Con đi nhà trẻ, vợ ra cửa hàng, ba giờ chiều anh trở về vào lúc ngôi nhà không còn ai. Ngập ngừng không biết phải nói với vợ thế nào rồi anh gọi điện cho em vợ trước.

Việc không thể tránh được nên anh đã gọi điện cho vợ.

– Anh ở đâu thế?

Vợ anh hỏi, giọng cô không lạnh lùng mà có vẻ rối bời.

– Ở nhà.

- Việc của anh xong chưa?
- Vẫn chưa. Chắc phải bận đến đêm mai.
- Thế à... thế anh nghỉ đi.

Điện thoại ngắt. Thà rằng vợ anh cũng như các bà vợ khác, giận dữ quát tháo, cắn nhả hay sa sả những câu không ra gì thì có khi anh lại cảm thấy thoải mái hơn là cam chịu một cách quá dễ dàng như thế. Cái tính cách cam chịu đến mức như chuyển thành trầm cảm đó của vợ làm anh thấy nghẹt thở. Không phải anh không biết rằng đức tính hiền lành, yếu đuối đó của vợ là sự cố gắng khôn cùng để hiểu và thông cảm cho anh. Còn không phải anh không biết mình vô trách nhiệm và ích kỷ chỉ biết đến mình. Nhưng lúc này đây, sự nhẫn nại và tử tế của vợ làm anh ghen lại, nó càng làm anh muốn ngụy biện rằng chính vì thế mà anh ngày càng trở nên tồi tệ hơn.

Vòng xoáy của những cảm xúc đan xen giữa cảm giác tội lỗi, hối hận và lưỡng lự qua đi, anh bấm số điện thoại di động của J theo kế hoạch.

- Anh hả? Tối nay anh có đến không?
- Không.

Anh trả lời.

Hôm qua thức cả đêm rồi. Hôm nay định nghỉ ngơi chút.

- Thế à.

Đó là J, phong thái trẻ trung, đầy tự tin và phóng khoáng đúng với tuổi ngoài hai lăm. Cơ thể J không hẳn khỏe khoắn, gầy gầy nhưng rắn rỏi, anh cởi bỏ lớp quần áo của cậu ta trong trí tưởng tượng của mình. Có vẻ được đây.

- Cậu phải giúp anh việc này nhé.
- Việc gì vậy anh?
- Mai có thời gian không?
- Ngày mai em có hẹn buổi tối.

Trong khi J vẫn chưa hiểu ngô khoai thế nào, anh chỉ cho J vị trí phòng làm việc của M.

– Chỉ cần hai tiếng buổi chiều là được thôi, không cần đến tối đâu.

Nói xong anh đổi ý.

Hôm qua câu bảo muốn xem tác phẩm của anh phải không?

– Vâng, tất nhiên là muốn rồi – J hào hứng trả lời.

– Thế thì bây giờ anh sẽ đến đó.

Anh ngắt điện thoại.

Anh kỳ vọng sẽ khơi dậy được trí tò mò và sự hài lòng về đoạn băng mình đã biên tập suốt đêm ở J – một stylist kỹ tính. Hơn nữa lại là người làm việc cùng phòng nhờ, người có tính cách như J sẽ khó mà từ chối dễ dàng. Tuy vẫn chưa chắc chắn nhưng anh linh cảm sẽ khả quan.

* * *

J đến sớm hơn giờ hẹn. Vốn là người bình thản giống như câu nói cửa miệng *cứ từ từ* của cậu ta, hôm nay bỗng nhiên trông J nóng ruột lạ thường.

– Em run quá.

Pha cho J một ly cà phê, anh lại thử tưởng tượng hình ảnh J khóa thân. Linh cảm rất tốt. Có vẻ hợp với cô ấy lắm.

– Xem xong đoạn băng chiều hôm đó, J đầy hưng phấn.

– Không thể tin được... đầy tính mỹ thuật! Làm thế nào anh có thể làm được cái này? Thế mà trước đây em cứ nghĩ anh là người hơi đơn giản... oài, xin lỗi anh nhé.

Trong giọng nói và ánh mắt J anh thấy rất rõ cảm tình mà thường ngày không cảm nhận được.

– Làm cách nào mà anh thay đổi đến thế? Cái này, nói thế nào nhỉ... giống như có một người khổng lồ nào đó nhắc bổng anh lên, đưa sang một thế giới hoàn toàn khác vậy... chao ôi, những sắc màu!

Tuy anh không hài lòng lắm với cách thể hiện sáo rỗng đầy cảm tính vốn rất đặc trưng của anh chàng J trẻ tuổi, nhưng anh nghĩ cậu ta đã đúng. Tất nhiên trước đây anh cũng có cảm nhận được vẻ đẹp của sắc màu, nhưng chúng chưa bao giờ tuôn trào mãnh liệt trong anh như bây giờ, đến mức dường như không thể kìm nén thêm được nữa. Một cảm xúc rất mới mẻ mà trước đây anh chưa từng được cảm nhận.

Mình thật u tối, đã có lúc anh cảm thấy điều đó. Đúng như vậy, anh rất u tối. Chỗ nào tăm tối chỗ đó có anh. Gần như anh không thể quay trở lại thế giới đẹp đẽ yên bình trước đây được nữa. Có lẽ anh đã vĩnh viễn mất đi niềm hạnh phúc do sự yên bình đó mang lại. Nhưng anh lại không thể cảm nhận được sự mất mát đó. Chỉ riêng việc chịu đựng sự đau khổ và kích thích mãnh liệt mà khoảnh khắc này đem lại cũng đã quá khó khăn với anh.

Được sự khích lệ của J, cuối cùng anh cũng nói được điều muốn nói với khuôn mặt đỏ lựng. Anh đưa cho J xem sổ vẽ phác thảo và chương trình biểu diễn múa... và nhờ J làm người mẫu nam. J sững sốt trong giây lát.

– Tại sao cứ phải là em? Người mẫu chuyên nghiệp cũng nhiều mà, cả diễn viên kịch nữa.

– Thân hình cậu rất hợp. Người chuẩn quá lại không hợp, cậu là được nhất.

– Anh bảo em phải làm thế với cô gái kia hả. Em không làm được.

J giã nảy, anh năn nỉ, dọa dẫm, rồi cả dụ dỗ để thuyết phục cậu ta.

– Sẽ không ai biết cả. Không thấy mặt đâu. Mà cậu không muốn gặp thù cô gái này sao? Chuyện này cũng có thể gây được cảm hứng cho công việc của cậu nữa đây.

J nói sẽ suy nghĩ một đêm và sáng hôm sau đã gọi điện đồng ý. Nhưng có một điều anh vẫn chưa nói ra – nội tâm anh muốn có được cảnh thật sexy, điều mà không ai có thể tưởng tượng được.

* * *

– ... hơi muộn anh nhỉ?

J hỏi anh, mắt nhìn ra hướng cửa sổ. Cậu ta không hỏi thì anh cũng bắt đầu cảm thấy sốt ruột. Cô ấy nói chắc chắn sẽ tự tìm đến được nên anh không ra tàu điện ngầm đón mà ngồi đợi.

– Không hiểu nữa, để anh ra thử xem sao.

Khi anh đứng lên xỏ tay vào chiếc áo khoác thì có tiếng ai đó gõ vào cửa kính mờ.

– À, đến rồi đây.

J đặt ly cà phê xuống.

Lần này cô vẫn mặc chiếc quần bò giống như lần trước nhưng là với chiếc áo len dày màu đen. Chắc cô mới gội đầu nên mái tóc đen nhánh không nhuộm vẫn còn ướt. Cô nhìn thấy anh trước, rồi nhìn J, hơi mỉm cười. Cô vuốt tóc, nói:

– Sợ hoa vẽ trên cổ bị xóa mất... em phải gội cẩn thận đấy.

J mỉm cười, vẻ bề ngoài xuềnh xoàng đến bất ngờ của cô dường như đã làm cho J bớt căng thẳng.

– Cởi đồ đi.

– Em á?

J tròn mắt.

– Đây vẽ xong hết rồi, chỉ còn vẽ cho cậu nữa thôi.

J cười gượng gạo rồi quay người lại cởi áo.

– Phải cởi nốt cái quần nữa chứ.

J lóng ngóng rồi cũng cởi xong chiếc quần lót và cả tất. Đúng như dự đoán, một cơ thể mảnh dẻ không cơ bắp, không cháy sệ hiện ra. Trừ chỗ phần lông rậm rạp ra, da thịt từ rốn trở xuống đùi rất trắng và trơn láng. Anh bỗng thấy ghen tị với cơ thể của J.

Cũng như từng làm với cô, anh bảo J nằm sấp rồi bắt đầu vẽ hoa từ gáy cậu ta. Lần này anh chọn tông màu xanh. Những bông tú cầu ánh tím nhạt

rơi lá tả, tạo cảm giác như bị gió cuốn được anh vẽ thật nhanh bằng nét bút to nhất có thể.

– Năm thẳng ra.

Lấy chỗ đó của J làm trọng tâm, anh vẽ một bông hoa thật to màu đỏ sẫm như màu huyết dụ ở chính giữa, cái vùng giữa thân người ấy trông hết như đài hoa màu đen và cái dương vật là nhị hoa. Cô ngồi trên sofa chăm chú theo dõi công việc của anh. Khi dừng cây bút lông anh phát hiện ra dương vật của J hơi cương lên.

Anh quay đầu đứng dậy, thay cuộn băng vẫn còn dung lượng khá nhiều băng cuộn mới. Anh quay lại, nói với cô:

– Cởi đồ ra đi.

Cô cởi quần áo. Hôm nay trời không sáng bằng hôm trước, bông hoa màu cam giữa ngực sáng rực rỡ. Trái ngược hẳn với J, thái độ của cô rất thản nhiên. Cứ như thể cô muốn nói rằng *cởi quần áo tự nhiên hơn là mặc nó vậy*. Anh thoáng thấy khuôn mặt J – lúc này đang ngồi bó gối – trong giây lát bỗng tối sầm lại.

Anh không bảo nhưng cô đã đi đến bên cạnh J. Cô cũng ngồi bó gối trên tấm thảm trắng như bắt chước dáng vẻ của J. Khuôn mặt lặng im của cô và cơ thể rực rỡ tạo nên một sự đối lập lạnh lùng.

– Giờ làm thế nào đây anh?

J hỏi.

Có lẽ do áp lực tâm lý phải là người làm chủ tình huống nên mặt J đỏ lựng.

– Để cô ấy ngồi lên đầu gối.

J không biết cô là em vợ anh nên anh nói năng một cách thoải mái. Sau đó anh cầm máy quay tiến sát tới họ.

Cô ngồi lên đầu gối của J, anh khẽ kêu lên.

– Kéo cô ấy gần vào.

J kéo vai cô vào bằng đôi tay run run.

– Trời ạ, chưa làm thế bao giờ à! Diển một chút đi. Chạm vào ngực đi!

J lấy tay quệt trán. Lúc đó cô từ từ quay lại phía sau, ngời hướng mặt vào J. Một tay cô kéo ôm lấy cổ J, tay kia bắt đầu sờ lên bông hoa đỏ vẽ trên ngực J. Chỉ còn nghe tiếng hơi thở của ba người, không thể ước chừng được bao nhiêu thời gian đã trôi qua nữa. Ngực J đã dần săn lại, cái “nhị hoa” cũng căng lên. Còn cô cứ như thể đã xem trước quyển vẽ phác thảo của anh vậy, cô quấn lấy cổ mình vào cổ J giống như đôi chim đang tình tứ.

– Tốt lắm. Rất tốt.

Anh quay cảnh đó ở nhiều góc độ. Cuối cùng anh cũng tìm được góc quay đẹp nhất.

– Tốt lắm... tiếp tục đi. Cứ thế nằm xuống đi.

Cô nhẹ nhàng đẩy ngực J xuống, nằm lên tấm thảm. Duỗi hai tay, cô mân mê từng lớp từng lớp lá đỏ ở phía bụng dưới của J. Anh cầm máy quay ra phía sau cô, quay những bông hoa ánh tím trải trên lưng cô và vết chàm Mongolia đang rung rung theo nhịp chuyển động của cô. Đây rồi, anh căn răng nhủ thầm. Giá như có thể đi xa thêm chút nữa...

Có lẽ do quá bối rối nên mặt J nhăn nhó. Cô từ từ úp người xuống, chống ngực mình lên ngực J. Rồi cô lại đưa hông cong lên hư không. Anh quay cơ thể họ ở phía trực diện. Cái nhị hoa dựng lên ở khoảng không màu trắng giữa rốn của J và tấm lưng cong lên như con mèo của cô tạo ra cảm giác kỳ quái giống như những loài thực vật khổng lồ đang giao hợp. Khi cô từ từ dựng người lên định ngồi lên bụng dưới của J, anh lắp bắp nói:

– Này, hay là...

Anh lần lượt nhìn J và cô.

– ... hay là làm thật đi được không?

Khuôn mặt cô không hề dao động, nhưng J thì đẩy cô ra ngay và lui lại như người chạm phải lửa. Anh ôm đầu gối để che phần dưới và nói.

– Cái gì, anh định quay phim khiêu dâm đấy à?

– Nếu không muốn thì không làm cũng được, nhưng ý anh là nếu có thể một cách tự nhiên thì...

– Thôi đi, em không làm nữa.

J đứng dậy.

– Từ từ, khoan đã, anh sẽ không yêu cầu nữa. Chỉ cần làm như này giờ thôi.

Anh túm lấy vai J. Chắc anh quá tay bóp hơi mạnh nên J kêu lên, đẩy tay anh ra.

– Nào... đừng có thế chứ.

Dường như cảm xúc của J cũng hơi chùng xuống trước giọng nói khẩn khoản, cấp thiết của anh.

– Em cũng hiểu... vì em cũng là người trong nghề. Nhưng không làm thế được. Cô này rồi sẽ thế nào. Có vẻ như cô ấy không phải gái điếm hay hạng người đó, mà dù có là gái đi chăng nữa thì đâu phải cứ làm thế được đâu?

– Anh hiểu rồi, thật sự biết rồi. Xin lỗi cậu.

J quay lại tấm thảm, nhưng cảm giác hưng phấn đầy bản năng như trước đó đã hoàn toàn biến mất khỏi cơ thể. J nằm xuống ôm lấy cô với bộ mặt cứng đờ như người bị phạt. Khi cơ thể hai người chồng lên nhau như hai cánh hoa, mắt cô nhắm lại. Nếu J sẵn sàng làm việc đó thì chắc chắn cô cũng đồng ý mà không cần phải nói thêm lời nào. Anh biết điều đó.

– Cứ thế chuyển động cơ thể đi.

Chậm rãi J đưa cơ thể mình chuyển động ra vẻ như đang sexy. Anh nhìn thấy bàn chân cô đồng loạt co lên, hai tay ôm miết vào lưng J. Cơ thể cô sống động đầy hưng phấn đến mức át đi cả sự lạnh cảm toát ra từ cơ thể J. Cảm xúc quá ngấn ngùi, nhưng với J có lẽ sẽ là vô cùng khổ sở, trong mười phút ở cái tư thế đó, anh đã kịp ghi lại vào bằng những hình ảnh đẹp vô cùng ở những góc quay mà anh muốn.

– Thế đã được chưa?

J hỏi, mặt đỏ bừng đến tận trán không phải vì hưng phấn mà vì bối rối.

– Một lần nữa thôi... lần này là lần cuối.

Anh nuốt nước bọt khô khốc.

– Từ phía sau. Cho cô gái úp xuống. Thật sự đây là lần cuối, là cảnh quan trọng nhất, đừng có nói là không được đấy.

J bật cười mà nghe như tiếng khóc.

– Thôi đi, thế là quá đủ rồi. Chấm dứt trước khi quá lố. Cũng đủ để diễn tả lắm rồi. Thật sự bây giờ tôi mới hiểu tâm trạng của những diễn viên làm nghề này. Thật là kinh khủng!

Anh ngăn J lại nhưng J gạt phăng và bắt đầu mặc áo. Anh cẩn rắng, đứng nhìn tác phẩm của mình, vòng xoáy những bông hoa còn chưa ráo mực đang bị lấp đi bởi chiếc áo sơmi màu xám.

– Không phải là em không hiểu, nhưng anh cũng đừng chửi em là thằng hẹp hòi. Hôm nay em mới phát hiện ra em là người cổ hủ hơn em tưởng. Vì trí tò mò mà em nhận lời với anh nhưng quả thật là em không chấp nhận được. Điều đó cũng có nghĩa là em còn có phần phải cải tiến... nhưng trước mắt cần có thời gian. Xin lỗi anh nhé.

Những lời nói của J rõ ràng có chứa đựng sự chân thành, và dường như cậu ta bị tổn thương. Sau khi gạt đầu chào anh, J đưa mắt chiếu lệ sang cô đang đứng bên cửa sổ rồi thẳng bước ra phía cửa.

* * *

– Xin lỗi...

J khởi động xe ầm ỹ rồi phóng đi khỏi sân trước, anh nói lời xin lỗi khi cô đang lóng ngóng mặc áo len. Cô không trả lời. xỏ chân vào chiếc quần bò, định kéo khóa lên rồi lại thôi, cô ngửa mặt lên buột miệng cười.

– Sao lại cười?

– Ướt hết rồi...

Anh thảng thốt nhìn cô, đầu óc thần ra như mới bị ai giáng cho một đòn. Cô đứng lom khom về mặt lúng túng vô cùng như thể không biết xử lý cái khóa như thế nào, kéo lên hay kéo xuống. Đến lúc đó anh mới nhận ra là mình vẫn cầm trên tay chiếc máy quay. Anh đặt máy quay xuống, vội vàng bước ra phía mà chỉ ít phút trước đây J đã bước ra và khóa cửa lại. Như vẫn sợ khóa một lần chưa đủ, anh khóa cả chốt trên. Anh đi như chạy tới ôm cô rồi đẩy cô lên tấm thảm. Cô nói khi anh kéo cái quần bò xuống đến đầu gối:

– Không được.

Không chỉ từ chối bằng lời, cô đẩy mạnh anh ra, đứng dậy vội vàng kéo quần mặc vào. Anh nhìn cô kéo khóa, cài chiếc khuy chắc chắn lại. Anh đứng dậy đẩy cơ thể vẫn còn nóng hổi của cô vào tường, ấn môi, đẩy lưỡi vào nhưng cô lại thẳng thừng đẩy anh ra.

– Tại sao lại không được? Vì anh là anh rể của em à?

– Không phải thế.

– Em bảo ra ướm hết còn gì...

– ...

– Hay em thích cậu ta?

– Không phải vậy, mà là hoa...

– Hoa?

Thoáng chốc khuôn mặt cô trắng bệch đến phát sợ. Môi dưới bị cắn đỏ ửng, run rẩy lúc thấy lúc không. Rồi từ từ cô nói:

– Thật sự lúc đó em đã rất muốn làm... em chưa từng muốn như thế bao giờ. Những bông hoa phủ trên người anh ta... chúng làm em không thể chịu được, chỉ thế thôi.

Anh đứng nhìn cô quay lưng, bước chân quả quyết hướng ra cửa. Anh hét lên khi cô xỏ chân vào đôi giày thể thao.

– Nếu thế thì...

Anh thấy giọng mình như tiếng gào thét.

– Nếu anh vẽ hoa lên người thì em sẽ chấp nhận phải không?

Cô quay lại nhìn anh chăm chăm. Ánh mắt như đang nói *Tất nhiên rồi, không có lý do gì để từ chối cả.*

– Rồi quay... chuyện đó nhé?

Cô cười, hững hờ, như thể không có gì phải từ chối, cũng hoàn toàn không cảm thấy cần thiết phải làm thế. Hay phải chăng, như đang lặng lẽ cười nhạo điều gì đó.

* * *

Giá như chết quách đi được thì tốt biết mấy.

Giá như chết quách đi được thì tốt biết mấy.

Thế thì chết đi.

Chết quách đi.

Anh ôm lấy vô lăng, không biết tại sao nước mắt lại chảy, mấy lần định cho cần gạt nước chạy, rồi lại giật mình nhận ra đó là mắt mình chứ không phải kính ô tô. Anh không thể hiểu nổi tại sao câu nói *Giá như chết quách đi được thì tốt* lại cứ liên tục bật ra trong đầu anh như một câu thần chú. Anh cũng không thể hiểu được lý do tại sao giống như có một con người khác trong anh nghe được câu đó, rồi liên tục trả lời *Thế thì chết đi*. Anh cũng không thể biết lý do tại sao những lời nói hết như đoạn đối thoại của ai đó lại như câu thần chú làm cho cơ thể đang run lên bần bật của anh bình tĩnh trở lại.

Cả lồng ngực, mà không, toàn thân anh như đang bị thiêu đốt, anh mở toang cửa kính hai bên. Trong gió đêm và âm thanh ồn ã của xe cộ, anh rời khỏi làn đường tối tăm. Anh nhấn ga trong khi sự run rẩy lan truyền từ bàn tay ra toàn thân khiến cho cà hàm răng va vào nhau. Mỗi lần nhìn đồng hồ tốc độ anh lại giật mình kinh ngạc, dụi mắt bằng đôi tay lầy bầy.

* * *

Khoác chiếc áo len trắng bên ngoài chiếc đầm dài màu đen, P đi bộ tới từ cổng chính của khu chung cư. Sau bốn năm yêu nhau, P chia tay anh và lấy một người bạn học cùng cấp một đã đỗ kỳ thi tư pháp quốc gia. Tuy được chồng hậu thuẫn về kinh tế nhưng cô cũng có một công việc riêng khá thành công: vài lần mở triển lãm cá nhân, và được các nhà sưu tập ở Gangnam ưu ái đến nỗi P luôn phải nghe những lời nói ác khẩu và đổ kị của những người xung quanh.

P nhận ra ngay chiếc xe đang bật đèn sáng cả trước và sau của anh. Anh hạ kính xe xuống nói với cô:

– Lên đi.

– Ở đây nhiều người biết em lắm, kể cả ông bảo vệ, rốt cuộc thì có chuyện gì vào giờ này đây?

– Cứ lên xe đi đã, anh có chuyện muốn nói.

P đành phải leo lên chiếc ghế cạnh anh.

– Lâu quá mới gặp, xin lỗi vì anh liên lạc đột ngột quá.

– Phải, lâu quá rồi. Nhưng không giống anh chút nào. Gọi vì nhớ em thì chắc chắn không phải rồi.

Anh nóng ruột vuốt trán rồi nói:

– Anh có việc nhờ em.

– Anh nói đi.

– Chuyện hơi dài, đến phòng làm việc của em đi, gần đây thôi đúng không?

– Đi bộ năm phút thôi... nhưng sao, có việc gì?

P nóng ruột muốn nghe ngay câu trả lời nên hơi cao giọng. Bỗng nhiên anh thấy khoái cái tính khí đặc trưng của những người phụ nữ mạnh mẽ mà trước đây anh đã từng e ngại. Anh thấy muốn ôm P ngay tức thời. Nhưng dẫu sao đó chỉ là chút tình cảm xưa cũ còn đọng lại. Trong con người anh giờ chỉ còn nỗi khát khao như ngọn lửa bị đổ dầu đối với cô em vợ mà khi

nãy anh đưa về phòng trọ. “Đợi nhé”, anh nói với cô em vợ rồi quay đi. “Ở đó đợi chút, anh quay lại ngay”, rồi anh chạy đến đây. Để tìm một người duy nhất có thể vẽ được theo cách mà anh muốn, người biết rõ cơ thể anh, và người ít nhất cũng nhận lời giúp anh lần này.

– May mà hôm nay chồng em phải trực đây.

Vừa nói P vừa bật đèn phòng làm việc.

– Đưa em xem bản phác thảo mà lúc nãy anh nói.

P xem rất kỹ những bản phác thảo mà anh đưa ra với vẻ mặt rất nghiêm túc.

– Hay đấy. Thật đáng ngạc nhiên. Em không ngờ anh lại hứng thú với công việc này. Nhưng...

Tay mân mê chiếc cằm hơi sệ, P tiếp lời:

– Nhưng không giống anh tí nào. Liệu anh có dám công bố cái này không? Anh từng có biệt danh là “cha cố của tháng năm” mà. Một cha cố đầy lý trí, một thầy tu cương trực... em cũng từng thích hình ảnh đó.

P nhìn anh chăm chú qua cặp kính sừng.

– Anh giờ cũng định làm mới mình đây à? Nhưng cách làm mới này liệu có táo bạo quá không? Tất nhiên em không phải người có tư cách nói anh nên hay không...

Không muốn bị lung lay bởi cuộc tranh luận với P, anh bắt đầu lẳng lẳng cười áo.

Thoáng tỏ ra kinh ngạc, nhưng rồi P lấy màu ra pha vào bảng màu như từ bỏ ý định ngăn cản anh. Vừa chọn bút cô vừa nói:

– Lâu lắm mới thấy *bo đi* anh.

May mà P không cười. Mà giả sử P có vô tình cười, không có ý gì, thì anh cũng coi đó là sự chế nhạo kinh khủng.

P rất cẩn trọng, từ từ vẽ lên người anh. Nét bút lạnh, cảm giác nhồn nhột, tê tê giống như một màn dạo đầu tới tấp vô cùng hiệu quả.

– Em sẽ cố để không lộ ra style của em. Anh hiểu chứ, em thích hoa nên cũng vẽ nó nhiều... Phong cách của anh rất mạnh mẽ, em sẽ cố gắng tái hiện cái đó.

Cuối cùng, khi P nói “Có lẽ xong rồi đây” thì đã quá nửa đêm từ rất lâu.

– Cảm ơn em.

Anh nói khi cơ thể run lên vì ở trần lâu trong không khí lạnh.

– Giá như có gương thì em sẽ cho anh xem, nhưng em không mang gương đến đây.

Anh cúi xuống nhìn những bông hoa đỏ to đùng vẽ trên khắp chân, bụng và bộ ngực đang nổi đầy gai ốc của mình.

– Anh thích lắm, em vẽ đẹp hơn cả anh.

– Không biết anh có ưng đấng sau không. Trong phác thảo thấy có vé như anh đặt trọng tâm vào phía sau thì phải.

– Chắc sẽ đẹp thôi, em vẽ mà.

– Em đã cố gắng tối đa để làm giống cách vẽ của anh, nhưng hình như cũng hơi lộ phong cách của em thì phải.

– Cảm ơn em nhiều lắm.

Đến khi đó P mới mỉm cười.

– Thật ra lúc này anh cởi áo, em đã hơi hưng phấn...

– Nhưng sao?

Anh cuống cuống cài áo, hờ hững hỏi lại. Mặc cả áo khoác vào cái lạnh mới dịu xuống đôi chút nhưng người anh vẫn cứng đờ vì lạnh.

– Nhưng không hiểu sao bây giờ...

– Bây giờ làm sao?

– Tội nghiệp. Nhìn cả người anh toàn hoa... bỗng em thấy anh thật đáng thương. Trước đây chưa bao giờ em cảm nhận điều đó từ anh.

P tiến đến gần cài nốt chiếc cúc áo trên cùng ở sơmi cho anh.

– Dù sao cũng phải hôn em một cái chứ, giữa đêm hôm gọi người ta thế này...

Trước khi P có thể nghe câu trả lời thì môi anh đã chặn lấy môi cô. Ký ức về hàng trăm nụ hôn trước đây trùn lên môi anh. Hình như anh đã khóc, nhưng không rõ là vì ký ức đó, vì tình bạn, hay vì chính nỗi sợ hãi trước cái ranh giới mà ngay lúc này anh đang định vượt qua.

* * *

Vì đã quá muộn nên thay vì bấm chuông, anh gõ cửa nhẹ nhẹ. Trước khi đợi trả lời anh thử mở cửa. Đúng như anh dự đoán, cửa mở.

Anh bước vào căn phòng tối om. Ánh đèn hắt vào qua cửa kính ban công nên cũng không đến nỗi không nhận biết được mọi vật. Nhưng chân anh vấp ngay phải chiếc dép.

– ... đang ngủ hả?

Anh bỏ những máy móc quay phim đang đeo trên vai xuống thềm nhà. Anh cởi giày, bước thêm vài bước về hướng chiếc đệm thì nhìn thấy bóng người mờ mờ ngời dậy trong bóng tối. Tuy tối nhưng anh cũng nhận ra là cô đang ở trần. Anh đến gần khi cô đã ngồi thẳng người lên.

– Bật đèn nhé?

Giọng anh thở ra khô khốc. Câu trả lời của cô thật nhẹ:

– Mùi thơm quá. Mùi của màu nước.

Anh bật tiếng kêu, chạy về phía cô. Quên hết cả đèn chiếu, máy quay, chỉ có nỗi hưng phấn tột độ đang trào lên, nuốt lấy anh.

Anh găm gù, đẩy cô nằm xuống. Một tay vờn vò bộ ngực, tay kia cởi nút áo sơmi của mình, anh miết lấy mũi, môi cô. Những chiếc cúc phần dưới thì cứ thế bị kéo cho bung ra.

Anh đi vào trong cô. Anh nghe thấy từ đâu đó phát ra tiếng kêu rên kỳ quái vô cùng, giống như tiếng hỗn hển của loài thú nào đó, khi nhận ra đó là

tiếng của chính anh, anh bỗng rùng mình. Từ trước đến nay anh chưa bao giờ phát ra tiếng khi quan hệ. Bởi anh nghĩ chỉ có phụ nữ mới làm vậy. Anh phóng như điên dại vào cơ thể đã ướt đẫm, đang cuộn lại với độ co giãn đến phát sợ của cô.

* * *

– Xin lỗi em.

Anh đưa tay vuốt khuôn mặt chìm trong bóng tối của cô và nói. Thay cho câu trả lời, cô hỏi:

– Bật đèn được không anh?

Giọng nói rất bình tĩnh.

– Để làm gì?

– Em muốn nhìn thật rõ.

Cô đứng dậy đi về phía công tắc đèn. Do là cuộc giao hoan từ một phía trong vòng chưa đầy năm phút nên trông cô hoàn toàn không có vẻ gì mệt mỏi.

Căn phòng đột nhiên bừng sáng làm anh phải lấy hai tay che mắt. Một lát sau khi đỡ chói mắt anh mới bỏ tay xuống. Anh thấy cô đang đứng dựa vào tường. Những bông hoa trải ra trên người cô vẫn đẹp y nguyên.

Bỗng anh cảm thấy tự ti, lấy bàn tay ấn cái bụng dưới chày sệ của mình xuống.

– Anh đừng che... đẹp lắm. Cánh hoa trông như đang nhăn lại.

Cô từ từ tiến đến gần, cúi thật sát xuống người anh. Cô duỗi tay, bắt đầu mân mê những bông hoa trên ngực anh như đã làm với J.

– Khoan đã.

Anh đứng dậy, bước ra phía hiên cửa. vẫn trong tình trạng ở trần như vậy, anh lắp chân máy thật thấp, cố định máy quay. Dựng chiếc đệm lên, đẩy lùi ra ngoài ban công, trải tấm thảm trắng mà anh mang đến xuống sàn. Giống như ở phòng làm việc của M, anh lắp đèn chiếu đặt ở phía dưới chân.

– Em nằm xuống đi.

Cô nằm xuống. Anh ước chừng vị trí nơi cơ thể hai người sẽ nằm rồi điều chỉnh hướng máy quay.

Cô nằm dài dưới ánh đèn chói lóa. Một cách thận trọng, anh đặt chông cơ thể mình lên trên người cô. Cũng giống như cơ thể cô và cơ thể J, cơ thể hai người lúc này đây giống như những bông hoa đang chông lên nhau.

Cứ mỗi lần đổi tư thế anh lại điều chỉnh vị trí máy quay. Khi làm tư thế từ phía sau mà J đã từ chối, anh quay trước cận cảnh thật lâu phần hông cô đang nằm úp xuống. Sau đó anh vừa thể hiện động tác từ phía sau vừa trực tiếp theo dõi hình ảnh qua màn hình ở bên ngoài.

Tất cả đều hoàn hảo. Hệt như phác thảo. Cảnh bông hoa màu đỏ của anh mở ra khép lại trên vết chàm Mongolia của cô được lặp đi lặp lại nhiều lần. Anh rùng mình. Man rợ nhất, nhưng đồng thời cũng là sự kết hợp của những hình ảnh đẹp nhất. Mỗi lần nhắm mắt anh lại cảm thấy ánh xanh của dòng nước nhựa nhựa từ cây cỏ chảy ra, ướt đầm từ bụng đến đùi anh.

Tư thế cuối cùng là anh nằm còn cô trườn người lên trên. Anh cũng để máy ở góc quay bắt được vết chàm xanh.

Mãi mãi, cứ thế này mãi mãi... – khi người anh run lên với cảm xúc thỏa mãn tột độ thì cũng là lúc tiếng khóc của cô vỡ òa. Trong gần ba mươi phút không hề có một tiếng rên, chỉ đôi lúc khẽ run rẩy bờ môi, luôn nhắm nghiền mắt, cơ thể cô đã truyền tới cho anh sự sung sướng tuyệt vời. Giờ phải kết thúc thôi. Anh nhồm người dậy, vừa ôm cô vừa dịch đến gần máy quay, lóng ngóng vươn tay tắt máy.

Hình ảnh này không cho phép có kết thúc mà nó phải lặp đi lặp lại. Trong im lặng, trong niềm hoan lạc ấy, mãi mãi, thế cho nên phải dừng quay ở đây. Chờ cho tiếng khóc của cô dịu đi, anh đặt cô nằm xuống. Mấy phút cuối cùng đã làm rãng cô va vào nhau, cô thở hồng hộc và bật ra tiếng hét to “dừng lại”..., và cô lại khóc.

Rồi tất cả chìm trong tĩnh lặng.

* * *

Trong ánh sáng xanh thẫm của đêm tờ mờ sáng, anh mãi vuốt thật lâu trên lông cô.

– Giá như cái này chuyển sang lưỡi anh được thì tốt.

– ... Cái gì cơ?

– Vết chàm Mongolia này này.

Cô tỏ ra hơi ngạc nhiên, quay người nhìn anh.

– Sao mà nó vẫn còn lại trên lông nhỉ?

– ... Không hiểu nữa, em cứ tưởng mọi người ai cũng như thế. Đến một hôm đi tắm ở nhà tắm công cộng em mới biết chỉ mình mình có.

Anh mân mê vết chàm bằng bàn tay đang ôm eo cô. Chợt anh có ý nghĩ muốn chia đôi vết chàm nhỏ như con dấu này. Muốn nuốt lấy cho nó tan ra, cho nó chảy trong huyết quản anh.

– ... Bây giờ liệu có hết mơ không nhỉ?

Cô nói bằng giọng mơ hồ, lúc nghe lúc không.

– Mơ? À phải rồi, khuôn mặt... em bảo khuôn mặt ai ấy nhỉ?

Anh nói và cảm thấy cơn buồn ngủ đang kéo đến.

– Mặt gì? Mặt ai?

– ... Mỗi lần lại khác nhau. Có lúc là khuôn mặt rất quen, có lúc lại là khuôn mặt lạ hoặc lần đầu tiên thấy. Có lúc đẫm máu... lúc giống như thi thể thối rữa.

Anh cố nhướn mi mắt nặng trĩu nhìn thẳng vào mắt cô. Dường như cô không hề mệt mỏi, mắt long lên trong ánh sáng mờ của tảng sáng.

– Em nghĩ là do thịt.

Cô nói.

– Em tưởng chỉ cần không ăn thịt thì khuôn mặt đó sẽ không hiện ra nữa, nhưng không phải.

Nghĩ là phải tập trung vào lời cô nói nhưng ý chí của anh không thẳng nổi mí mắt cứ chực kéo xuống.

– Thế cho nên em biết rồi... Đó là khuôn mặt từ trong tâm trí em, khuôn mặt trong đầu óc em mà ra.

Những lời nói không ra đầu ra cuối của cô như thể bài hát ru, làm anh dần chìm sâu vào giấc ngủ.

– Bây giờ thì em không sợ nữa rồi... sẽ không sợ nữa.

* * *

Khi anh tỉnh dậy thì cô vẫn còn ngủ.

Nắng đã sáng bừng. Tóc cô xõa xượi như bờm con vật nào đó, tấm ga đệm nhả nhúm quần lầy nửa dưới thân cô. Mùi cay cay nồng nồng, vừa ngọt ngào nhưng lại trộn lẫn với mùi gì ngai ngái buồn nôn, mùi từ cơ thể cô hết như mùi sữa từ những đứa trẻ sơ sinh tràn ngập căn phòng.

Mấy giờ rồi nhỉ. Anh lôi chiếc điện thoại di động từ trong túi áo khoác bludông vớt bừa trên sàn. Một giờ chiều. Vậy là anh đã ngủ như chết đúng bảy tiếng đồng hồ. Trước tiên anh mặc quần vào, rồi anh định thu dọn máy móc nên xếp đên và chạc ba chân lại. Nhưng không thấy máy quay đâu cả. Anh nhớ là sau khi quay xong anh đã để riêng ra phía cửa để đi khỏi vương ngã, nhưng giờ nó đã biến đâu mất.

Hay phải chăng buổi sáng cô dậy rồi dọn nó đi đâu đó. Anh đi về phía bếp. Trước khi quay qua bồn rửa bát ở phía sau bức tường, đập vào mắt anh là một vật trắng mờ trên sàn nhà. Cuộn băng 6mm. Lạ thật, anh nhặt lên và quay lại, đúng lúc đó anh phát hiện ra một người đàn bà đang úp mặt lên bàn ăn. Đó là vợ anh.

Chiếc cặp lồng buộc khăn đặt bên cạnh cô, điện thoại di động cũng nằm trong tay cô. Chiếc máy quay mở tung nằm lộn lộn dưới gầm bàn ăn. Chắc hẳn cô đã nghe thấy tiếng anh đi tới, nhưng cô vẫn không hề động đậy.

– Mình...

Không tin nổi vào tình huống đang xảy ra, anh thấy mặt mày xây xẩm.

– Mình à.

Lúc đó vợ anh mới ngẩng đầu đứng dậy. Anh hiểu ngay ra rằng, không phải cô định tiến đến phía anh mà là để ngăn anh không thể tiến đến cô. Vợ anh lẳng lặng cất lời:

– Lâu quá không thấy Yeong-hye liên lạc... nên trước khi ra cửa hàng em ghé qua. Hôm nay lại làm mấy món rau trộn nữa.

Giọng cô cực kỳ căng thẳng, nhưng trái lại dường như cô đang cố gắng giữ bình tĩnh để thanh minh với anh. Anh hiểu giọng nói đó. Giọng nói run rẩy, vừa chậm vừa thật nhỏ khi vợ anh muốn cố gắng che giấu cảm xúc của mình.

– ... Cửa mở nên em vào, thấy cả người Yeong-hye sơn vẽ nên em lạ quá... lúc đó anh quay mặt vào tường, người quần trong chần nên em còn chưa nhận ra.

Vợ anh vuốt tóc bằng bàn tay cầm điện thoại di động. Hai tay cô đang run lấy bầy.

– Tưởng Yeong-hye có bạn trai, thấy trên người nó thế lại tưởng phát bệnh lần hai. Em đã định bỏ đi... nhưng không biết người đàn ông là ai nên em nghĩ phải bảo vệ nó... Thấy ở ngoài cửa có chiếc máy quay quen quen, em tua lại bằng như trước đây anh dạy...

Vợ anh bình tĩnh nói từng câu một, anh cảm thấy toàn bộ dũng khí của cô được huy động để có được khả năng kiềm chế đó, cô tiếp lời:

– Em đã thấy anh ở đó.

Trong mắt cô hiện lên cả nỗi sợ hãi, tuyệt vọng, choáng váng đến không thể diễn tả bằng lời nhưng trái lại nét mặt cô trông vô cảm. Đến lúc này anh mới chợt nhận ra là nửa người để trần của mình làm cho vợ khó chịu nên vội vàng đảo mắt tìm áo sơ mi.

Anh xỏ vội chiếc áo vút ở phía buồng tắm vào cánh tay, và nói:

– Mình à, để tôi giải thích, tuy sẽ không dễ hiểu nhưng...

Vợ anh đột nhiên cắt lời anh bằng giọng rất to:

– Tôi gọi xe cấp cứu rồi!

– Cái gì?

Khuôn mặt thoáng tỏ vẻ ghê sợ, cô lùi ra sau tránh anh bước tới.

– Cả anh, cả Yeong-hye đều phải điều trị còn gì.

Phải mất vài giây anh mới hiểu được ý cô.

– ... Cô bảo tôi vào bệnh viện tâm thần hả?

Đúng lúc đó có tiếng sột soạt trên đệm. Cả anh và vợ như ngừng thở. Không một mảnh vải che thân, Yeong-hye bỏ tấm ga đứng lên. Anh nhìn thấy nước mắt vợ anh rơi.

– Đồ tồi.

Vợ anh nuốt nước mắt nói bằng giọng thật thấp.

– Cái đứa đầu óc vẫn chưa tỉnh táo thế kia... nó như thế mà...

Đôi môi ướm đẫm của cô run lên bần bật.

Lúc này cô em mới biết là chị đến, nhìn ra phía đó, khuôn mặt đờ đẫn. Ánh mắt vô cảm với tất cả mọi thứ. Thoạt đầu anh nghĩ ánh mắt cô giống như ánh mắt của một đứa trẻ. Ánh mắt như chứa đựng tất cả nhưng đồng thời cũng xóa bỏ tất cả, không phải là trẻ con thì không thể có được ánh mắt ấy. Mà không, có lẽ còn trước cả khi trở thành đứa trẻ, ánh mắt dường như chưa từng chứa đựng điều gì trong đồng tử.

Cô từ từ quay người, hướng về phía ban công. Mở cánh cửa khép hờ, gió lạnh cùng lúc ủa tới. Anh nhìn thấy vết chàm Mongolia màu tím nhạt của cô, ở đó có vết tích tinh dịch, nước miếng của anh đã khô dính lại như nhựa cây. Đột nhiên anh cảm thấy mình như người đã trải qua tất cả, đã già quá rồi, giờ có chết ngay đi cũng không còn gì đáng sợ nữa.

Cô thò bộ ngực màu vàng lấp lánh qua ban công, dang rộng đôi chân vẽ nhăng nhịt những lá cây màu vàng. Hệt như cô đang cố hòa mình với nắng và gió vậy. Anh nghe thấy tiếng còi xe cấp cứu tới gần, tiếng la, tiếng hét bật ra, tiếng thét của trẻ con, những âm thanh náo loạn của đám đông trước ngõ ùa ra. Nhiều tiếng bước chân chạy rầm rập lên cầu thang rất gần.

Ngay bây giờ anh có thể chạy ra cầu thang, rồi nhảy qua lan can mà cô đang đứng tựa kia, nhảy từ tầng ba xuống cho vỡ tan đầu. Anh hoàn toàn có thể làm thế. Để kết thúc mọi thứ. Nhưng anh đứng như bị đóng đinh vào chỗ đó, như để chứng kiến khoảnh khắc đầu tiên mà cũng là cuối cùng của đời mình, nhìn như hút hồn vào cơ thể lấp lánh của cô, hệt như những bông hoa đang vươn lên phấp phới, đó chính là hình ảnh mãnh liệt hơn bất cứ cảnh quay nào mà anh đã quay cả đêm qua.

Cây pháo hoa

Cô đứng nhìn con đường ướt đẫm mưa. Đó là bến xe buýt bên phía đối diện bến xe xã Ma-seok. Những chiếc xe chờ hàng to đùng kêu ầm ĩ phóng qua làn đường thứ nhất. Cơn mưa xối xả như muốn đâm thủng cả ô của cô.

Cô không còn quá trẻ. Cũng khó có thể gọi là đẹp. Nhưng cô có cái cổ rất xinh và đôi mắt dịu dàng. Cô trang điểm nhẹ nhàng tự nhiên, chiếc áo sơmi trắng ngắn tay trông rất giản dị. Nhờ cái nhân diện đoan chính đó mà cô dễ dàng gây thiện cảm với bất cứ ai, và cũng nhờ đó mà bóng tối lờ mờ ẩn trên khuôn mặt cô không đập vào mắt người ngoài.

Đôi mắt cô chợt lóe sáng giây lát vì từ xa xa hiện ra chiếc xe buýt mà cô đang chờ. Cô sải bước xuống làn đường xe đỗ. Chiếc xe đang lao vun vút giảm tốc lực lại.

– Xe có đi đến bệnh viện tâm thần Chuk-sung không ạ?

Người lái xe buýt tuổi trung niên gật đầu rồi vẫy tay ra hiệu cho cô lên. Trả tiền rồi tìm chỗ ngồi, mắt cô lướt qua khuôn mặt những người khách trên xe. Tất cả đang tập trung vào cô. Bệnh nhân hay người nhà bệnh nhân đây? Xem có gì khác thường không. Ánh nhìn của họ xen lẫn nghi ngờ và cảnh giác, tò mò và ghê sợ, đã quá quen với chuyện đó nên cô không hề bận tâm.

Nước từ chiếc ô gấp của cô chảy tong tỏng. Nền xe buýt ướt, đen bẩn nhớp nháp. Chiếc ô không che được hết nên quần áo cô thấm nước gần một nửa. Xe tăng tốc chạy trên đường mưa. Cô đi lùi vào phía trong xe, cố gắng giữ thăng bằng. Tìm thấy chỗ có hai ghế trống, cô ngồi cạnh cửa sổ. Lấy tờ khăn giấy trong túi ra, cô lau những giọt hơi nước đọng trên kính. Cô ngồi nhìn những dòng nước mưa xối xả tấp vào thành xe, ánh mắt đăm đăm chỉ có ở những người đã quá cô độc trong một thời gian dài. Ra khỏi xã Ma-seok, cánh rừng cuối tháng Sáu trải ra bên đường, chìm trong mưa lớn hệt như con thú khổng lồ đang phải nén tiếng gầm thét. Vừa tiến vào núi Chuk-sung

con đường trở nên nhỏ hẹp, ngoằn ngoèo, như thể có nghĩa là chiếc xe đang tiến vào khu vực mà cách đây ba tháng người ta phát hiện ra Yeong-hye – em gái cô. Cô nhắm mắt vẽ ra từng gốc cây đang run rẩy trong mưa, từng khoảng tối ẩn náu dưới đó rồi quay đầu ra Yeong-hye biến mất khỏi bệnh viện vào giờ đi dạo tự do từ hai đến ba giờ chiều. Lúc đó trời đầy mây đen nhưng không mưa, hôm đó là ngày bệnh nhân nhẹ đi dạo. Đến ba giờ chiều các y tá điếm danh thì không thấy Yeong-hye về. Lúc đó trời bắt đầu có vài giọt mưa. Báo động được phát tới toàn bộ nhân viên bệnh viện. Người ta nhanh chóng chặn đường có xe buýt và taxi đi qua. Trường hợp bệnh nhân mất tích thì có hai khả năng, một là xuống núi và đi sang phía Ma-seok, hai là đi sâu vào trong rừng.

Đến chiều muộn thì mưa mỗi lúc một nặng hạt. Mặt trời tháng Ba như càng lặn sớm hơn do thời tiết. Một người trong số các hộ lý chịu trách nhiệm chăm sóc Yeong-hye đã tìm thấy cô và cho rằng đây là một điều quá may mắn. Ở một chỗ trợ trợ trên sườn núi, Yeong-hye đứng bất động hết như một cái cây đang dẫm mình trong mưa.

Cô nhận được tin Yeong-hye biến mất vào lúc bốn giờ chiều hôm ấy, lúc đang ở cùng cậu con trai sáu tuổi Ji-woo. Thăng bé bị sốt gần bốn mươi độ sang đến ngày thứ năm nên lúc đó cô đang đưa con đi chụp phổi. Ji-woo đứng một mình trước máy chụp nhìn mẹ và người kỹ thuật viên ánh mắt đầy bất an.

– Cô Kim In-hye phải không ạ?

– Vâng, tôi đây.

– Cô là người nhà của cô Kim Yeong-hye phải không?

Đây là lần đầu tiên phía bệnh viện mà Yeong-hye nằm chủ động gọi cho cô. Trước đây chỉ có cô đặt hẹn thời gian đến thăm em, hoặc thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm xem tình hình em thế nào. Y tá thông báo việc mất tích bằng giọng nói cố che giấu sự hoảng hốt.

– Chúng tôi đang cố gắng hết sức đi tìm, nếu cô ấy có về gia đình thì làm ơn báo lại ngay cho chúng tôi.

Trước khi ngắt điện thoại cô y tá hỏi:

– Có khả năng cô ấy đến chỗ bố mẹ không?

– Chỗ bố mẹ tôi xa lắm... nếu cần thì tôi sẽ liên lạc ạ.

Cô gập điện thoại cho vào túi, chạy ra phòng chụp X-quang ôm lấy Ji-woo. Người thẳng bé nóng rức, mới chỉ mấy ngày mà nó nhẹ bẫng.

– Mẹ, con giỏi không mẹ?

Khuôn mặt thẳng bé đỏ ửng lên phần vì sốt, phần vì háo hức sắp được khen.

– Ừ, giỏi lắm, mẹ thấy con đứng im không động đậy tí nào cả.

Nghe bác sĩ nói không phải viêm phổi, cô bế con lên taxi về nhà. Cô vội vàng rửa ráy cho con, cho nó ăn cháo uống thuốc rồi cho đi ngủ sớm. Ruột gan cô không còn rảnh rỗi chút nào để đau đớn trước tin em gái mất tích. Con ốm đến ngày thứ năm cũng có nghĩa là ngày thứ năm cô không có được giấc ngủ tử tế. Nếu đêm hôm đó Ji-woo không hạ sốt thì sẽ phải nhập viện. Đề phòng tình huống gấp gáp, cô chuẩn bị thẻ bảo hiểm y tế và cả quần áo của Ji-woo cho vào túi, đúng lúc đó thì điện thoại reo.

– Tìm được rồi ạ.

– Thế thì may quá. Tôi sẽ đến thăm vào tuần tới ạ.

Tuy nói lời cảm ơn rất chân thành nhưng vì quá mệt mỏi nên giọng nói của cô chỉ trầm trầm bối rối. Phải đến khi dập điện thoại cô mới nhận ra rằng ngày hôm đó mưa trên toàn quốc, tức là cả ngọn núi nơi tìm thấy Yeong-hye cũng bị mưa xối xả.

Dù không được chứng kiến nhưng không hiểu sao cảnh tượng đó lại hiện lên rõ ràng với cô đến thế. Thức cả đêm ngồi chườm khăn lên trán cho con trai ngáy khò khò, đôi lúc cô rơi vào giấc ngủ mệt lả, cô nhìn thấy một cánh rừng trong mưa chập chờn như linh hồn. Mưa đen, rừng đen ướt đẫm, quần áo bệnh nhân trắng nhờ nhờ. Tóc ướt, sườn núi tối om. Yeong-hye đứng thẳng đờ như ma, cả người biến thành một tảng nước tối om. Cuối cùng đến

gần sáng, khi sờ trán con thấy một luồng hơi lạnh truyền đến bàn tay, cô ra phòng khách nhìn vô định vào ánh sáng xanh của bầu trời rạng sáng bên ngoài ban công.

Cô cuộn tròn người, lăn trên sofa tìm đến giấc ngủ. Phải cố ngủ lấy một tiếng trước khi Ji-woo thức dậy.

– Chị ơi, em đứng trồng cây chuối, từ người em mọc ra lá, từ tay em mọc ra cành... xuyên xuống lòng đất. Liên tục, liên tục... hự, hoa muốn nở ra từ háng em nên em phải mở chân ra, mở thật rộng...

Giọng Yeong-hye trong giấc mơ lúc đầu nghe rất nhẹ nhàng tình cảm, đoạn giữa trong trẻo thuần khiết như giọng một đứa trẻ nhưng đến đoạn cuối thì gằn lại như tiếng thú dữ đến mức không thể nghe được. Nỗi sợ hãi tột cùng chưa từng trải qua trong đời làm cô giật mình mở mắt, xong lại chìm vào giấc ngủ. Lần này cô thấy mình đứng trước gương trong buồng tắm. Máu chảy ra từ hốc mắt bên trái. Cô nhanh chóng lấy tay quệt nhưng không hiểu sao trong gương tay cô không thể cử động, chỉ biết đứng trân trối nhìn máu tươi chảy ra từ mắt mình.

Có tiếng ho của Ji-woo, cô bật dậy chạy vào phòng ngủ. Cố xóa đi hình ảnh Yeong-hye ngồi co quắp trong góc phòng đó từ cách đây rất lâu rồi, cô nắm lấy đôi tay nhỏ bé của Ji-woo đang chơi với trên không như đang đánh nhau... Giờ thì được rồi. Cô khẽ thì thào, nhưng không rõ là để dỗ dành con hay để tự trấn tĩnh.

* * *

Xe buýt dừng lại ở con đường có hai lối rẽ. Cửa trước mở, cô nhanh nhẹn bước xuống, mở ô. Khách xuống bến này chỉ có mình cô. Chiếc xe không chần chừ chạy tiếp, con đường mưa xa dần.

Qua sườn đồi theo con đường hẹp, rồi đi qua đường hầm chiều dài khoảng năm mươi mét sẽ thấy bóng dáng của bệnh viện nhỏ nằm ở giữa núi. Mưa đã thưa hạt hơn một chút nhưng vẫn xối xả. Cô cúi lưng xuống để gấp gấu quần, những bông cúc đại nậm rạp xuống nhựa đường. Cô sửa lại chiếc túi nặng trĩch đeo trên vai, cầm ô rảo bước về phía bệnh viện.

Bây giờ mỗi thứ tư hàng tuần cô lại đến để xem tình hình của Yeong-hye, nhưng trước khi phát hiện ra Yeong-hye mất tích vào cái ngày mưa gió đó thì mỗi tháng một lần cô lại đi qua con đường này. Mỗi lần đến cô lại mang nào hoa quả, bánh bột nếp, đậu phụ quẩn cơm..., con đường luôn yên tĩnh vì vắng bóng cả người lẫn xe cộ. Trong căn phòng cạnh phòng hành chính, Yeong-hye ngồi bên chiếc bàn bày đầy đồ ăn, miệng nhai như đứa trẻ đang trả bài. Cô vuốt tóc, cài ra sau tai cho em, Yeong-hye ngược mắt, lẳng lặng cười. Có những lúc cô tưởng như cuộc sống của Yeong-hye đã định hình như thế, không còn rắc rối nào nữa. Yeong-hye chỉ nói khi nó muốn nói, không thích ăn thịt cũng chẳng sao. Và thỉnh thoảng cô đến thăm em thế này cũng được.

Yeong-hye kém cô bốn tuổi. Có lẽ do khoảng cách tuổi khá gần mà chị em cô hiếm khi có chuyện hiếm tị. Họ lớn lên cùng với những trận đòn của người cha dữ dằn, và cô luôn phải để ý bao bọc, che chở Yeong-hye với trách nhiệm giống như tình mẫu tử. Chứng kiến sự trưởng thành của em gái từ khi gót chân còn lấm lem, sống mũi lấm tấm mồ hôi qua những mùa hè, cho đến khi em đi lấy chồng, lòng cô không ít lần khắp khởi. Chỉ có điều, thâm tâm cô hơi tiếc là càng lớn em gái càng ít nói. Nhiều lúc cô không thể đoán được tâm trạng của Yeong-hye, cô cảm thấy em mình giống như một người xa lạ.

Chẳng hạn như lần cô sinh Ji-woo, đến thăm đứa cháu đầu tiên ở bệnh viện, thay cho lời chúc mừng chị, Yeong-hye chỉ lẩm bẩm bảo “lần đầu tiên em thấy đứa trẻ bé như thế này... lúc mới sinh ra ai cũng thế này à”.

“Chị có ôm nó một mình đến chỗ mẹ ở làng J được không? Nếu sợ mệt thì em đi cùng nhé?”

Cảm ơn lời đề nghị tử tế của em, nhưng không hiểu sao lúc đó nụ cười không xuất hiện trên cái miệng trẻ con của Yeong-hye làm cô thấy em mình lạ lẫm quá. Và có lẽ Yeong-hye cũng cảm thấy cô lạ lẫm giống như vậy. Trước khuôn mặt u sầu quá mức của Yeong-hye, cô không biết trả lời thế nào. Thái độ đó hoàn toàn không giống với vẻ u sầu của chồng cô, nhưng

nó có điểm chung là đôi lúc làm cho cô mệt mỏi. Phải chăng vì hai người đó giống nhau ở chỗ cùng ít nói.

Cô đã vào đến đường hầm. Thời tiết làm cho bên trong đường hầm tối hơn ngày thường. Cô gấp ô lại. Bước về phía trước, cô nghe tiếng bước chân của mình vang lên. Giữa bức tường ẩm ướt tối om, một con mồi loang đốm rất to lần đầu tiên cô nhìn thấy bay ra. Cô dừng lại, nhìn theo cánh bay của nó. Con mồi chuyển chỗ bay lên đậu trên trần, dường như nhận ra có người đang quan sát mình, nó không di chuyển nữa.

Chồng cô rất thích chụp những thứ có cánh như thế. Từ chim, bướm, máy bay cho đến ruồi, muỗi. Những cảnh bay của chúng không hề liên quan đến nội dung tác phẩm của anh làm cho người ngoại đạo về mỹ thuật như cô đôi khi phải sửng sốt. Có lần cô hỏi anh “Sao lại có cảnh đó”. Đó là lúc xem đoạn phim vẽ cây cầu gãy, rồi cảnh đám tang và bỗng nhiên ở cảnh cuối cùng là bóng đen của một con chim từ từ bay lên không trung trong khoảng hai giây.

Anh trà lờ, “Cứ cho vào thế thôi, cho vào tự nhiên thấy lòng thoải mái hơn.”

Rồi sau đó là sự im lặng quen thuộc.

Liệu có khi nào cô gặp được con người thật của chồng trong sự im lặng tưởng như không bao giờ có thể chạm tới được đó không? Có lúc cô từng nghĩ biết đâu những tác phẩm của anh lại có thể cho cô khám phá được anh. Những video art mà anh thực hiện và đem triển lãm, ngắn hai phút cho đến dài một tiếng, dù đã cố gắng lắm, nhưng cô vẫn không thể hiểu được, thậm chí trước khi quen anh cô còn không biết đến sự tồn tại của lĩnh vực mỹ thuật đó.

Cô vẫn nhớ buổi chiều đầu tiên gặp anh. Người gầy ngoảnh, râu ria xồm xoàm, vai đeo chiếc túi máy quay nặng trĩu, anh tìm đến cửa hàng của cô. Cái cách anh đặt hai cánh tay trên tủ kính tìm lọ kem bôi sau khi cạo râu, trông như người bị kiệt sức. Đến mức cô cảm giác như anh sắp đổ ụp xuống

chiếc tử kính vậy. Vốn chưa từng có kinh nghiệm yêu đương, cô dụi dàng hỏi “anh ăn trưa chưa ạ?”, việc đấy đối với cô giống như một kỳ tích. Đường như anh hơi ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ ngược nhìn cô với ánh mắt mệt mỏi như thể ngay cả đến hơi sức để thể hiện sự ngạc nhiên cũng không còn nữa. Cô đóng cửa hàng, đi ăn trưa với anh, một phần vì hôm đó cô chưa ăn nhưng phần khác còn quan trọng hơn, đó là vì thái độ bất cần đặc biệt của anh đã khiến cho mọi sự cảnh giới trong cô tan biến hết.

Sau hôm đó, và cho đến lúc cưới, mặc dù cô đã rất cố gắng chăm lo cho anh nhưng lúc nào anh cũng mệt mỏi, lúc nào anh cũng bận bịu với công việc của mình. Hôm nào anh ở nhà thì trông cứ ngượng ngịu như khách vậy. Đặc biệt khi công việc không suôn sẻ thì sự im lặng của anh lại càng nặng nề đáng sợ hơn.

Không lâu sau cô ngộ ra một sự thật, người cần được nghỉ ngơi không phải là anh, mà chính là cô. Bởi dáng vẻ mệt mỏi của anh chẳng qua là một phiên bản hình ảnh của cô, rời khỏi nhà từ năm mười chín tuổi, một thân một mình không nhờ vả bất cứ ai để bươn chải với cuộc sống ở Seoul.

Cũng giống như bản thân cô không xác định được rõ ràng tình cảm của mình, cô không biết anh có tình cảm với cô không. Cô chỉ cảm nhận một điều rằng anh rất vụng về trong sinh hoạt đời thường nên anh phải dựa vào cô. Anh là người thẳng tính đến cứng nhắc, không bao giờ nói một câu nịnh nọt xã giao hay quá lời với bất kỳ ai. Nhưng với cô thì anh luôn nhẹ nhàng, chưa một lần nào anh dùng từ ngữ thô lỗ với cô, thậm chí anh còn nhìn cô với ánh mắt hàm chứa sự kính trọng.

– Anh không xứng đáng với em.

Trước khi cưới nhau, có lần anh nói với cô:

– Về hiền thực, dụi dàng, an định của em, một thái độ vô cùng tự nhiên với cuộc sống... tất cả những điều đó làm anh cảm động.

Những câu nói đó giống như lời thú nhận rằng không phải anh đang đắm chìm trong tình yêu với cô.

Có lẽ thứ anh thật sự yêu chỉ là những hình ảnh anh đã quay hoặc sẽ quay mà thôi. Sau khi lấy nhau, lần đầu tiên đến xem triển lãm của anh cô đã không khỏi ngạc nhiên, bởi cô không thể tin được người đàn ông trông mệt mỏi đến mức như sắp ngồi thụp xuống kia lại từng lang thang cùng máy quay nhiều nơi đến thế. Cô khó có thể tưởng tượng được anh lại có sự nhẫn nại bền bỉ, lòng kiên trì, dũng cảm mà đôi khi phải thể hiện để đạt được những thỏa thuận ở những địa điểm quay nhạy cảm. Hay nói cách khác, cô không thể tin được anh lại có thể đam mê đến thế. Giữa con người đời thường giống như con cá bị nhốt trong bể của anh với những tác phẩm đầy đam mê đó tồn tại một khoảng cách rõ ràng đến mức không thể gọi đây chính là một con người được.

Duy chỉ có một lần ở nhà cô, chứng kiến mắt anh lấp lánh đầy sức sống. Đó là khi Ji-woo qua một tuổi, bắt đầu lẫm chẫm được một chút. Anh lấy máy quay ra, quay Ji-woo bước đi chập chững giữa phòng khách ngập tràn ánh nắng. Anh quay cả cảnh Ji-woo ôm chầm lấy cô, cả cảnh cô thơm lên trán con. Anh nói:

– Làm cho mỗi bước chân của Ji-woo bước đến đâu hoa nở đến đó giống như phim hoạt hình của Miyajiki Hayaho được không nhỉ? Không, làm cho một đàn bướm bay theo hay hơn đây. À, nếu thế thì phải quay ở bãi cỏ mới đẹp.

Anh chỉ cho cô cách mở máy quay, cho cô xem lại đoạn phim vừa quay và nói bằng giọng nói hứng khởi:

– Hai mẹ con phải mặc áo trắng. À không, không được. Có khi ăn mặc thật lam lũ lại hay hơn. Đúng rồi, thế hay hơn. Buổi dã ngoại của hai mẹ con nghèo, mỗi bước chân chập chững của con có đàn bướm đủ sắc màu bay theo như một điều kỳ diệu...

Nhưng họ đã không đi đến được bãi cỏ, Ji-woo cũng lớn hơn, bước đi không còn chập chững nữa. Đoạn phim có đàn bướm bay theo mỗi bước chân của con chỉ còn lại trong tưởng tượng của cô.

Không biết từ bao giờ anh trông lại mệt mỏi hơn. Cả ban đêm và ngày cuối tuần anh cũng không về nhà, đóng đô ở phòng làm việc nhưng hình như không làm ra được tác phẩm nào. Cũng giống như những lúc anh lang thang ngoài đường cho đến khi đôi giày thể thao bẩn đen rồi mới quay về. Có lần tỉnh dậy lúc trời sắp rạng, cô đi ra phòng tắm thấy đèn sáng, giật bản mình. Không biết anh về từ khi nào, để nguyên cả quần áo, nằm co quắp trong bồn tắm không có nước.

– Nhà mình có bố không mẹ?

Sau khi anh bỏ đi Ji-woo thường hỏi cô như thế, nhưng thật ra đó cũng là câu hỏi mà cậu con trai hay hỏi vào buổi sáng từ lúc anh chưa bỏ đi.

– Không có. – Cô thường trả lời ngắn gọn như vậy. Rồi lại hạ giọng nói thêm:

– Không có ai cả. Chỉ có mẹ với con thôi. Cho đến bao giờ cũng chỉ thế thôi.

* * *

Tòa bệnh viện trong mưa trông thật cô độc. Bức tường xi măng màu xám sẫm bị ướt đẫm nước mưa nên trông lại càng tối tăm, xám xịt hơn ngày thường. Cửa sổ của những phòng bệnh trên tầng hai, tầng ba bị chặn bởi những song sắt. Vào ngày thường trời sáng, hiếm khi bệnh nhân thò mắt qua đó nhưng vào những ngày thời tiết như thế này lại thấy lác đác vài khuôn mặt xám ngoét của bệnh nhân ló ra ngắm mưa. Cô ngược nhìn lên tầng ba của tòa nhà có phòng của Yeong-hye, rồi bước qua cửa, đi về phía có phòng hành chính thông với phòng gặp mặt và căng tin.

– Tôi có hẹn gặp với bác sĩ Park In-ho.

Nữ nhân viên phòng hành chính nhận ra cô và chào. Cô ngồi xuống chiếc ghế băng dài sau khi gặp chiếc ô sũng nước. Trong lúc ngồi chờ bác sĩ xuống phòng gặp mặt, lần nào cũng vậy, cô luôn quay ra nhìn cây si trong khu vườn của bệnh viện. Đó là một cây lâu đời, tuổi thọ khoảng bốn trăm năm. Vào ngày trời quang mây tạnh, cái cây rất nhiều cành lá đỏ xòe ra,

đón ánh nắng mặt trời như muốn nói với cô điều gì, nhưng hôm nay trời chìm trong mưa gió, cây si cũng như một người trầm tĩnh, nuốt hết lời vào trong. Phần vỏ cây gần gốc già nua bị mưa ướt sũng, tối như đêm đen, những chiếc lá trên cành lặng lẽ, run rẩy chịu mưa. Trên cái nền đó cô bỗng thấy hiện lên hình ảnh của Yeong-hye chập chờn như ma quỷ.

Cô nhắm đôi mắt đỏ hoe hồi lâu rồi mới mở ra. Cái cây vẫn lặng lẽ im lìm như trước, đứng choán cả tầm nhìn của cô. Sau đêm hôm đó Ji-woo hồi phục và lại đi nhà trẻ, nhưng cô vẫn không ngủ được. Thế là đã suốt ba tháng trời, không hôm nào cô ngủ được liền mạch hơn một giờ đồng hồ. Khu rừng mưa tầm tối và giọng nói của Yeong-hye, khuôn mặt cô máu chảy ra từ mắt, tất cả cứ thay nhau vỡ vụn từng mảnh trong đêm dài.

Rốt cuộc cô từ bỏ ý định cố gắng dỗ mình vào giấc ngủ và ngồi dậy, lúc đó khoảng ba giờ. Rửa mặt, đánh răng, làm thức ăn, dọn dẹp từng góc ngách trong nhà xong nhưng cái kim đồng hồ cứ như bị đeo đá, không chịu chạy nhanh cho. Cuối cùng cô đi vào phòng anh, nghe những băng đĩa của anh để lại, chống tay lên hông, đi đi lại lại trong phòng như trước đây anh từng làm, rồi cô thử để nguyên quần áo, nằm co quắp trong bồn tắm, lần đầu tiên cô có cảm giác mình hiểu được anh. Có lẽ anh không còn đủ sức để cởi quần áo nữa. Cả sức để mở vòi, điều chỉnh nhiệt độ nước để tắm thì lại càng không có. Nhưng kỳ lạ thay, cô nhận ra một điều rằng chính cái không gian chật chội, sâu hóp ấy lại là nơi đem đến cảm giác ấm cúng nhất trong căn nhà hơn một trăm mét vuông ấy.

– Sai lầm bắt đầu từ đâu nhỉ?

Giây phút ấy cô tự thầm hỏi mình.

– Tất cả mọi chuyện bắt đầu từ khi nào nhỉ? Mà không, nó tan nát như thế từ bao giờ chứ?

Yeong-hye bắt đầu có vấn đề từ khoảng ba năm trước, khi bỗng nhiên chuyển sang ăn chay. Người ăn chay bây giờ không còn hiếm nữa, nhưng cái đặc biệt ở Yeong-hye là động cơ làm việc đó không rõ ràng. Nó sút cân đến độ không còn nhận diện được nữa, nó cũng gần như không ngủ được,

và ngày càng ít nói, không còn giao tiếp được nữa. Cậu em rể và tất nhiên là cả gia đình đều lo lắng khi thấy Yeong-hye như thế. Đợt đó đúng dịp cô chuyển căn hộ. Hôm cả gia đình tập trung để làm cơm tân gia ở nhà cô, bố đã tát Yeong-hye, rồi bóp mồm nó để nhét miếng thịt vào. Cô đã run bắn người như chính mình bị đánh vậy. Yeong-hye thét lên như con thú, nhổ miếng thịt ra, chop lấy con dao hoa quả và rạch cổ tay, cô chỉ biết đứng trân trân nhìn, người như hóa đá.

Không có cách nào ngăn lại sao? Cô tự hỏi. Lẽ ra phải ngăn bố lại. Lẽ ra phải ngăn con dao ở tay Yeong-hye lại. Lẽ ra phải ngăn chồng cô cũng Yeong-hye chạy đến bệnh viện. Phải ngăn em rể lạnh lùng bỏ Yeong-hye khi nó từ viện trở về. Và lẽ ra phải ngăn cái chuyện chồng cô đã gây ra với Yeong-hye đó, chuyện mà cô không muốn nhớ lại ấy, giờ đã trở thành những tin đồn rở tiền. Tất cả những chuyện đó, cuộc sống của những người xung quanh cô sụp đổ như ngọn núi cát, không có cách nào ngăn lại sao?

Cô không cần biết vết chàm xanh xanh bé tí còn lại trên mông Yeong-hye đã mang lại cho chồng cô cảm xúc mãnh liệt đến mức nào. Nhưng cảnh tượng mà cô nhìn thấy vào cái buổi sáng mùa thu cô mang mấy món rau đến phòng trọ cho Yeong-hye đó vượt quá giới hạn có thể hiểu được. Anh ta đã ghi lại vào băng cảnh mình và Yeong-hye vẽ hoa đầy người rồi làm chuyện đó đêm hôm trước.

Lẽ ra cô phải ngăn chuyện đó lại. Phải chăng cô đã từng bỏ qua những dấu hiệu đáng ngờ dẫn đến hành động của anh. Lẽ ra cô phải làm cho chồng ý thức mạnh mẽ rằng Yeong-hye vẫn đang là một bệnh nhân phải uống thuốc.

Buổi sáng hôm đó, có trong mơ cô cũng không thể tưởng tượng được rằng người đàn ông ở trần, mình vẽ đầy hoa đỏ hoa vàng đập chần nằm cạnh Yeong-hye đó lại là anh. Điều duy nhất khiến cô chiến thắng nỗi sợ hãi muốn chạy ngay khỏi chỗ đó lúc ấy, là ý nghĩ phải bảo vệ em mình. Dựa vào cái trách nhiệm không thể chối bỏ đó, cô nhặt chiếc máy quay ở ngoài cửa lên, nhớ lại cách mở máy được học từ chính anh, cô đã xem được

những cảnh ghi trong đó. Lập bập lấy cuộn băng ra cô còn làm rớt xuống như thế nó là vật đang bốc cháy, đến cả khi tay run rẩy bấm điện thoại báo người đến đưa hai bệnh nhân tâm thần đi cô còn không chấp nhận nổi tất cả những gì vừa xảy ra là sự thật. Thậm chí cô không thể tin cả vào mắt mình. Chỉ có một điều rất rõ ràng, dù với bất cứ lý do gì, hành động của chồng cô là không thể tha thứ được.

Phải đến quá trưa anh ta mới tỉnh dậy, Yeong-hye cũng vậy, đúng lúc ba nhân viên được trang bị đầy đủ trang phục và thiết bị cứu hộ ập đến. Yeong-hye đang đứng chệnh vênh ở ban công nên hai người trong số họ đã chạy đến nó trước. Yeong-hye chống trả quyết liệt khi họ định mặc áo trùm lên cơ thể ở trần đang lập lóe đầy những đốm nắng của nó. Nó cắn rất thô bạo vào tay người y sĩ, hét lên chói tai những tiếng kêu không thể hiểu nổi. Chiếc kim tiêm cắm phập vào cánh tay Yeong-hye đang vật vã. Trong lúc đó anh ta định đẩy người y sĩ đang đứng ở cửa để chạy ra nhưng rớt cuống lại bị túm một tay. Cố gắng hết sức để vùng vẫy rồi trong nháy mắt, anh quav lại chạy ra ban công. Cứ như thể mình là con chim, anh định nhảy ra khỏi cái lan can đó. Nhưng một y sĩ đã nhanh tay ôm

Cô đứng chứng kiến cảnh tượng đó từ đầu tới cuối, người run đến sắp quy xuống. Khi đối diện với anh lúc anh sắp bị kéo đi, cô lay hết can đảm nhìn thẳng vào mắt anh. Nhưng ẩn chứa trong đó không phải là sự cuống đại, cũng không phải dục vọng. Cũng không phải sự hối hận hay oán trách. Chỉ có nỗi sợ hãi giống như cô đang cảm nhận ngay tại khoảnh khắc đó.

Tất cả đã kết thúc như thế. Sau hôm đó, cuộc sống của họ vĩnh viễn không thể quay trở về như trước được nữa.

Khi bệnh viện kết luận *bình thường*, anh bị đưa vào phòng tạm giam. Trải qua vài tháng chạy vạy kiện tụng chán ngắt rồi được thả, anh lặn mất tăm, không còn xuất hiện trước mặt cô nữa. Nhưng Yeong-hye thì vẫn chưa thoát khỏi bệnh viện. Sau lần phát bệnh đầu tiên Yeong-hye có nói lại một chút, nhưng giờ thì hoàn toàn không. Thay cho việc không nói với ai lời nào, Yeong-hye tìm những chỗ nhiều ánh nắng mà không có ai, ngồi co ro

lắm bữa gì đó một mình. Nó vẫn không ăn thịt như trước đây, mỗi khi thấy thịt trong thức ăn là hét lên, bỏ chạy. Ngày nào nắng to Yeong-hye ôm chặt lấy cửa sổ, mở cúc áo bệnh viện phơi ngược ra nắng. Bố mẹ đột nhiên đổ bệnh, không còn muốn nhìn mặt cô con gái thứ hai nữa, ông bà cắt cả liên lạc với cô con gái lớn để khỏi phải liên tưởng đến thằng con rể không bằng cả thú vật. Gia đình cậu em út cũng vậy. Nhưng cô thì không thể bỏ được Yeong-hye. Vì phải có ai đó trả tiền viện phí, có ai đó phải làm người nhà của Yeong-hye.

Cô cứ tiếp tục sống như vậy. Đeo trên lưng tin đồn dai dẳng, cô cố gắng điều hành cửa hàng của mình. Thời gian là dòng chảy công bằng đến tàn nhẫn, chỉ với lòng kiên trì, nó cũng hợp sức đẩy cuộc sống tẻ nhạt của cô trôi đi. Ji-woo của mùa thu năm đó được năm tuổi, giờ đã lên sáu tuổi, cho đến khi chuyển Yeong-hye đến bệnh viện vừa có môi trường tốt vừa giá cả viện phí hợp lý này, bệnh tình của Yeong-hye đã có phần tốt lên.

Từ nhỏ cô đã là người sở hữu tính cách mạnh mẽ – đặc điểm chung của những người tự lập từ hai bàn tay trắng. Cô luôn biết chịu trách nhiệm với tất cả những việc xảy ra trong cuộc sống của mình, nhiệt tình, như một đức tính bẩm sinh của cô. Với tư cách là một người con, người chị hay người vợ, người mẹ, người kinh doanh cửa hàng, thậm chí đến cả một người khách đi trên tàu điện ngầm, cô cũng luôn hết mình làm tròn trách nhiệm. Với bản tính nhiệt tình đó, theo thời gian cô đã khắc phục được tất cả. Nhưng nếu như Yeong-hye không đột nhiên biến mất vào tháng Ba vừa rồi. Nếu như không tìm thấy em cô trong khu rừng đêm mưa. Và sau ngày hôm đó, nếu như mọi triệu chứng không đột nhiên nặng lên thì...

* * *

Cộp, cộp, cộp... tiếng giày nện mạnh xuống sàn vụng tới, một bác sĩ trẻ mặc áo blouse trắng đi tới từ phía cầu thang bên kia. Cô đứng dậy chào, bác sĩ cũng khẽ gật đầu đáp lễ. Người bác sĩ vung tay ra hiệu chỉ phòng tư vấn. Cô lặng lẽ theo sau bác sĩ vào phòng.

Người bác sĩ ngoài ba mươi tuổi, trông to cao khỏe mạnh, đầy tự tin ở cả nét mặt và trong từng bước đi, anh ta ngồi trước bàn, nhìn trán nhìn cô. Có cảm giác như bác sĩ không hào hứng gì với buổi gặp này, cô thấy lòng nặng trĩu.

– Em chị...

– Chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng tình trạng vẫn không có biến chuyển.

– Thế cho nên, hôm nay...

Mặt cô đỏ bừng lên như người mới mắc phải lỗi lầm gì. Bác sĩ tiếp lời thay cho cô.

– Hôm nay chúng tôi cho cháo qua đường ống thở, nếu tình trạng khá lên một chút thì may, không thì buộc phải chuyển sang phòng bệnh nhân nặng của bệnh viện thường thôi.

Cô hỏi bác sĩ:

– Để trước đó tôi thử thuyết phục Yeong-hye một lần nữa được không ạ?

Bác sĩ nhìn cô bằng đôi mắt không chút hy vọng. Anh cũng có vẻ mệt mỏi. Dường như có cả sự phẫn nộ cố giấu đối với bệnh nhân không chịu hợp tác. Bác sĩ nhìn đồng hồ tay rồi nói.

– Tôi cho chị khoảng ba mươi phút. Nếu thành công thì chị báo cho phòng y tá, còn không thì đến hai giờ gặp lại chị.

Như cảm thấy áy náy khi tự kết thúc cuộc gặp, người bác sĩ vừa mới đây định đứng phắt dậy đi ra giờ lại chủ động kéo dài câu chuyện thêm tí chút.

– Như lần trước tôi đã nói với chị rồi, những trường hợp mắc chứng từ chối thức ăn thì từ mười lăm đến hai mươi phần trăm tử vong vì nhịn đói. Chỉ còn da bọc xương nhưng người ta vẫn nghĩ là mình đang lên cân. Nguyên nhân tâm lý chủ yếu là do mâu thuẫn với người mẹ quá áp đặt..., tuy nhiên trường hợp của cô Kim Yeong-hye thì đặc biệt vì vừa bị tâm thần phân liệt, vừa từ chối ăn uống. Tôi chắc chắn không phải bị tâm thần phân

liệt ở cấp độ nặng nhưng nói thật là chúng tôi không ngờ lại đến mức này. Thà rằng trường hợp bị ảo giác đầu độc thì còn có thể thuyết phục được. Ví dụ như dùng cách bác sĩ cùng ăn trước mặt bệnh nhân. Nhưng bản thân lý do từ chối thức ăn của cô Yeong-hye không rõ ràng, thuốc cũng hoàn toàn không có hiệu quả. Chúng tôi cũng không dễ dàng gì khi nói ra điều này nhưng không còn cách nào khác. Trước tiên là phải bảo vệ tính mạng... nhưng bệnh viện chúng tôi cũng không thể đảm bảo với việc đó.

Trước khi đứng dậy, bác sĩ hỏi cô một câu theo trực cảm nghề nghiệp:

– Sắc mặt chị không được tốt. Chị không ngủ được à?

Cô không thể trả lời ngay câu hỏi đó.

– Người chăm sóc bệnh nhân thì phải khỏe mạnh mới được.

Gật đầu chào nhau, bác sĩ mở cửa đi ra trước, lại tiếng giầy cồm cộp như lúc đến vang lên. Cô đi theo ra thì bóng dáng anh đã xa dần phía bên kia hành lang.

Khi quay ra chiếc ghế băng dài trước cửa phòng hành chính, cô nhìn thấy một người phụ nữ trung niên ăn mặc lòe loẹt, nắm tay một người đàn ông đang bước vào cửa. Sau đó từ miệng bà ta tuôn ra hàng tràng những câu chửi. Người đàn ông như đã quá quen, không để ý gì đến những câu chửi đó, rút thẻ bảo hiểm y tế từ trong chiếc ví dài, đút vào cửa phòng hành chính.

– Bọn độc ác! Mối hết ruột gan ra ăn cũng chưa hả dạ! Tao sẽ di cư. Không thể sống thêm ngày nào với lũ chúng mày được!

Có vẻ như không phải chồng. Có lẽ là anh hay em trai gì đó. Người phụ nữ trung niên đó nếu hôm nay làm thủ tục nhập viện thì có lẽ sẽ phải thức cả đêm ở phòng hồi sức. Nhiều khả năng sẽ phải buộc chân buộc tay vào rồi tiêm thuốc an thần. Cô nhìn theo chiếc mũ hoa lòe loẹt của người đàn bà đang hò hét đó, bỗng giật mình nhận ra, giờ mình cảm thấy không có gì đáng ngại với những người điên kia. Từ khi thường xuyên lui tới bệnh viện,

có đôi khi cô lại thấy xa lạ với những con đường bình yên đầy những người bình thường.

Cô nhớ lại ngày đầu tiên đưa Yeong-hye đến bệnh viện này. Hôm đó là một buổi chiều trời trong xanh đầu mùa đông. Tuy bệnh viện tổng hợp ở Seoul thì gần nhưng cô không thể cáng đáng nổi viện phí, cuối cùng cô chuyển em đến bệnh viện này vì nghe được nhiều lời đồn rằng nó khá tốt. Khi gặp bác sĩ ở bệnh viện cũ để làm thủ tục xuất viện, cô được khuyên là nên điều trị ngoại trú.

– Theo quan sát của chúng tôi thì quá trình điều trị tốt. Tuy chưa thể bắt đầu đi làm lại được nhưng nếu có sự động viên của gia đình thì sẽ giúp hồi phục được.

Cô đã trả lời:

– Lần trước tôi đã tin lời bác sĩ cho xuất viện. Nhưng giờ tôi lại nghĩ nếu không xuất viện thì có lẽ đã tốt hơn.

Khi đó cô biết rất rõ rằng, việc lo lắng em gái bị tái phát mà cô nói với bác sĩ chỉ là lý do bên ngoài, thật ra cô cảm thấy không thể chịu được việc để Yeong-hye bên cạnh mình. Cô không thể chịu được tất cả những gì nó khiến cô liên tưởng lại. Và thật ra, cô đã thầm ghét em mình. Cô không thể tha thứ cho sự vô trách nhiệm của đứa em mà giờ đây tinh thần đã như ở thế giới bên kia, để lại cô một mình với cuộc sống sa lầy này.

Rất may là Yeong-hye lại muốn nhập viện. Trông em cô rất bình tĩnh khi mặc quần áo bình thường, nói rất rành rọt với bác sĩ “Ở bệnh viện thoải mái hơn”. Ánh mắt tỉnh táo, khéo miệng cũng tròn vành. Lượng ăn giảm nên theo đó trọng lượng cơ thể cũng giảm, người vốn đã gầy nay lại mỏng hơn nữa, ngoài những điều đó ra, không có gì khác với người bình thường cả. Trong thời gian ngồi taxi nó cũng chỉ lạng lẽ nhìn qua cửa xe, không hề tỏ bất cứ dấu hiệu bất an hay sợ hãi nào, taxi đi rồi, nó lạng lẽ bước theo sau cô như người đang thông thả đi dạo. Đến mức nhân viên bệnh viện phải hỏi “Ai là bệnh nhân đây ạ?”

Trong lúc chờ làm thủ tục, cô nói với Yeong-hye:

– Ở đây không khí tốt nên sẽ ăn ngon miệng hơn đây. Ăn nhiều lên một chút cho có da có thịt hơn nhé.

Khi đó có lúc Yeong-hye mở miệng chút ít, nó nói, mắt nhìn theo hàng cây zeikova ngoài cửa sổ:

– Ừ... ở đây có những cây lớn quá.

Một anh bảo hộ khỏe mạnh nhận liên lạc từ phòng hành chính xuống kiểm tra những thứ có trong túi mang theo nhập viện. Quần áo hàng ngày và đồ lót, dép đi trong nhà, đồ rửa mặt. Anh ta mở từng chiếc áo ra kỹ càng. Có vẻ như để kiểm tra xem có dây hay vật gì sắc nhọn không. Lấy đi chiếc đai lưng da dày và dài từ chiếc áo khoác bằng dạ, anh bảo hai chị em đi theo mình.

Người bảo hộ đi trước, mở cửa bằng chìa khóa, bước vào tòa nhà, cô và Yeong-hye theo sau. Trong lúc cô chào hỏi các y tá, Yeong-hye từ đầu tới cuối vẫn thản nhiên như không. Cuối cùng khi đặt túi xuống, đập vào mắt cô là chiếc cửa sổ với những thanh thép gai ngang dọc. Thoáng chốc cô nhận ra một cảm giác tội lỗi chưa từng có trước đây đè nặng trĩu trên ngực. Lúc đó Yeong-hye cũng lặng lẽ đi đến đứng bên cạnh cô.

– ... Ở đây cũng nhìn thấy cây nhĩ.

Môi vẫn mím chặt, cô tự nói với mình. Đừng có yếu lòng. Dù sao cũng không thể gánh cái gánh nặng này trên vai được. Sẽ không ai phê phán mình cả. Chịu đựng được đến thế này cũng là giỏi lắm rồi.

Cô không nhìn mặt Yeong-hye đang đứng cạnh mình. Nó cứ nhìn những bóng nắng của ngày đầu đông trong xanh đang nhày nhót trên những tán lá vàng chưa rụng hết. Yeong-hye gọi cô bằng tiếng rất nhẹ và hiền hòa, như thể muốn an ủi cô.

– Chị...

Ở chiếc áo len đen cũ sờn của Yeong-hye thoang thoang bay mùi thuốc naphthalene. Thấy cô không trả lời, Yeong-hye lại một lần nữa thì thầm:

– Chị, ... tất cả cây cối trên đời này hình như đều là anh em của nhau.

* * *

Đi qua khu nhà số hai là nơi ở của các bệnh nhân thiếu năng, cô đứng trước cửa tòa nhà số một. Đập vào mắt là những bệnh nhân đứng dán mình vào cửa kính nhìn ra ngoài. Mấy ngày liên trời mưa nên chắc họ bức bối vì không đi dạo được. Cô bấm chuông, một người trạc hơn bốn mươi tuổi từ phòng y tá cầm chìa khóa đi ra. Vì đã nhận được liên lạc từ phòng hành chính nên họ đã xuống từ tầng ba – nơi em cô nằm để đợi.

Người bảo hộ mở cửa bước ra, động tác thoăn thoắt quay lại tra chìa khóa vào ổ khóa lại. Phía trong tấm cửa kính bị khóa một bệnh nhân nữ còn trẻ đang bầu má nhìn cô. Cặp mắt vô hồn nhìn cô chăm chăm. Ánh mắt chăm chú đến nỗi nếu là một người khỏe mạnh bình thường sẽ không bao giờ dám nhìn người khác như thế.

– Em tôi bây giờ thế nào rồi ạ?

Cô hỏi trên đường cầu thang lên tầng ba.

Người bảo hộ nghiêng đầu quay lại phía sau.

– Khỏi phải nói. Bây giờ đến kim truyền dịch cô ấy cũng giật ra hết nên chúng tôi phải cưỡng chế cho vào phòng hồi sức, tiêm thuốc ngủ để đặt dây truyền dịch. Người như thế không hiểu lấy sức đâu mà vùng vẫy được nhỉ...

– Thế là bây giờ đang ở phòng hồi sức ạ?

– À không. Một lúc trước đây tỉnh rồi nên chúng tôi chuyển sang phòng bệnh. Chúng tôi định truyền thông qua mũi lúc 2 giờ mà.

Cô đi theo, bước vào sảnh của tầng ba. Vào ngày nắng đẹp thì đây là không gian có sức sống nhất vì có tiếng nhạc vui tươi vọng ra từ phòng y tá, các bệnh nhân già ngồi ở chiếc ghế băng dài bên cửa hướng về mặt trời. Nhưng hôm nay tất cả những hoạt khí đó dường như đã bị mưa nuốt chửng. Bệnh nhân có lẽ đi vào phòng hết nên trong sảnh cũng vắng vẻ. Các bệnh nhân mất trí ngồi so vai cắn móng tay hoặc nhìn xuống chân, vài bệnh nhân khác thì lạng lẽ đứng nơi cửa sổ. Bàn đánh bóng bàn cũng trống hoe.

Cô đưa mắt hướng về phía cuối hành lang phía tây của tòa nhà, nơi có cửa sổ lớn đón ánh nắng buổi chiều chiếu vào. Ngay trước khi Yeong-hye biến mất trong rừng vào ngày mưa tháng Ba đó, cô đến thăm nhưng nó đã không ra phòng gặp chị. Người y tá chuyên chăm sóc Yeong-hye nói qua điện thoại ở phòng hành chính, thật lạ là mấy hôm nay Yeong-hye không ra khỏi tòa nhà. Thường thì giờ đi dạo là giờ các bệnh nhân thích nhất nhưng nó cũng chỉ quanh quẩn một chỗ. Vì đã lặn lội từ xa tới nên cô cũng muốn gặp mặt em một chút rồi về. Cô năn nỉ và người y tá đồng ý đưa cô xuống phòng hành chính.

Khi phát hiện ra một nữ bệnh nhân kỳ quặc đang trồng cây chuối ở chỗ hành lang phía tây đó, cô không thể tượng tượng được đó chính là Yeong-hye. Phải đến khi người y tá vừa nói chuyện điện thoại với cô một lúc trước đây dẫn đến tận chỗ đó cô mới nhận ra mái tóc vừa dài vừa dày của Yeong-hye. Vai chống xuống đất, khuôn mặt lộn ngược đỏ lựng lên vì bị dồn máu.

– Cứ thế này ba mươi phút rồi.

Người y tá nói với vẻ khó chịu.

– Từ hai ngày trước. Không phải không tinh táo, cũng không phải không nói được,... rất khác với các bệnh nhân tâm thần khác. Hôm qua chúng tôi đưa vào phòng bệnh, thì vào đây cũng lại lộn người lên thế này... thế cho nên chúng tôi buộc phải cưỡng chế thôi.

Trước khi để cô ở lại để về phòng y tá, người y tá nói:

– Chỉ đẩy nhẹ là ngã thôi. Nếu không nói được thì chị đẩy mà xem. Chúng tôi cũng đang định đẩy để đưa về phòng đấy.

Còn lại một mình, cô ngồi thụp xuống, nhìn Yeong-hye. Bất kể là ai thì khuôn mặt lúc đứng thẳng trông cũng khác với lúc trồng cây chuối lộn ngược thế này. Mặc dù không có tí thịt nào nhưng mặt Yeong-hye khi da chạy dồn xuống dưới trông cũng rất quái dị. Yeong-hye đang nhìn vào đâu đó trong hư không, ánh mắt tinh táo lạ thường. Dường như nó không hề nhận thấy cô đang ở đây.

– ... Yeong-hye à.

Không thấy tiếng trả lời, cô gọi to hơn một chút.

– Yeong-hye à, đang làm gì thế này, đứng thẳng lên xem nào.

Cô đưa tay vuốt vào má em.

– Đứng thẳng lên đi, Yeong-hye à. Không đau đầu à, mặt đỏ hết rồi kìa.

Cuối cùng cô lấy sức đẩy vào người em. Quả nhiên, cả đôi chân đổ sập xuống nền. Cô đỡ cô Yeong-hye lên.

– ... Chị.

Nụ cười trên khuôn mặt Yeong-hye thật bé nhỏ.

– Đến từ khi nào thế?

Khuôn mặt Yeong-hye sáng lên như vừa tỉnh dậy sau một giấc mơ đẹp.

Người bảo hộ này giờ đứng nhìn chạy lại, hướng dẫn họ đi đến một ô cửa phòng gặp mặt. Họ nói rằng với những bệnh nhân nặng đến mức khó có thể xuống được phòng gặp mặt ở cạnh phòng hành chính thì gặp gia đình ở đây. Có lẽ đây cũng là nơi diễn ra các cuộc gặp với bác sĩ.

Thấy cô định bày thức ăn ra bàn, Yeong-hye nói:

– Chị à, từ giờ chị không phải mang những thứ này vào đâu.

Yeong-hye cười.

– Giờ em không ăn cũng được.

– Sao lại nói thế.

Cô nhìn mặt Yeong-hye như đang mơ màng. Lâu lắm rồi, mà không, có khi là lần đầu tiên cô nhìn thấy khuôn mặt em mình sáng như thế. Cô hỏi:

– Lúc này em làm cái gì thế.

– Chị có biết không?

Yeong-hye hỏi lại thay cho câu trả lời.

– Biết gì cơ?

– Em không biết. Em cứ nghĩ là cây cối chỉ đứng thẳng thôi... nhưng giờ thì em biết rồi. Tất cả đều chống hai tay xuống đất. Kia kìa, chị nhìn kìa, chị có ngạc nhiên không?

Yeong-hye đứng bật dậy, chỉ ra ngoài cửa sổ.

– Tất cả đều đứng lộn ngược như thế.

Yeong-hye bỗng bật cười. Đến lúc đó cô mới nhận ra nét mặt em gái giống với một khoảnh khắc nào đó trong thời thơ ấu. Khi đôi mắt một mí tí lại chỉ còn toàn tròn đen, miệng nó thường cười khúc khích như thế.

– Chị có biết làm thế nào mà em biết được không? Trong mơ đấy, em thấy mình trồng cây chuối lên thế... rồi từ người em mọc ra lá, rễ chui ra từ tay em... đâm sâu vào đất. Thật sâu, thật sâu... hoa muốn mọc ra từ giữa hai chân nên em giang ra, giang thật rộng...

Đôi mắt Yeong-hye như bùng lên ngọn lửa, cô chỉ biết đứng nhìn trần trời.

– Em, người em phải được tưới nước. Chị, em không cần những thứ đồ ăn này đâu, chỉ cần nước thôi.

* * *

– Công việc vất vả quá phải không chị.

Cô mở lời chào người y tá. Rồi cô mang bánh, đến chào từng y tá một. Lần nào cũng thế trong lúc cô hỏi han, trao đổi với y tá về tình trạng của Yeong-hye, một nữ bệnh nhân chùng năm mươi tuổi nhằm cô là y tá lục tục bước tới, lạy cô như tế sao.

– Tôi đau đầu quá, bảo bác sĩ đổi thuốc cho tôi đi.

– Cháu không phải là y tá đâu. Cháu tới thăm em thôi.

Ánh mắt khẩn thiết của người phụ nữ chạm phải ánh mắt cô.

– Làm ơn cứu tôi với... đau đầu quá chịu không nổi. Làm sao mà sống thế này được.

Khi đó một bệnh nhân nam chừng hai mươi tuổi đã sáp lại sát sau lưng cô. Mặc dù đây cũng là chuyện thường ở bệnh viện nhưng cô bỗng thấy bất an. Những bệnh nhân ở đây coi thường cả khoảng cách cần thiết phải giữ giữa cơ thể người với người, coi thường cả khoảng thời gian vừa phải để có thể nhìn ai đó. Nếu có cái gì đó gọi là vô lý ở những ánh mắt vô hồn bị đóng khung trong cái thế giới của riêng họ, thì phải chăng đó chính là rất nhiều bệnh nhân có ánh mắt tinh táo đến mức có thể nhằm họ là bác sĩ. Giống như em cô cũng đã có lúc như thế.

– Cô y tá ơi, tại sao lại cứ để mặc kệ người kia như thế. Cứ đánh tôi suốt đây này.

Giọng nói the thé của nữ bệnh nhân chừng ba mươi tuổi hét lên với y tá. Chứng hoang tưởng bị hại của bệnh nhân đó mỗi lần cô đến lại thấy nặng hơn.

Cô gật đầu chào người y tá.

– Trước mắt, tôi cứ đi nói chuyện với em nó đã ạ.

Nhìn nét mặt các y tá đùn đẩy nhau cũng có thể nhận thấy họ đã quá mệt mỏi với Yeong-hye rồi. Không ai trong số họ nghĩ rằng sự thuyết phục của cô sẽ thu được kết quả. Cô bước ra, cẩn thận lách qua các bệnh nhân, cố gắng để không bị chạm vào người ai. Cô bước về hướng hành lang phía đông, nơi có phòng bệnh của Yeong-hye. Vừa mở cửa phòng bước vào trong, một người phụ nữ tóc ngắn nhận ra cô, bước tới.

– Chị đến rồi ạ?

Đó là cô Hui-Ju đang điều trị nghiện rượu và chứng trầm cảm. Cô có dáng người hộ pháp, giọng nói khàn khàn nhưng đôi mắt lại tròn xoe nên trông có phần dễ thương, ở bệnh viện này họ giới thiệu cho những bệnh nhân có các kỹ năng tốt chăm sóc bệnh nhân mất trí và nhận tiền coi như làm thêm từ người nhà, khi Yeong-hye liên tục từ chối không chịu ăn uống, đi lại khó khăn cô đã phải nhờ vả Hui-Ju rất nhiều.

– Chị vất vả quá.

Cô mỉm cười, bàn tay ấm ướt của Hui-Ju nắm lấy tay cô.

– Làm thế nào chị, tôi nghe nói Yeong-hye có thể chết à?

Đôi mắt tròn xoe của Hui-Ju đã ngân ngấn nước.

– Tình trạng nó giờ thế nào hả chị?

– Vừa mới ho ra máu đấy chị ạ. Thấy bảo không ăn gì nên dạ dày bị co lại, liên tục các cơn co thắt xảy ra. Như thế không biết có bị ra máu không nhỉ?

Hui-Ju bỗng sụt sịt khóc.

– Khi tôi mới chăm sóc cô ấy thì đã bị thế này đâu... nếu tôi cố gắng chăm sóc tốt hơn thì không biết có đỡ hơn không? Tôi không ngờ lại bị đến mức này. Thà rằng tôi không làm việc này thì đỡ áy náy...

Cô buông tay Hui-Ju đang ngày càng nức nở hơn, từng bước từng bước tiến về phía giường. Giá như cô không phải nhìn thấy cảnh này, giá như có ai đó che mắt cô đi thì tốt biết mấy.

Yeong-hye nằm thẳng đơ. Thoáng trông thì tưởng đang nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nhưng thực ra không nhìn vào đâu cả. Mặt, cổ, vai, tay, chân không còn một tí thịt nào trông như thể nạn nhân bị chết đói trong vùng thiên tai nào đó. Ở má và cánh tay, lông tơ mọc dài ra đập ngay vào mắt. Giống hệt lông tơ ở cơ thể trẻ sơ sinh. Bác sĩ giải thích là do nhịn đói lâu quá, các hormone bị mất cân bằng nên dẫn đến như thế.

Yeong-hye định quay lại thành một đứa trẻ chẳng, kinh nguyệt tắt từ lâu, người giờ chỉ còn chưa được ba mươi ký nên không có lý gì còn có ngực. Yeong-hye nằm đó, với bộ dạng của một đứa trẻ kỳ dị đã mất hết những đặc trưng để phân biệt giới tính.

Cô kéo tấm chăn trắng. Yeong-hye không hề động đậy, cô lật người kiểm tra xem lưng và chỗ xương cụt có bị hoại tử không. Chỗ lần trước bị dính lại cũng không bị thêm nữa. Cô dừng lại khi nhìn thấy vết chàm Mongolia màu tím rõ mồn một nằm giữa cặp mông toàn xương của em mình. Hình

ảnh những bông hoa từ đó tỏa ra toàn cơ thể bỗng hiện lên trước mắt cô, làm cô choáng váng rồi lại biến mất.

– Cảm ơn cô Hui-Ju nhé.

– Ngày nào tôi cũng lấy khăn ướt lau và chấm phấn vào đấy nhưng thời tiết ẩm quá nên nó không đỡ mấy.

– Vâng, cảm ơn cô nhiều lắm.

– Tôi với cô y tá cho cô ấy tắm, trước đây thì rất mệt nhưng giờ thì nhẹ cân quá rồi nên chẳng còn mệt nữa. Hệt như đang nuôi trẻ nhỏ ý. Tôi định hôm nay tắm cho cô ấy, giờ lại sắp chuyển đi bệnh viện khác rồi, lần cuối cùng, nhất định...

Đôi mắt mở to của Hui-Ju lại đỏ hoe.

– Một lát nữa tôi với cô cùng tắm cho em nó vậy.

– Vâng, lát nữa bốn giờ có nước nóng đấy...

Hui-Ju liên tục lau đôi mắt đỏ mọng.

– Thế tí nữa gặp lại chị ạ.

Sau khi đưa Hui-Ju ra cửa như tiễn khách, cô quay vào đắp lại chăn cho Yeong-hye. Cô kéo chăn để chân không bị hở ra và vô tình nhìn thấy chỗ mạch máu bị vỡ. Các tĩnh mạch ở hai cánh tay, bàn chân, cả ở khuỷu tay nữa, không chỗ nào còn nguyên vẹn. Cách duy nhất để duy trì cung cấp đạm và đường là cho truyền qua tĩnh mạch nên không còn chỗ nào mà chọc mũi tiêm nữa. Phương pháp cuối cùng là thông qua tĩnh mạch chủ nối với vai, nhưng đó là một thủ thuật nguy hiểm nên hôm qua bác sĩ gọi điện cho cô nói phải chuyển sang bệnh viện đa khoa. Bác sĩ nói đã nhiều lần thử đưa ống qua mũi để truyền thức ăn vào nhưng Yeong-hye đóng chặt cổ họng lại nên không thể làm được. Do đó, hôm nay là lần cố gắng cuối cùng, đội ngũ bác sĩ của bệnh viện này đành bó tay với Yeong-hye.

Sau lần phát hiện ra em cô trong rừng từ ba tháng trước đây, khi tìm đến phòng hành chính theo lịch hẹn đến thăm, cô được biết bác sĩ muốn gặp

mình. Từ sau lần đầu tiên khi mới nhập viện cô không gặp bác sĩ nữa nên ngạc nhiên vô cùng.

– ... Chúng tôi biết bệnh nhân chỉ cần nhìn thấy thức ăn có thịt là sợ hãi nên mỗi khi chia thức ăn bệnh viện cũng rất chú ý. Nhưng bây giờ thì đến giờ ăn cô ấy cũng không ra ngoài sảnh ăn, mang vào tận trong phòng cũng không chịu ăn. Đã bốn ngày nay rồi. Bắt đầu có hiện tượng mất nước. Truyền dịch cho cũng kháng cự quyết liệt... chúng tôi nghi ngờ không biết thuốc có uống đầy đủ không nữa.

Bác sĩ đang nghi rằng trong suốt thời gian đó Yeong-hye không hề uống thuốc. Ông cũng tự trách mình đã chủ quan vì thấy tình trạng có vẻ tốt lên. Sáng hôm đó y tá kiểm tra xem Yeong-hye đã uống thuốc chưa, bảo thè lưỡi ra xem nhưng nó không nghe lời. Đến khi y tá cưỡng chế nhắc lưỡi lên, soi đèn thì thấy thuốc vẫn nằm đó.

Hôm đó, cô hỏi Yeong-hye khi em đang nằm trong phòng, tay bị cầm kim truyền dịch.

– Sao lại làm thế? Làm gì trong khu rừng tối tăm đó. Không lạnh à? Làm thế nhờ bệnh nặng lên thì làm sao.

Mặt Yeong-hye gầy hóp, mái tóc không chải rũ ra như một mớ rong biển.

– Phải ăn cơm vào chứ. Không thích ăn thịt thì thôi không ăn nữa, chị hiểu, nhưng tại sao lại không ăn tất cả những thứ khác nữa.

Yeong-hye khẽ mấp má môi.

– Khát quá, nước. – Cô ra ngoài hành lang lấy nước mang vào. Uống nước xong Yeong-hye thở dốc rồi hỏi:

– Chị vừa nói chuyện với bác sĩ phải không?

– Ừ, vừa nói chuyện xong, sao em không...

Yeong-hye cắt ngang lời cô.

– Bác sĩ bảo nội tạng của em thoái hóa hết rồi đúng không?

Cô thấy ghen lại, không biết nói sao. Khuôn mặt yếu xìu của Yeong-hye tiến sát đến cô.

– Em bây giờ không phải là động vật nữa đâu chị. Yeong-hye nhìn quanh phòng xem có đúng là không có ai như thế sắp thổ lộ một bí mật trọng đại nào đó.

– Giờ không cần ăn cơm em vẫn sống được. Chỉ cần có ánh nắng thôi.

– Em nói cái gì thế. Em đang nghĩ mình biến thành cái cây thật đấy à? Thực vật thì làm sao nói được, em nghĩ kiểu gì thế?

Mắt Yeong-hye lấp lánh. Nụ cười bí ẩn làm khuôn mặt Yeong-hye sáng hẳn lên.

– Chị nói đúng đấy... bây giờ cả lời nói, suy nghĩ, tất cả sắp biến mất hết rồi, không lâu đâu.

Yeong-hye cười khúc khích rồi lại thở dốc.

– Thật đấy, không lâu đâu, chị chờ chút thôi.

* * *

Thời gian trôi qua.

Ba mươi phút dành cho cô không phải là quãng thời gian dài. Ngoài cửa sổ, không biết từ bao giờ mưa đã thưa dần. Những giọt nước đọng trên lưới chống muỗi không còn chảy nữa, có vẻ như trời mới tạnh mưa.

Cô ngồi lên chiếc ghế đặt ở đầu giường Yeong-hye. Mở túi, lấy ra hộp lớn hộp nhỏ. Nhìn vào đôi mắt trống rỗng của Yeong-hye, rồi cô mở nắp chiếc hộp hình chữ nhật nhỏ nhất. Mùi thơm tỏa ra không khí trong căn phòng ẩm ướt.

– Yeong-hye à, đào này. Đào hộp Hwang-do đây. Em thích cái này lắm mà. Ngày trước đang mùa đào em cũng mua đào hộp về ăn như trẻ con đấy...

Cô lấy nĩa xiên một miếng đào mềm đưa trước mũi Yeong-hye.

– Người xem này... muốn ăn chưa?

Chiếc hộp sau là những miếng dưa hấu được cắt vuông vắn thành từng miếng nhỏ.

– Hồi còn bé, mỗi lần chị bố đôi quả dưa hấu là em lại dí mũi vào ngửi, em còn nhớ không? Có quả dưa chỉ mới khứa nhẹ đã tách đôi ra, mùi hương thơm ngọt bay khắp nhà, nhớ không?

Yeong-hye không hề động đậy. Nhịn ăn ba tháng trời nên người ra nông nổi này đây. Cả cái đầu cũng bị nhỏ lại, mặt Yeong-hye giờ chỉ còn lại bé tí đến mức không nhận ra đây là mặt của người lớn nữa.

Cô cầm một miếng dưa hấu, thận trọng ấn vào miệng Yeong-hye. Cô thử lấy tay banh mồm em ra nhưng nó đã ngậm chặt lại.

– Yeong-hye à.

Cô gọi, giọng hạ thấp.

– Trả lời đi, Yeong-hye à.

Cô lay lay đôi vai cứng đờ, cố nén lại cảm giác muốn ghè mồm đứa em ra. Cô muốn hét lên vào tai Yeong-hye cho nó rách màng nhĩ ra. Mà đang làm cái gì thế hả. Mà có nghe thấy chị nói gì không? Muốn chết hả. Muốn chết thật hả? Cô thần người, trần trối với nỗi giận dữ sôi sùng sục đang trào lên từ trong chính con người mình. Thời gian trôi qua.

Cô quay đầu nhìn ra cửa sổ. Mưa có lẽ đã tạnh hẳn. Nhưng trời vẫn xám xịt, hàng cây ướt đẫm lặng im. Phòng bệnh ở tầng ba nên có thể nhìn xuống tận xa cánh rừng Chuk-Sung rậm rì nổi tiếng là một khu rừng dưỡng sinh. Cả cánh rừng khổng lồ nghiêng nghiêng đó cũng đang im lặng.

Cô lấy từ túi ra chiếc bình thủy. Rót trà chanh vào chiếc cốc kim loại chuẩn bị từ nhà.

– Uống thử đi, Yeong-hye à. Trà ngon lắm.

Cô đưa lên miệng mình, uống trước một ngụm. Vị chanh đọng lại trên đầu lưỡi ngọt ngọt thơm thơm. Cô đổ một chút trà vào chiếc khăn tay, rồi chấm lên môi Yeong-hye. Nhưng cũng không có bất cứ phản ứng gì.

Cô nói:

– Em định chết như thế này ư? Đừng làm thế. Nếu muốn thành cây thì cũng phải ăn chứ, phải sống chứ.

Nói rồi cô nín thở. Sự nghi ngờ mà cô không muốn thừa nhận đó bật lên trong đầu. Phải chăng cô đã lầm, phải chăng ngay từ đầu cái mà Yeong-hye muốn chính là điều này, cái chết.

– Không. Cô cứ lăm bắm câu đó trong cổ. Không được cố tình chết như thế.

Trước khi hoàn toàn không nói khoảng một tháng, Yeong-hye đã nói với cô:

– Chị, cho em ra khỏi đây.

Yeong-hye thì thào, lúc đó nó đã gầy đến mức trông hoàn toàn như một người khác. Nói dài có vẻ khó khăn nên câu cứ bị đứt đoạn, cả những tiếng thờ dốc cũng tuôn ra.

– Mọi người, suốt ngày bảo ăn... không muốn ăn, cũng bắt ăn. Lần trước em ăn rồi bị nôn đấy... bây giờ thì bắt ăn xong rồi tiêm ngay thuốc ngủ. Chị, em sợ mũi tiêm đó, sợ lắm... cho em ra. Ghét ở đây lắm rồi.

Cô nắm lấy đôi tay khẳng khiu của Yeong-hye và nói:

– Bây giờ em đi cũng không vững. Được truyền dịch thế nên mới chịu đựng được đấy... về nhà thì có chịu ăn cơm không? Nếu hứa là sẽ ăn thì chị cho ra viện.

Lúc đó, cô nhận ra rằng, ánh sáng trong mắt Yeong-hye đã tắt.

– Yeong-hye à, trả lời đi. Chỉ cần hứa thôi.

Quay đầu đi, ngoảnh mặt với cô, Yeong-hye nói bằng giọng nghe bập bõm.

– ... Chị cũng thế cả.

– Em nói gì thế. Chị...

– Không ai hiểu em cá... cả bác sĩ, y tá, giống nhau tất thảy... không ai chịu tìm hiểu... chỉ bắt uống thuốc, tiêm...

Giọng Yeong-hye nhỏ, chậm rãi nhưng đanh lại. Ngữ điệu lạnh lùng đến mức không thể hơn được nữa. Cuối cùng cô cũng phải hét lên những gì đang cố nén lại trong lòng.

– Vì sợ mày chết nên mới phải làm thế chứ!

Yeong-hye quay đầu, nhìn cô sững sờ như đang nhìn một người đàn bà lạ hoắc nào đó. Một lát sau câu hỏi cuối cùng Yeong-hye thốt ra, rồi cắn khẩu từ đó.

– ... Sao, không được chết à?

* * *

– Sao, không được chết à?

Cô phải trả lời câu hỏi đó thế nào cho đúng đây. Hay là cô phải giận dữ hét lên, hỏi thế mà cũng hỏi à.

Cách đây lâu lắm rồi, cô và Yeong-hye từng có lần bị lạc trên núi. Lúc đó Yeong-hye mới chín tuổi, nó nói với cô:

– Chị em mình đừng quay về nữa. – Cô đã không thể hiểu được câu nói đó.

– Em nói cái gì thế. Trời sắp tối rồi đấy, nhanh nhanh tìm đường về chứ.

Phải một thời gian lâu sau đó cô mới hiểu được Yeong-hye của lúc đó. Những năm đấm của bố luôn chĩa vào mỗi Yeong-hye. Yeong-ho mỗi khi bị đánh, nó lại ra đường đánh lại những đứa trẻ con khác gần đấy nên cũng vui bớt khổ sở, còn cô là con gái lớn thường thay người mẹ đã quá mệt mỏi nấu canh giải rượu cho bố nên ông phần nào dè chừng với cô nhất. Yeong-hye vốn hiền lành, nhưng có lúc bướng bỉnh không chịu khuất phục bố, nó không có bất cứ kháng cự nào, nhưng có điều, nó tiếp nhận tất cả đến tận xương tủy. Bây giờ cô mới hiểu. Cái sự chăm chỉ, cần mẫn của cô hồi đó

không phải là sự chững chạc sớm mà chỉ là sự hèn nhát, chỉ là một phương thức để tồn tại.

Không thể ngăn lại sao? Những thứ không một ai đoán biết được, đã ăn sâu vào xương cốt Yeong-hye đó. Dáng người nhìn từ phía sau hồi còn nhỏ của Yeong-hye, cứ đến lúc mặt trời lặn là một mình ra đứng sau cửa. Sau đó xuống con đường bên kia núi, đi nhờ chiếc xe xới đất ra khỏi khu ấp nhỏ – nơi có ngôi nhà của mình, để họ chở đi trên những con đường lạ trong bóng tối. Cô thì an phận nhưng Yeong-hye thì luôn không vui vẻ. Không nói không năng, chỉ lặng lẽ nhìn hàng cây bạch dương đỏ rực trong ráng chiều.

Buổi tối hôm đó, nếu họ bỏ nhà đi luôn theo lời Yeong-hye thì liệu giờ mọi việc có khác không?

Trong buổi họp mặt gia đình hôm đó, nếu như trước lúc bố đánh Yeong-hye, cô giữ tay ông chặt hơn nữa thì liệu mọi việc có khác đi không?

Khi Yeong-hye lần đầu tiên đưa bạn trai về chào, không hiểu sao cô thấy cậu ta rất lạnh lùng nên đã không hài lòng. Nếu cô ngăn cản cuộc hôn nhân đó theo linh cảm của mình thì liệu mọi việc có khác đi không?

Cứ như thế, có lúc cô như quay cuồng với tất cả những yếu tố tác động đến cuộc đời Yeong-hye. Việc lật lại từng nước cờ đặt lên cuộc đời em cô rồi suy tính, đoán định ấy chẳng những không có ích gì mà nó còn là việc không tưởng. Nhưng suy nghĩ của cô không dừng lại ở đó.

Nếu như cô không kết hôn với anh.

Rốt cuộc, khi nghĩ đến đó đầu cô như bị tê lại, nặng trĩu.

Cô không chắc mình có thật sự yêu anh không, nhưng vẫn lấy anh. Hay phải chăng, cô cần một điểm tựa hay một cái gì đó để có thể kéo bản thân cô lên. Công việc của anh tuy không giúp cô được về mặt kinh tế nhưng cô thích bầu không khí trong gia đình của anh – hầu hết mọi người đều là nhà giáo hay bác sĩ. Cách nói của anh, sở thích của anh, khẩu vị của anh và cả chuyện vợ chồng, cô cũng cố gắng để mình hòa hợp với anh. Trong thời gian đầu, cũng như bao cặp vợ chồng khác cô hay tranh cãi chuyện lớn

chuyện nhỏ với anh, nhưng chỉ không lâu sau những cái gì cho qua được cô đều cho qua. Nhưng những điều đó có thật sự là vì anh? Trong tám năm cùng chung sống, phải chăng cô cũng làm anh mệt mỏi như anh đã làm với cô.

Cách đây chín tháng, anh có gọi điện cho cô lúc gần nửa đêm. Chắc ở một vùng xa xôi nào đó nên nghe tiếng đồng xu thả vào máy điện thoại công cộng rất ngắn.

– Nhớ Ji-woo quá.

Giọng nói quen thuộc đang cố làm ra vẻ bình tĩnh che giấu sự căng thẳng của anh như một lưỡi dao sắc ngọt đâm vào tim cô.

– ... Có thể cho anh gặp con một lần thôi được không?

Đúng là cách nói của anh. Xin lỗi, thanh minh, xin tha thứ, giảm lược tất cả những thứ đó, chỉ mỗi câu chuyện về con. Thậm chí cả tình trạng của Yeong-hye như thế nào anh cũng không hỏi.

Cô biết anh là người nhạy cảm đến mức nào, người dễ bị tổn thương lòng tự trọng, dễ suy sụp đến mức nào. Chỉ cần một lần cô từ chối điện thoại, thì sẽ phải lâu lắm nữa anh mới gọi lại.

Dù biết thế, mà không, vì biết thế nên cô đã đặt ống nghe xuống, không một câu trả lời.

Một nốt điện thoại công cộng trong đêm. Đôi giày thể thao cũ, quần áo tuềnh toàng. Khuôn mặt tuyệt vọng của người đàn ông trung niên. Cô lắc đầu, xua đi tất cả những hình ảnh đó trong tưởng tượng. Cái tư thế như muốn bay lên như chim của anh ở lan can ban công nhà Yeong-hye lặng lẽ chồng lên đó. Dù đã cho rất nhiều những hình ảnh có cánh vào trong các tác phẩm của mình, nhưng lúc cần nhất, anh vẫn không thể bay được.

Cô nhớ rõ mòn một đôi mắt anh trong lần cuối cùng đó. Khuôn mặt bị nỗi sợ hãi đến tột cùng bủa vây đó thật lạ lắm. Không phải khuôn mặt của con người cô đã xả thân để chăm sóc, nhẫn nhịn, con người mà cô đã cố gắng kính trọng đến nhường ấy.

– Tôi không biết anh.

Nắm chặt bàn tay vừa đặt ống nghe xuống, cô lẩm bẩm.

Không cần tha thứ và thậm chí cả được tha thứ. Vì tôi không quen anh.

Chuông điện thoại lại vang lên, cô rút dây cắm. Sáng hôm sau cô gấn lại dây, nhưng đúng như cô dự đoán, anh không gọi về nữa.

* * *

Thời gian vẫn trôi.

Yeong-hye giờ đang nhắm mắt. Ngủ rồi chẳng. Không biết vừa rồi nó có ngửi thấy mùi những thứ cô đưa trước mũi không.

Cô nhìn đôi gò má nhô lên, hốc mắt nhắm nghiền, hai má hóp sâu lại trên khuôn mặt Yeong-hye. Cô cảm thấy hơi thở mình hiu hắt. Quay người, cô bước về phía cửa sổ. Màu xám xịt trên bầu trời đã nhạt đi, da trời sáng dần lên. Khu rừng mùa hè của núi Chuk-sung cũng bắt đầu tìm lại ánh sáng. Chỗ phát hiện ra Yeong-hye đêm hôm ấy nằm đâu đó trên sườn núi.

– Em nghe thấy tiếng gọi – Yeong-hye nằm với dây truyền dịch cắm vào tay, trả lời.

– Em chỉ đi khi nghe thấy tiếng gọi thôi... khi không thấy tiếng nữa... em đứng ở đó đợi.

– Đợi cái gì? – Cô hỏi, đột nhiên ánh mắt Yeong-hye như được thắp lửa. Duỗi cánh tay không cắm dây, nó bầu lấy tay cô. Bầu mạnh đến nỗi cô thấy ngạc nhiên.

– Đợi cho tan vào mưa... tan hết ra... thấm sâu vào đất. Nếu muốn mọc ngược lại thì chỉ có cách đó thôi.

Giọng nói đầy kinh ngạc của Hui-Ju bỗng bật lên trong ký ức của cô.

– Làm thế nào bây giờ, nghe nói Yeong-hye sắp chết hả chị.

Tai cô bỗng ù đi như lúc máy bay chuẩn bị cất cánh.

Có một ký ức mà cô chưa từng thổ lộ với bất cứ ai. Có lẽ cả sau này cũng vậy.

Hai năm trước, vào tháng Tư, tức là vào mùa xuân cái năm anh quay đoạn video clip với Yeong-hye, cô đã bị ra huyết trong gần một tháng. Mỗi lần giặt chiếc quần đẫm máu không hiểu vì lý do gì mà cô cứ liên tưởng tới hình ảnh dòng máu ở cổ tay Yeong-hye phụt ra cách đó mấy tháng. Sợ đi đến bệnh viện nên cứ ngày này qua ngày khác lần lữa việc đi khám. Cô thầm nghĩ, nếu là bệnh nặng, thì thời gian còn lại liệu được bao lâu. Một năm. Sáu tháng. Hay ba tháng. Khi đó, lần đầu tiên điều cô ý thức được rõ ràng nhất là khoảng thời gian dài đã chung sống cùng anh. Quãng thời gian mà niềm vui và sự thoải mái hoàn toàn bị loại bỏ. Quãng thời gian tiếp nối chỉ bằng sự nhẫn nại và chăm sóc hết lòng. Đó cũng chính là quãng thời gian mà cô lựa chọn.

Cuối cùng, buổi sáng hôm đó cô đi đến khoa sản, nơi đã sinh Ji-woo, cô đứng ở thang máy ngoài trời của ga Guk-cheol Woang Simny, để đợi tàu. Phía bên đối diện là những ngôi nhà tạm làm bằng sắt cũ rích, giữa những tảng gỗ ở cuối con đường không có xe qua lại là đám cỏ mọc um tùm. Đột nhiên, cô thấy ngạc nhiên với suy nghĩ mình chưa từng sống trên cuộc đời này. Đó là sự thật. Cô chưa từng sống. Thời thơ ấu xa xưa giờ chỉ đọng lại trong ký ức cô như những tháng ngày kiên nhẫn chịu đựng. Cô tin rằng mình là một người hiền lành, theo niềm tin đó, cô chưa từng gây hại cho ai bao giờ. Nhiệt tình chăm chỉ và cũng có phần thành đạt, lúc nào cũng luôn như vậy. Nhưng có một chuyện không thể hiểu được. Đứng trước những ngôi nhà tạm cũ nát và đám cỏ dại um tùm đó, cô lại thấy mình chẳng hơn gì một đứa trẻ con chưa từng trải nghiệm cuộc sống.

Cố che giấu sự ngượng ngùng, run sợ, cô trèo lên giường, người bác sĩ nam tuổi trung niên đưa chiếc ống soi lạnh ngắt vào sâu bên trong, lòi ra một cục giống như cái lưỡi dính trong đó. Cơ thể cô run lên vì cơn đau nhói buốt.

– Vì cái này mà bị xuất huyết đây. Tôi làm sạch rồi, nó sẽ ra máu nhiều trong mấy ngày nữa rồi hết thôi. Tử cung không có vấn đề gì nên chị không phải lo đâu.

Khoảnh khắc đó bất ngờ khiến cô thấy đau khổ. Thời gian phải sống còn kéo dài vô thời hạn, nhưng cô không hề cảm thấy vui về điều đó. Cô chợt nhận ra rằng, khả năng bị bệnh nặng mà cô lo lắng trong cả tháng trước đó chẳng qua chỉ là chuyện quá vụn vặt. Trên đường về, khi lại đứng trước thang máy của ga Woang Simny, hai chân cô chũnh choáng không phải chỉ vì cơn đau từ vết thương của cuộc tiểu phẫu vừa xong. Cuối cùng, khi tiếng còi tàu gầm rú vọng tới, cô lấy bẫy giấu người sau chiếc ghế sắt. Bởi nỗi sợ hãi rằng, có một ai đó trong con người cô dường như đang muốn ném cô về phía trước, nơi con tàu sắt đang lao tới.

Sau đó, có thể nói thế nào về quãng thời gian bốn tháng mà cô đã trải qua nhỉ. Máu ra tiếp hai tuần sau, rồi cầm và vết thương lành hẳn. Nhưng cô vẫn cảm thấy vết thương đang nằm sâu trong cơ thể mình. Như thể vết thương ấy loang rộng ra lớn hơn cả người cô, cả người cô như sắp bị hút vào cái lỗ tối om đó vậy.

Cô lặng lẽ chứng kiến xuân qua đi, hạ đang tới. Trang phục của những người khách nữ đến mua mỹ phẩm ở cửa hàng cô ngày càng sắc sảo và ngắn hơn. Vẫn như bất cứ lúc nào, cô mỉm cười với khách, vui vẻ tư vấn sản phẩm cho họ, giảm giá cho họ một chút rồi tặng thêm kha khá những sản phẩm khuyến mãi. Tấm ảnh quảng cáo sản phẩm mới dán ở chỗ dễ nhìn nhất, những địa chỉ chăm sóc da nào bị khách hàng phàn nàn cô sẽ thay ngay. Nhưng đến buổi tối mà cô giao cửa hàng cho nhân viên để về đón Ji-woo thì cô thấy mình suy sụp như một nắm mồi. Bước trên con đường nóng nực đầy những đôi yêu nhau và tiếng nhạc bập bùng, cô cảm thấy cái lỗ tối đen ấy bất cứ lúc nào cũng có thể há miệng ra nuốt chửng cô. Lê lết cơ thể đầm mồ hôi, cô bước qua con đường đó.

Thời điểm mùa hè ấy, ban ngày nóng nực nhưng buổi sáng và buổi tối trời lại se se lạnh. Cũng như mọi khi, sau mấy ngày mới về nhà lúc tờ mờ

sáng, anh ôm lấy cô như một tên trộm, cô đẩy anh ra.

– Em mệt.

– Đã bảo là mệt thật mà.

Anh nói thật nhỏ:

– Cố chịu một tý thôi.

Khi đó cô chợt nhớ là đã từng nghe câu nói đó vô số lần trong giấc ngủ. Cô đã cố chịu đựng với suy nghĩ chỉ cần qua đi khoảnh khắc này, rồi đến một lúc nào đó mọi thứ sẽ tốt lên. Trong giấc ngủ hỗn độn, cô thường cố gắng xóa đi nỗi đau khổ, thậm chí là sỉ nhục đó. Rồi đến sáng hôm sau bên bàn ăn, tự nhiên muốn cầm thìa chọc vào mắt mình, hay dội cả ấm trà đang đun sôi từ đầu xuống chân.

Anh ngủ rồi, căn phòng vắng lặng vô cùng. Sữa cho con nằm ngay ngắn trở lại, trong bóng tối mờ mờ, cô thấy khuôn mặt nằm nghiêng của hai cha con giống nhau đến tội nghiệp.

Không có vấn đề gì cả. Sự thật là như vậy. Cứ sống như đã từng sống đến một lúc nào đó là được. Ngoài cách đó ra cũng không còn con đường nào khác.

Cơn buồn ngủ đã bay đi, thay vào đó là cảm giác mệt mỏi rã rời đè nặng lên cổ cô. Cô cảm thấy tất cả độ ẩm trong cơ thể mình đã khô kiệt lại. Cái cơ thể khô khốc đó dường như đã đuổi lăm rồi.

Ra khỏi phòng ngủ, cô nhìn ra ngoài ban công màu xanh đen thẫm. Những món đồ chơi của Ji-woo từ tối hôm trước, bộ ghế sofa và tivi, những vết ố trên bếp ga và cái cửa tủ tối om dưới bồn rửa bát, tất cả như những đồ vật lần đầu tiên nhìn thấy, cả căn nhà cũng như lần đầu tiên nhìn thấy vậy. Cô thấy một cơn đau nhói lạ lùng dội lên, như thể căn nhà đó đang áp bức cô, thít chặt lấy cơ thể cô.

Cô mở cửa tủ quần áo. Lấy ra chiếc áo phong tím đã bạc màu mà cô rất thích và hay mặc ở nhà từ hồi còn cho con bú. Khi người không khỏe cô thường mặc chiếc áo đó, vì dù đã giặt rất nhiều lần nhưng cô có cảm giác

bình yên bởi mùi hơi sữa đường như vẫn còn đọng lại ở đó. Nhưng lần này thì không có hiệu quả nữa. Cơn đau dần nặng lên. Hơi thở như dồn lại khiến cô phải liên tục hít thở sâu.

Cô nghiêng người ngồi phịch xuống ghế sofa. Mắt đưa theo chiếc kim giây đồng hồ đang quay tròn để cố trấn tĩnh lại hơi thở. Nhưng nó không theo ý cô. Đột nhiên cô cảm thấy như mình đã trải qua những giây phút như thế này rất nhiều lần rồi. Nỗi đau khổ như được chuẩn bị từ lâu lắm, chỉ chờ đến giây phút này nhảy ra trước mặt cô.

Tất cả mọi thứ đều vô nghĩa.

Không thể chịu đựng thêm được nữa.

Không thể đi tiếp về phía trước được nữa.

Không muốn đi nữa.

Một lần nữa cô nhìn lại tất cả mọi vật trong nhà. Những thứ đó không thuộc về cô. Hệt như cuộc sống của cô không phải dành cho chính mình vậy.

Buổi chiều mùa xuân đứng trước thang máy tàu điện, khi cô nghĩ cái chết sẽ đến với mình chỉ sau mấy tháng nữa, khi cô tin rằng những dòng máu liên tục chảy ra từ cơ thể cô chính là bằng chứng cho việc đó, cô nhận ra một điều, rằng mình đã chết từ rất lâu rồi. Rằng cuộc sống đau khổ của cô chẳng hơn gì một vở kịch hay một bóng ma. Những khuôn mặt người chết đứng xếp hàng trước mặt cô quen thuộc như cốt nhục lạc nhau lâu ngày giờ mới trở về.

Cơn lạnh ủa đến làm người cô run lên, cô đi về phía cửa căn phòng để đồ chơi. Sau khi tháo những món đồ treo trang trí cùng Ji-woo mỗi tối suốt cả tuần qua, cô bắt đầu tháo các nút. Vì đã buộc rất chắc nên tháo rất đau tay, nhưng cô vẫn kiên trì tháo cho đến nút cuối cùng. Cô gom những ngôi sao bằng giấy màu và giấy bóng kính lại rồi sắp xếp hết vào giỏ, cuộn đám dây lại, cô cho vào túi quần.

Cô xỏ chân không vào đôi xăng-đan. Đẩy cánh cửa nặng trĩu, cô bước ra ngoài. Bước xuống từ cầu thang tầng năm. Bên ngoài trời vẫn tối. Tòa nhà chung cư đồ sộ chỉ có hai chấm đèn đang sáng. Cô cứ thế bước tiếp. Qua cửa sau của chung cư là về phía ngọn núi, cô bước theo con đường hẹp và tối.

Bóng tối xanh thẫm phía sau núi trở nên sâu hơn bình thường. Giờ đó những cụ già chăm chỉ vẫn hàng ngày dậy từ sáng sớm để đi lấy nước khoáng, vẫn còn đang ngủ. Đầu cúi gằm, cô cứ thế bước, rồi lại bước. Cô lấy hai bàn tay xoa lên khuôn mặt ướt đẫm, không hiểu là mồ hôi hay nước mắt. Cô cảm thấy nỗi đau khổ như một cái hố đang nuốt chửng cô, nỗi sợ hãi khủng khiếp, nhưng đồng thời một cảm giác yên bình kỳ lạ cũng chọt len lỏi trong cô.

* * *

Thời gian không dừng lại.

Cô quay lại ghế. Mở nắp hộp cuối cùng còn lại. Cố tình kéo ngón tay thẳng đơ của em, cho sờ vào vỏ mạn trơn mượt. Gập những ngón tay khăng khiu lại để cầm lên một quả.

Cô không quên rằng mạn cũng là một trong những hoa quả mà Yeong-hye thích. Có lần khi còn nhỏ, cô nhớ Yeong-hye đã nói không nhai mạn, cứ ngậm cả quả trong miệng thấy cảm giác rất thích. Nhưng bây giờ tay Yeong-hye không còn chút phản ứng nào nữa. Móng tay Yeong-hye cũng mỏng đi như tờ giấy vậy.

– Yeong-hye à.

Tiếng gọi của cô vang lên khô khốc giữa phòng bệnh vắng lặng. Không nghe bất cứ câu trả lời nào. Cô ghé sát vào mặt Yeong-hye. Ngay lúc đó mí mắt của Yeong-hye mở ra hệt như đang giả vờ từ nãy.

– Yeong-hye à!

Cô nhìn sâu vào đôi mắt đen, trống rỗng của em. Chỉ có khuôn mặt cô phản chiếu lại. Thất vọng tràn trề, cô như muốn buông xuôi.

– ... Điên à, mày điên thật à?

Lần đầu tiên cô hỏi Yeong-hye câu đó, câu hỏi mà cô đã không thể tin nổi trong nhiều năm qua.

– Mày có điên thật không?

Cô cảm nhận được nỗi sợ hãi không thể hiểu nổi, cô lùi dần khỏi em mình. Phòng bệnh im ắng không nghe cả tiếng thở như một miếng bông thấm nước bịt chặt tai cô lại.

– Lẽ nào...

Cô lăm bắm phá vỡ bầu không khí thình lạng.

– ... Có khi lại đơn giản hơn mình nghĩ.

Cô ngập ngừng rồi nói tiếp:

– Bị điên, thế tức là...

Cô không nói thêm lời nào nữa. Thay vào đó cô đưa ngón tay trỏ của mình vào sát nhân trung của em. Hơi thở rất mỏng, âm ỉm, rất chậm nhưng đều đặn phả ra làm tay cô buồn buồn. Đôi môi cô khẽ run lên nhẹ nhẹ.

Nỗi đau khổ và chứng mất ngủ mà không một ai biết cô đang phải chịu đựng này, Yeong-hye đã trải qua nó với tốc độ nhanh hơn người bình thường, và từ đó dẫn đến như ngày hôm nay chẳng. Rồi đến một ngày nào đó sợi dây mong manh kết nối với đời thường ấy sẽ buông ra chẳng. Trong ba tháng mất ngủ ròn rã vừa qua, cô thường bị ám ảnh bởi những suy nghĩ hỗn độn đó. Nếu như không có Ji-woo, thì biết đâu cô cũng buông luôn sợi dây rồi.

Có một điều lạ lùng là khoảnh khắc nỗi đau khổ dừng lại là những lúc sau khi cô cười. Một câu nói hay hành động nào đó của Ji-woo làm cô cười, rồi cô giật mình thừ người ra. Cô không tin một lúc nào đó mình có thể cười được, nên cô lại bật cười. Khi đó, nụ cười gắn với sự hoang mang hỗn độn hơn là niềm vui, Ji-woo tỏ ra thích thú vô cùng khi thấy cô cười.

– Thế này nhé, làm thế này thì mẹ cười nhé.

Từ đó Ji-woo hay lặp lại những hành động trước đó của nó. Cái mồm chu nhọn ra, giả làm sừng trên trán, hay giả vờ ngã oạch, kẹp mặt vào giữa hai chân rồi giả giọng cười khúc khích gọi “Mẹ, mẹ”. Cô càng cười Ji-woo càng khoái chí cười to hơn. Cuối cùng thì thẳng bé huy động tất cả những bí quyết gây cười mà nó có tự khi nào. Sự cố gắng đó của đứa trẻ trái lại làm cô thấy mình có tội, rốt cuộc nụ cười của cô lại trở nên đau đớn hơn, Ji-woo không thể nào hiểu được điều đó.

Việc sống trên đời thật lạ lùng. – Sau khi dứt cười, ý nghĩ đó chợt đến với cô. Dù có trải qua bất cứ việc gì, dù việc đó có kinh khủng đến đâu đi chăng nữa thì con người cũng vẫn ăn, vẫn uống, vẫn đi đại tiện, vẫn tắm rửa để tiếp tục sống. Đôi lúc vẫn cười thành tiếng. Có lẽ anh cũng đang sống như vậy, nghĩ đến đó lòng trắc ẩn mà bấy lâu cô đã quên đi bỗng từ từ gọi lên giống như một cơn buồn ngủ kéo đến.

Thế nhưng khi nằm xuống cạnh cậu con trai bé nhỏ đang ngủ và thờ đều đặn, khi khuôn mặt ngây thơ vô tội ấy chìm vào giấc ngủ mệt mỏi là đêm lại bắt đầu.

Khi ngoài trời vẫn còn tối, khoảng ba bốn tiếng trước khi Ji-woo thức giấc, khi mà xung quanh chưa có bất cứ dấu hiệu nào của sự sống, khoảng thời gian dài như vô tận, sâu không đáy như vũng lầy. Cô nằm co quắp trong chiếc bồn tắm trống, mắt nhắm lại, khu rừng tối om ập đến. Cơn mưa đen xối xả tuôn lên người Yeong-hye như những mũi tên, bàn chân trần khô khốc đập lên đất bùn. Cô lắc đầu để xóa đi hình ảnh đó, không hiểu sao những hàng cây mùa hè nắng chói hệt như những bông pháo hoa không lồ màu xanh cứ lập lòe trước mắt cô. Phải chăng đó là ảo ảnh mà Yeong-hye nghe thấy. Vô số những hàng cây mà cô nhìn thấy từ trước tới nay, những đợt sóng của rừng như mặt biển vô tình phủ lên cuộc đời đang quẩn lấy cơ thể kiệt quệ của cô. Những con đường và thành phố, xóm ấp chỉ nổi lên trên như những cây cầu và đảo lớn nhỏ, đầy những con sóng sôi sục đó để từ từ rời xa đến một nơi nào.

Cô không thể biết được. Những con sóng đó muốn nói điều gì. Những hàng cây nhất loạt bật lên như bông pháo hoa xanh mà cô nhìn thấy ở cuối con đường chật hẹp quanh núi trong lúc tảng sáng đó muốn nói điều gì.

Chắc hẳn sẽ không phải là những lời nói ấm áp. Chắc hẳn sẽ không phải những lời nói an ủi hay nâng đỡ cô. Trái lại, chắc hẳn sẽ là những câu nói không chút bao dung của cuộc đời lạnh lùng đến đáng sợ. Nhìn quanh, cô cũng không tìm được cái cây nào đón nhận mạng sống của mình. Không có cây nào đón nhận cô. Chúng chỉ đứng nghiêm trang, ngoan cường chống đỡ cơ thể mình như những con thú khổng lồ đang sống.

Thời gian không dừng lại.

Cô đóng hết các nắp hộp mang đến. Bắt đầu từ chiếc bình thủy, cô lần lượt xếp các thứ vào túi. Chiếc phéc mơ tuya của túi được kéo đến rãnh cuối cùng.

Để lại cơ thể như cái xác trống rỗng kia, linh hồn Yeong-hye liệu đang lang thang nơi nào. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh Yeong-hye trồng cây chuối thẳng đơ. Chắc Yeong-hye nghĩ rằng chỗ đó không phải nền xi măng mà là đất đá trong rừng. Từ cơ thể Yeong-hye mọc ra những chiếc cành dai dẳng, rễ trắng mọc ra từ đôi tay len lỏi xuống đất đen. Chân chống lên không trung, tay liệu có vươn được tới trung tâm của lòng đất không nhỉ. Cái lưng căng lên, bằng tất cả sức lực còn lại, liệu nó có chịu nổi lực từ cả hai phía không. Khi nắng trên trời chiếu xuống, xuyên qua cơ thể Yeong-hye, nước tuôn ra từ đất liệu có đẩy ngược lên để hoa mọc ra từ háng Yeong-hye không. Khi Yeong-hye đứng chống ngược người lên toàn thân mở ra như thế, liệu từ sâu thẳm trong linh hồn nó có diễn ra những việc như thế không.

– Chuyện gì thế này?

Cô nói ra thành tiếng.

– Mà đang chết dần đi hả em?

Tiếng cô to hơn.

– Nằm trên cái giường ấy, thật ra là để đi vào cõi chết ư. Chỉ có thể thôi ư.

Cô cắn chặt môi. Dồn hết sức vào hai hàm răng đến mức môi bật máu. Trong cô bỗng trào lên cảm giác muốn ôm chặt lấy khuôn mặt vô cảm của Yeong-hye, lắc thật mạnh tấm thân nhẹ bẫng, giày vò nó, nhưng cô cố nén lại.

Bây giờ không còn thêm chút thời gian nào nữa.

Cô đeo túi, đẩy chiếc ghế ra. Lưng hơi khom về phía trước, cô bước ra khỏi phòng bệnh. Quay đầu lại, cơ thể thẳng đơ của Yeong-hye vẫn nằm dưới chiếc chăn. Cô lại cắn chặt môi như một lúc trước đây. Cô rảo bước, hướng về phía sảnh.

* * *

Cô y tá có mái đầu vuông cầm một chiếc giỏ nhựa màu trắng nho nhỏ ra ngồi trên chiếc ghế ngoài sảnh. Trong chiếc giỏ có đủ các loại bấm móng tay. Bệnh nhân xếp hàng, lần lượt mỗi người nhận một chiếc. Mỗi người một sở thích nên riêng việc chọn cái nào cũng khá mất thời gian, ở một phía khác, cô y tá buộc tóc đang lần lượt cắt móng tay cho các bệnh nhân mất trí.

Cô lặng lẽ đứng nhìn quang cảnh đó. Ở bệnh viện, những vật nhọn có thể gây thương tích hay là dây dài có thể quấn vào cổ là đồ cấm kỵ, để tránh việc bệnh nhân có thể làm hại người khác hoặc làm hại chính mình. Cô nhìn những khuôn mặt bệnh nhân đang tập trung cắt móng trong thời gian nhất định và trả lại đồ bấm. Đồng hồ treo trên tường chỉ hai giờ năm phút.

Thấp thoáng bóng áo blouse trắng của bác sĩ qua cửa kính, cửa bật mở. Chính là bác sĩ điều trị cho Yeong-hye. Anh ta quay lại, động tác khóa cửa rất thuận thực. Ở bệnh viện tâm thần, quyền uy của bác sĩ chuyên khoa rất đặc biệt, có lẽ vì các bệnh nhân bị nhốt. Vậy nên khi phát hiện ra bác sĩ, các bệnh nhân ùa lại vây xung quanh như thể gặp được đấng cứu thế.

– Bác sĩ ơi, đợi một tí. Bác sĩ đã gọi điện cho nhà tôi chưa? Chỉ cần bác sĩ nói giúp là tôi ra viện được rồi...

Một bệnh nhân nam tuổi trung niên nhét mẫu giấy đã chuẩn bị sẵn vào áo blouse của bác sĩ.

– Đây là số điện thoại của nhà tôi. Làm ơn gọi hộ một lần...

Xen vào giữa câu nói của người đàn ông trung niên là lời cụ già bệnh nhân trông giống như bị mất trí.

– Bác sĩ ơi, đổi thuốc cho tôi. Tai tôi cứ có tiếng ù ù.

Giữa lúc đó người phụ nữ mắc chứng hoang tưởng bị hại đến gần bác sĩ và bắt đầu gào thét.

– Bác sĩ, sao không nói chuyện với tôi? Người kia đánh tôi, tôi không thể sống được. Này, sao lại thế? Sao lại lấy chân đá tôi thế? Tôi bảo nói chuyện bằng lời đi.

Bác sĩ đã dành người đàn bà bằng nụ cười chậm rãi mang tính nghề nghiệp.

– Tôi có lấy chân đá bao giờ đâu. Đợi một chút nhé, tôi nói chuyện với bác này trước một chút đã. Thấy có tiếng trong tai từ khi nào thế?

Trong lúc chờ, người phụ nữ lấy chân đập đập, quay một vòng, khuôn mặt nhăn nhó thể hiện sự lo lắng, khổ sở hơn là sự dữ dằn.

Khi đó cửa sảnh lại mở, một bác sĩ khác bước vào.

– Bác sĩ khoa nội đây.

Hui-Ju đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào, thì thào vào tai cô. Hình như mỗi bệnh viện tâm thần đều có một bác sĩ nội khoa thường trực. Đó là một người đàn ông khá trẻ, tuy hơi lạnh lùng nhưng có vẻ rất thông minh nhanh nhẹn. Cuối cùng cũng thoát khỏi được các bệnh nhân, bác sĩ điều trị cho Yeong-hye gỡ giày lộn cộp tiến về phía cô. Theo phản xạ tự nhiên cô hơi lùi lại một chút.

– Chị nói chuyện chưa?

– Tôi thấy hình như nó lại hôn mê.

– Trông bề ngoài như thế, nhưng tất cả các cơ bắp thì căng cứng lên. Thế cho nên không phải cô ấy hôn mê mà trái lại, ý thức đang tập trung vào đầu đó. Nếu nhìn phản ứng khi có ai cố tình phá vỡ trạng thái đó thì chị sẽ thấy cô ấy hoàn toàn tỉnh táo.

Thái độ của bác sĩ trông rất nghiêm trọng, có phần hơi căng thẳng.

– Nếu người nhà nhìn cảnh tượng đó thì sẽ khó chịu nổi. Theo tôi nếu chị thấy không giúp được gì thì tốt nhất chị nên tránh đi.

– Tôi hiểu rồi. Nhưng...

Cô trả lời.

– Chắc là không sao đâu.

Người y tá xốc Yeong-hye đang vùng vẫy lên vai, bước vào phòng đợi đang để trống. Theo chân các bác sĩ, cô cũng theo vào căn phòng đó. Đúng như lời bác sĩ, đầu óc của Yeong-hye rõ ràng là đang tỉnh. Nó vùng vẫy mạnh, thô bạo đến nỗi không thể tin nổi trước đó đã nằm không nhúc nhích. Từ cổ họng Yeong-hye phát ra những tiếng thét mà đến quá nửa là không thể hiểu được.

– ... Buông ra!... Buông ra!

Yeong-hye quẫy đạp khiến cho hai y tá phải chạy lại, cho nằm ra giường, trói tay chân lại.

– Chị ra ngoài đi.

Một y tá nói khi cô đang đứng lơ rờ trong phòng.

– Người nhà không nên xem cảnh này. Chị ra ngoài đi.

Thoáng chốc ánh mắt Yeong-hye sáng lên, hướng về phía cô. Tiếng thét càng mạnh hơn. Những câu nói không ngắt quãng tuôn ra. Yeong-hye vùng vẫy tay chân bị trói, như đang muốn thoát ra khỏi sự cưỡng bức kia để chạy đến với cô.

Một cách vô thức cô cũng tiến lại phía Yeong-hye. Cánh tay lép kẹp chỉ còn da bọc xương của Yeong-hye động đậy. Từ miệng sùi lên bọt trắng.

– Ghét...!

Lần đầu tiên Yeong-hye hét lên tiếng có âm sắc rõ như thế. Giống như tiếng gào thét của một con thú.

– Ghét...! Ghét ăn...!

Hai tay cô ôm lấy đôi má đang run lên bần bật của Yeong-hye.

– Yeong-hye à, Yeong-hye à!

Ánh mắt đầy sợ hãi của Yeong-hye như xoáy vào mắt cô.

– Chị ra đi, ở đây chỉ làm phiền thôi chứ không giúp được gì đâu.

Các y tá xốc nách cô lôi ra. Cô bị đẩy ra cửa mà không kịp có chút phản kháng nào. Người y tá đứng ở ngoài kéo tay cô.

– Chị ở ngoài này đi. Vì chị mà cô ấy bị kích động hơn đấy.

Người bác sĩ chuyên trách của Yeong-hye đeo găng tay. Nhận chiếc ống truyền mà y tá đưa rồi bôi đều chất bôi trơn lên chiếc ống dài mỏng đó. Trong lúc đó, người y tá dồn hết sức vào đôi tay giữ chặt đầu Yeong-hye lại. Khi chiếc ống đưa đến gần, mặt Yeong-hye đỏ bừng lên, vùng vẫy khỏi tay y tá. Đúng như lời cô y tá, không biết nó lấy đâu ra sức như thế. Cô lại vô thức bước về phía trước. Người y tá kéo tay cô ngăn lại. Cuối cùng thì hai bên má hõm sâu của Yeong-hye cũng bị bàn tay thô cứng của y tá giữ chặt. Trong lúc đó, bác sĩ đưa chiếc ống vào mũi Yeong-hye.

– Mẹ kiếp, lại tắc rồi!

Bác sĩ kêu lên như tiếng thở dài. Yeong-hye dùng lưỡi đóng chặt thực quản lại, hé môi đẩy chiếc ống truyền ra. Bác sĩ nội khoa đang đợi để tiêm thức ăn vào ống truyền nhúu mày. Bác sĩ rút chiếc ống ở mũi Yeong-hye ra.

– Nào, làm lại lần nữa. Lần này phải nhanh hơn.

Lại bôi chất bôi trơn vào chiếc ống. Người y tá có thân hình lực lưỡng ấn chặt mặt Yeong-hye đang giãy giụa. Chiếc ống cắm vào mũi Yeong-hye.

– Được rồi. Bây giờ thì được rồi.

Bác sĩ khẽ thở phào trong lúc đôi bàn tay nhanh thoăn thoắt. Thức ăn bắt đầu được truyền qua ống. Người y tá đang giữ tay cô thì thầm:

– Được rồi, thế là thành công rồi. Giờ sẽ cho ngủ để cô ấy khỏi nôn ra.

Trong lúc chuẩn bị ống tiêm thuốc ngủ, người y tá bỗng thét lên thất thanh. Cô giật cánh tay đang bị giữ, chạy về phía giường.

– Tránh ra, tránh cả ra.

Cô xô vai bác sĩ, chạy đến chỗ Yeong-hye. Người y tá đang giữ ống truyền mặt đỏ bừng lên. Máu tươi liên tục phun ra từ ống truyền và miệng Yeong-hye. Bác sĩ đang cầm ống tiêm cũng lùi lại phía sau.

– Bỏ cái này ra, tôi bảo bỏ cái ống này ra.

Dường như cô cũng không hề biết mình đang hét rất to, người y tá kéo vai cô lôi ra. Giữa lúc đó, Yeong-hye vẫn đang giãy giụa, bác sĩ rút chiếc ống dài từ mũi nó ra.

– Để yên, yên nào!

Bác sĩ hét lên với Yeong-hye.

– Thuốc ngủ.

Y tá cầm ống thuốc đưa sang.

– Đứng...!

Cô đang đứng nhìn bỗng bật lên tiếng thét như khóc gào.

– Thôi! Đứng! Xin đừng làm thế!

Cô giật tay khỏi người y tá rồi lại lao về phía trước.

– Cái gì thế này, mẹ kiếp!

Từ miệng người y tá phát ra tiếng chửi pha lẫn tiếng rên.

Cô chạy đến ôm chặt lấy người Yeong-hye. Máu Yeong-hye nôn ra nhoe nhoét thấm đẫm áo cô.

– Làm ơn thôi đi. Làm ơn...

Cô túm lấy tay người y tá đang cầm chiếc kim tiêm. Cô cảm nhận được cơ thể Yeong-hye đang khẽ co giật trong vòng tay của mình.

* * *

Chiếc áo blouse trắng của bác sĩ đầy những đốm máu của Yeong-hye phun ra. Cô thần thờ nhìn những đốm máu đó và liên tưởng đến những vũng nước xoáy.

– Phải chuyển ngay sang bệnh viện lớn. Chị đưa lên Seoul đi. Muốn giải quyết được vấn đề xuất huyết dạ dày thì phải truyền đạm qua đường huyết quản ở bệnh viện đó. Để kéo dài sự sống thì chỉ còn cách ấy thôi.

Cô nhận lấy tờ giấy giới thiệu vừa được in ra, cho vào túi rồi rời khỏi phòng y tá. Vừa bước vào phòng vệ sinh, đôi chân cô khụy ngay xuống trước bồn cầu. Lặng lẽ, cô bắt đầu nôn. Nước trà nhờ nhờ trộn lẫn với dịch vị màu vàng tuôn ra.

– Đồ ngốc.

Cô rửa mặt ở bồn, môi run rẩy lặp lại: Đồ ngốc.

– Cuối cùng chỉ có thân mày là thiệt thôi. Chỉ có thân mày là mày muốn làm gì thì làm thôi. Nhưng cũng có được như ý đâu.

Cô ngẩng đầu, khuôn mặt cô phản chiếu trong gương ướt đẫm. Đôi mắt bị chảy máu của người phụ nữ mà cô quen đã gặp không biết bao nhiêu lần. Đôi mắt dù có lấy tay rửa thế nào cũng không thể sạch được máu. Nhưng bây giờ khuôn mặt của người phụ nữ đó không hề khóc. Lúc nào cũng như vậy, chỉ lặng lẽ nhìn cô, không biểu hiện chút cảm xúc nào. Cô ngạc nhiên đến mức không thể tin được tiếng thét xé tai lúc này là của mình.

Hành lang rung rinh như say rượu. Cô cố gắng vận dụng hết lòng kiên nhẫn để giữ thăng bằng, bước về phía sảnh. Đột nhiên nắng chiếu vào, làm gian sảnh đang tối sầm bỗng sáng bừng lên. Lâu lắm mới có nắng. Những bệnh nhân mẫn cảm với ánh sáng xôn xao. Trong lúc các bệnh nhân nhốn nháo chạy ra phía cửa sổ, một bệnh nhân nữ mặc quần áo bình thường tiến lại phía cô. Cô nheo mắt. Đầu óc quay cuồng khiến cô phải cố gắng lắm

mới nhận ra được khuôn mặt của người phụ nữ đó. Cô Hui-Ju. Chắc lại mới khóc nên trông trắng mắt cô ấy vẫn đỏ. Vốn dĩ con người cô ấy tình cảm vậy chẳng. Hay bởi cô là bệnh nhân nên cảm xúc thất thường.

– Làm thế nào đây. Yeong-hye mà đi bây giờ thì...

Cô nắm lấy tay Hui-Ju.

– Rất cảm ơn chị trong thời gian vừa rồi...

Bỗng nhiên cô muốn được giang tay, kéo lấy đôi vai của người phụ nữ đang khóc đó mà ôm. Nhưng cô đã không làm như thế. Thay vào đó, cô chuyển ánh mắt sang những người bệnh nhân đang đăm đăm nhìn ra cửa sổ. Ánh mắt tha thiết của những con người mà tâm hồn đã được giải thoát đó dường như đang muốn phá tung chiếc cửa sổ để ra ngoài. Họ đang bị nhốt ở đây. Người đàn bà này cũng vậy. Yeong-hye cũng vậy. Cô không ôm người phụ nữ đó là bởi vì cô không quên rằng, người nhốt Yeong-hye vào đây chính là mình.

Từ phía đông của hành lang vọng tới tiếng bước chân dồn dập. Hai người y tá đang khênh cáng Yeong-hye bước ra nhanh thoăn thoắt. Cô vội vàng lau rửa rồi thay áo cho em gái. Khuôn mặt sạch sẽ, mắt nhắm nghiền của Yeong-hye sau khi tắm xong trông như một đứa trẻ đang ngủ. Hui-Ju vươn bàn tay thô ráp của mình ra để nắm lấy đôi tay chỉ còn trơ xương của Yeong-hye, cô quay đầu, tránh mặt.

* * *

Qua chiếc ghế ở buồng lái, cánh rừng rậm rạp trong mùa hè mở ra trước khung kính phía trước xe cấp cứu. Buổi chiều, dưới ánh nắng rực rỡ, tất cả các lá cây ướt đẫm trong mưa giờ bùng lên lấp lánh như được hồi sinh.

Cô vén mái tóc vẫn còn dính nước của Yeong-hye qua tai. Đúng như Hui-Ju nói, người Yeong-hye nhẹ tênh. Làn da trắng, trơn tru phủ một lớp lông tơ hết như của trẻ con. Khi bơi xà phòng vào tắm lưng mà từng đốt xương sống nổi hẳn lên, cô nhớ lại thời còn bé hai chị em cùng tắm với nhau, những buổi tối gội đầu, kỳ lưng cho nhau.

Hệt như quay lại thời kỳ đó, cô vẫn về mái tóc mỏng, không còn chút sức sống nào của Yeong-hye. Giống tóc của Ji-woo thời nó còn quần tã, nghĩ đến đó cô thấy lòng nghẹn lại.

Cô lôi chiếc điện thoại di động từ ngăn kéo trong của chiếc túi ra. Bất lợi nguồn điện thoại đã bị khóa suốt cả ngày, cô ấn số điện thoại của người phụ nữ nhà bên.

– Tôi, mẹ Ji-woo đây ạ... tôi phải vào bệnh viện vì người nhà... Vâng, tôi cũng có việc đột xuất... không ạ, năm giờ năm mươi phút là xe buýt của nhà trẻ sẽ đến trước cổng chính chung cư... Vâng, hầu như thời gian chính xác lắm ạ... sẽ không muộn lắm đâu ạ. Nếu muộn quá chắc tôi sẽ về đón Ji-woo rồi lại đưa đến viện thôi. Dạ không, làm sao cho cháu ngủ lại đây được ạ... Cảm ơn chị nhiều lắm... Chị có số điện thoại của tôi rồi chứ ạ?... Lát nữa tôi sẽ gọi lại ạ.

Gấp máy điện thoại, cô nhận ra lâu lắm rồi mình mới nhờ ai đó đón Ji-woo. Từ sau khi anh bỏ đi, cô đã giữ nguyên tắc nhất định dành thời gian buổi tối và cuối tuần cho con.

Cô nhíu mày, tạo thành vết nhăn sâu trên trán. Đột nhiên cơn buồn ngủ ập đến, cô dựa lưng vào thành cửa xe. Nhắm mắt lại, những suy nghĩ ùa đến.

Ji-woo chẳng mấy chốc sẽ lớn. Nó sẽ tự biết đọc, và tiếp xúc với mọi người. Đến một lúc nào đó, miệng truyền miệng, chuyện của họ sẽ đến tai thằng bé, cô không biết sẽ phải giải thích thế nào với con. Nó vốn dĩ là thằng bé nhạy cảm và hay ốm vặt, tuy vậy vẫn là đứa trẻ trong sáng, hoạt bát. Liệu cô có giữ mãi được điều đó không?

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh hai người trần truồng quấn lấy nhau như dây leo. Rõ ràng đây là một đoạn phim gây sốc, nhưng thật lạ lùng thời gian trôi đi nó không còn được nhớ đến như một thứ gợi dục nữa. Cơ thể của họ phủ đầy hoa, lá, cành màu xanh, chúng lạ lẫm như không phải người vậy. Những động tác cơ thể của họ trông như đang vật lộn để thoát khỏi con

người. Không hiểu anh làm đoạn phim đó với ý đồ gì. Mà anh đánh cược tất cả cuộc đời mình vào cái đoạn phim quái dị, tệ bạc đó, để rồi mất tất cả.

– ... Ảnh của mẹ bay theo gió. Con nhìn lên trời, thấy con chim đang bay, con nghe thấy tiếng chim nói “Mẹ kia...”. Người chim có cả hai tay nữa.

Từ lâu lắm rồi, khi Ji-woo nói còn chưa sôi, một lần nó nói như thế lúc đang còn ngái ngủ, mắt lim dim. Nhưng khi vừa định khóc thì nó lại chuyển ngay sang thành nụ cười gượng gạo rất đặc trưng khiến cô phải ngạc nhiên.

– Nhưng sao thế, giấc mơ buồn à?

Vẫn nằm nguyên tại chỗ, Ji-woo lấy nắm tay dụi mắt.

– Con chim trông thế nào? Màu gì?

– Màu trắng... ừ, chim đẹp lắm.

Hic, khuôn mặt của thằng bé đang nức nở vui trong vòng tay cô. Tiếng khóc làm cho cô nghẹn lại giống như lúc nó cố gắng hết sức để làm cho cô cười. Không phải thằng bé yêu cầu ở cô sự giúp đỡ hay đáp ứng yêu cầu gì của nó. Chỉ có điều nó cảm thấy buồn nên khóc không thành tiếng như vậy. Cô nói dỗ dành con.

– À thế là chim mẹ phải không.

Ji-woo vẫn rúc mặt vào ngực mẹ, gật gật đầu. Hai tay cô nâng mặt con lên.

– Con nhìn này, mẹ vẫn ở đây mà. Mẹ có biến thành con chim trắng đâu.

Nụ cười trẻ thơ nhạt nhòa trên khuôn mặt ướt đầm đìa như con chó con.

– ... Con thấy không, đấy chỉ là mơ thôi.

Có thật là như thế không? Khoảnh khắc đó cô nín thở tự hỏi. Liệu đó chỉ là giấc mơ, chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên chẳng? Đó chính là buổi sáng hôm cô mặc chiếc áo phông tím bạc màu đi xuống từ những hàng cây sau núi thức dậy trong đêm.

– Chỉ là mơ thôi.

Cứ mỗi khi khuôn mặt Ji-woo của ngày hôm đó hiện lên, cô lại nói ra câu đấy thành tiếng. Giật mình với tiếng của mình bật ra, cô vội vàng đảo mắt nhìn xung quanh. Xe cấp cứu vẫn chạy rất nhanh trên con đường quanh co. Đôi tay cô run rẩy đưa lên chỉnh lại mái tóc lâu lắm rồi chưa được đụng đến.

Cô không thể giải thích được. Làm thế nào mà mình có thể định bỏ con một cách dễ dàng đến thế. Đó là tội vô trách nhiệm đến tàn nhẫn mà cả bản thân cô cũng không thể chấp nhận, cũng không thể thổ lộ với bất cứ ai, cũng không thể cầu xin tha thứ. Cô chỉ cảm thấy cảm xúc thật của mình là sự bình thản đến rợn người. Nếu như anh và Yeong-hye không đập bỏ ranh giới mà làm như thế, nếu như tất cả mọi thứ không sụp đổ như núi cát như thế thì có khi người suy sụp chính là cô chứ không phải ai khác. Nếu như thế, máu mà hôm nay Yeong-hye nôn ra có khi lại chính là máu vỡ ra từ lồng ngực cô cũng nên.

Hự, tiếng Yeong-hye như muốn thức dậy. Sợ lại nôn ra máu nên cô vội vàng lấy khăn tay kê vào miệng em.

– ... Ừ hự.

Thay vì nôn ra máu, Yeong-hye mở mắt. Đôi tròng đen nhìn thẳng vào mắt cô. Đằng sau đôi mắt kia đang muốn nổi loạn gì đây. Có nỗi sợ hãi nào, phần nộ nào, đau khổ nào hay địa ngục nào đang quẩn quanh mà cô không biết.

– Yeong-hye à.

Cô gọi em, âm thanh khô khốc.

– ... Ừ, ừm.

Không phải Yeong-hye định trả lời, mà quay đầu như thể muốn kháng cự. Cô duỗi đôi tay run rẩy của mình ra, rồi lại thu lại ngay.

Cô cắn môi. Con đường quanh núi sáng sớm hôm ấy bỗng hiện lên. Sương thấm ướt đôi xăng-đan làm cái lạnh ngấm vào chân cô. Cô không khóc. Vì không thể hiểu. Không thể hiểu nổi cái hơi nước lạnh buốt lan

trong huyết quản khô khốc, thắm đẫm trong cơ thể rã rời ấy muốn nói điều gì. Tất cả những thứ ấy chỉ ngấm sâu vào tận xương tủy cô.

– ... Này...

Đột nhiên cô mở miệng thì thầm với Yeong-hye. Đi qua chỗ đào đường nên xe đột ngột rung lắc. Cô dồn sức vào hai tay giữ chặt lấy vai Yeong-hye.

– ... Có khi chỉ là mơ thôi.

Cô cúi đầu. Như người đang bị cuốn theo cái gì đó, cô ghé sát miệng vào tai Yeong-hye nói từng câu từng câu.

– Trong mơ, cứ tưởng như đó là tất cả sự thật. Nhưng khi tỉnh dậy sẽ biết là không phải... thế cho nên, đến lúc nào đó chúng mình cũng tỉnh lại, khi đó...

Cô ngẩng đầu lên. Xe cấp cứu vừa ra khỏi núi Chuk-Sung, chạy trên đoạn đường quanh co cuối cùng. Cô nhìn thấy một con chim đen giống như diều hâu bay theo hướng đám mây đen. Ánh nắng chói chang của mùa hè rọi vào mắt làm cô không thể dõi theo đôi cánh của nó nữa.

Cô hít thật sâu, lặng lẽ. Những hàng cây bên đường vụt qua vun vút như vô vàn những con thú đang chuyển mình, bắn ra những vệt pháo hoa xanh rung rinh. Ánh mắt cô tầm tối, nhẩn nại như đang đợi câu trả lời, mà không, như đang kháng cự lại cái gì đó.

Notes

[← 1]

Đơn vị tiền tệ của Hàn Quốc. (ND)

[← 2]

Pyeong: đơn vị đo diện tích ở Hàn Quốc, 1 pyeong = 3,33m². (ND)

[← 3]

Cheong-sik: một dạng set-menu, do nhà hàng tự định ra một lượng món ăn nhất định với một giá tiền nhất định. (ND)